

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BARIŞ UGAR

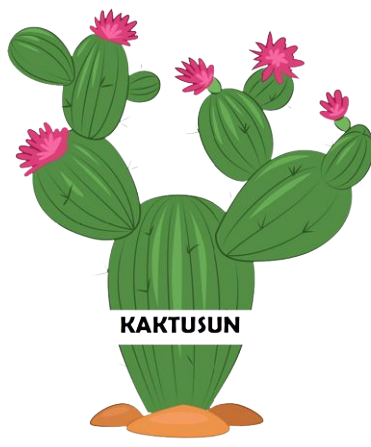
3.Baskı

SADECE

SANIYE

©psilon®

Uyumak istiyorum. Ölene kadar uyumak.
İşte o zaman hiçbir şey düşünmüyorsun.
Bu istediğim sıradan insanlar için. Ben
uyudukça birisini öldürüyorum. O insanın
sonsuzca kadar düşünememesine neden
oluyorum. Bu benim suçum değil.

Beren doğduğu günden beri, normal insanlar tarafından garipsenecek kötü olaylar yaşamaktadır. Rüyalarından sıçrayarak uyanması ile başlayan bu korkunç durum bununla sınırlı kalmaz ve kızın başına beklenmedik şeyler de gelmeye başlar.

Beren, içine düştüğü bu dipsiz kuyuda kaybolmaktan korkarken o gece gördüğü rüya her şeyi değiştirir. Çünkü yalnız değildir. Onunla aynı kaderi paylaşan başkaları da bulunmaktadır.

Beren'in karanlığına tutsak olmaya
hazır mısınız?

üzümlü kek
SADECE

5

SANIYE

SADECE 5 SANİYE

Yazarı: Barış Ugar

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmén

Editör: Mert Doğruer

Kapak Tasarım: Barış Ugar

Kapak Uygulama ve Düzenleme: Dilara Kavaklıoğlu

3. Baskı: Şubat 2018

ISBN: 978-605-173-280-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2017 Barış Ugar / Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Baskı ve Cilt: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 12026

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: (0212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

SADECE

5

SANİYE

BARIŞ UGAR

@psilon®

üzümlü kek BÖLÜM 1

“Gözünüz aydın Şükran.”

“Sağ ol Nerminciğim.”

“Adını ne koydunuz?”

“Beren.”

Kısa bir konuşma sonrasında etrafı uzun bir sessizlik sarmıştı. Etrafta yaşı otuzun üstünde yaklaşık on kişi olmasına rağmen evin geniş salonunda çıt dahi çıkmıyordu. Herkesin tek odak noktası Şükran’ın kucagındaki henüz iki günlük olan kızı Beren idi. Şükran’ın ilk çocuğu olan Beren, annesinin kucagında melekleri andıran masumiyeti ve güzelliği ile uyuyordu. Etrafta oturan misafirlere sürekli mutfaktan akrabalar tarafından yiyecek ve içecekler taşınıyor ve salonu saran uzun sessizlik az da olsa yerini fısıldaşmalara bırakıyordu.

Kısa bir süre sonra salondaki sessizlik Beren'in ağlamasıyla tam anlamıyla bozuldu ve herkes Beren'in ağlamasını bekliyormuşçasına konuşmaya başladı.

Şükran, uzun boylu, kumral tenli, naif bir kadındı. Etrafındaki insanları incitmekten korkar ve konuştuğu kişileri elinden geldiğince mutlu etmeye çalışırdı. O anda salondaki kişileri de rahatsız etmemek için kızını alıp kendi odasına geçti. Salondaki insanlar, Beren hakkında geleneksel olarak her yeni doğan bebek sonrası edilen muhabbetleri ediyordu. Şükran ise o sırada odasına gitmiş ve kapıyı kapatmıştı. Konuşulanları az da olsa duyuyor ancak kızı hakkında konuşulanlara karşılık veremiyordu. Yaklaşık yarım saat süren uzun uğraşlar sonucu Beren'i nihayet uyutabilen Şükran, odasından çıkıp yavaş adımlarla salona ilerledi ve yine aynı koltuğa oturarak salonda bulunan yaklaşık on kişi ile konuşmaya başladı. Sohbetlerin biri kapansa diğeri açılıyor, sesler hiç kesilmiyor, etraf çay kaşığının çay bardağına değdiğinde çıkardığı sesle yankılanıyordu. Saatler hızla geçmiş misafirler yavaş yavaş evi terk etmeye başlamışlardı. Yaklaşık bir saat sonra tüm evde sadece Beren, Şükran ve kızın babası Fırat kalmıştı.

Beren, ailesinin kendisine gösterdiği büyük ilgiden oldukça memnundu. Ailesinin kucağından hiçbir zaman inmiyordu, sürekli öpülüp mis gibi kokusunu ailesi içine çekiyordu. Yaklaşık bir yıl kadar el üstünde büyüyen Beren, bir yılın sonunda ailesinin kendisine gösterdiği ilgiden biraz da olsa ödün vermek zorunda kaldı. Eski, rahat günler yerini gecenin geç saatlerinde gördüğü kâbuslara bırakmıştı. Her gece muhakkak gördüğü kâbuslar kendisinin sıçrayarak ve terleyerek uyanmasına neden oluyordu. Kızlarının her gece sıçrayarak uyanmasına telaşlanan anne ve baba onu defalarca doktora götürseler de gittikleri doktorların çoğu sakın kalmalarını söyleyip ellerine birkaç ilaç verip göndermekten ileriye gitmiyordu. Verdikleri ilaçlar ise Beren'e fayda ediyor ancak sürekli uykusunu getiriyordu.

Bu tatminsizliklere rağmen tekrar doktora gitmeye gerek duymayan Beren'in anne ve babası kızlarının kâbus görmesindenense uyumasına razı gözükiyorlardı. Yaklaşık üç sene kadar ilaçlarla idare eden anne ve baba, dört yaşına gelen kızlarının ilaçlar yüzünden uykusundan uyanamaması veya halsizliklerinin devam etmesi üzerine üç sene sonra tekrar doktora gitmeye karar verdiler. O sıra adını çok sık duydukları doktordan birkaç gün sonrası için randevu aldılar.

Randevu günü nihayet gelmiş ve hastaneye gidilmek için bir süre önce evden çıkılmıştı. Yol boyunca kimseden çıt çıkmıyordu, herkes geçtikleri yollarda dikkat çeken nesnelere bakıyordu. Etrafta büyük gökdelenler, tüm yüzeyi camlarla kaplı binalar, koca koca trafik ışıkları ve hızla ilerleyen arabalardan daha fazlası Beren'in sürekli dikkatini çekiyordu.

Kısa süren yolculuk sonrasında hastaneye gelen Şükran, Fırat ve Beren hastanenin uzun koridorlarında doktorlarını bulabilmek için kısa bir süre yürüdüler. Önlerine çıkan birkaç kişiye doktorlarının odasını sorduktan sonra nihayet odayı buldular ve oldukça lüks gözüken, sağ tarafında "PROF. DR. SELÇUK YANDAŞ" yazan küçük tabelalı kapıya iki kez tıkladı ve içeri girdiler. Küçük adımlarla odanın içine giren Fırat, arkasından gelen Şükran'a bakarak doktorun karşı tarafında duran, oldukça rahat gözüken üçlü koltuğa oturmak için ilerledi. Oturduğunda koltuktan çıkan ses odadaki sessizliği bozan ilk şey oldu ve ardından Fırat konuşmaya başladı.

"Merhaba Selçuk Bey."

Doktor Bey'in karşılık vermesi önünde duran belgeleri imzalaması sonucunda biraz gecikti, adam kısa bir süre sonra başının üstünde duran gözlüklerini, gözlerine indirerek cevap verdi.

"Merhaba, hasta kimdi?"

Fırat, kızının başını okşayarak doktorun sorduğu soruya cevap vermek için derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

“Bu küçük kızımız Selçuk Bey.”

Selçuk Bey, koltukta oturan Beren’e kısa bir süre baktıktan sonra konuşmaya devam etti.

“Ne kadar güzel bir kız. Neyi var bu küçük kızımızın?”

“Bizim de anlam veremediğimiz şekilde, sürekli uykusundan sıçrayarak uyanıyor. Genelde aşırı bir terlemeyle uyanıyor ve nefes nefese kalmış oluyor. Yaklaşık üç sene önce birkaç doktora daha gittik ancak sürekli aynı ilaçların verilmesi bizi rahatsız etti ve kullanmamaya başladık. İlaçları kullanmamaya başladığımızda durumu tekrar eski halini aldı. İlaçlar sürekli uykusunu getiriyordu ve kızımız günün çoğu zaman dilimini uykuda geçiriyordu.”

Selçuk Bey, adam anlatırken başını kaşıyor, adamın dediklerini düşündüğü yüz ifadesinden belli oluyordu. Kısa bir süre aynı yüz ifadesiyle kaldı, ardından tekrar konuşmaya başladı.

“İlaçlar yanınızda mı, kızınızın ismini öğrenebilir miyim?”

Fırat, doktorun sorduğu soru üzerine arkasını döndü ve Şükran’dan kızının kullandığı ilaçların kaplarını isteyerek önüne döndü. O sırada kızının adını doktora söylemiş, sadece karısının ilaçları eline vermesini bekliyordu. Dakikalar sonra ilaç kutuları doktorun elindeydi ve Selçuk Bey kutuları incelemek için gözlüklerini tekrar kafasının üzerine doğru sürükledi, ardından kutuları incelemeye başladı. Kısa bir incelemeden sonra, ilaçları karşısında oturan Fırat’a uzatarak konuşmaya başladı.

“Evet, haklısınız, bu ilaçlar genelde uyku getirir ve pek faydası yoktur. Derin uyku yaptığından dolayı muhtemelen kızınızın uykusundan uyanma sıklığını azaltmıştır. Mümkünse biraz Beren ile konuşmak istiyorum.”

Selçuk Bey, Beren ile konuşmak için sandalyesini sola doğru döndürdü ve ardından tekrar konuşmaya başladı.

“Söyle bakalım, uykundan sıçrayarak uyandığında rüyana dair bir şey hatırlıyor musun?”

Doktorun soruları yanıtsız kalıyor, küçük kız Selçuk Bey'den korktuğundan cevap vermekten kaçınıyordu. Muhtemelen doktorların her çocukta uyandırdığı iğne korkusu Beren'de de vardı. Selçuk Bey ısrarla sorusunu tekrar sor-du ancak Beren cevap vermedi. Beren'in cevap vermemesi üzerine konuşmaya kızın annesi dâhil oldu ve Beren'e cevap vermesini söyledi. Küçük kız zorla da olsa, doktorun suratına hiç bakmadan, yerdeki mavi fayanslara odaklanmış bir şekilde cevap verdi.

“Hayır, hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Selçuk Bey, Beren'in kafasını okşadıktan sonra oturduğu koltuğu tekrar eski haline Fırat Bey'in olduğu yöne döndürdü ardından konuşmasına devam etti.

“Kızınız muhtemelen rüyasında bilinçaltında olmasından korktuğu şeyleri görüyor, bu da onu tedirgin ediyor ve korktuğundan dolayı sığrayarak uyanıyor. Size daha iyi gelecek ancak uyku yapmayacak bir ilaç yazıyorum. Sabah, akşam birer doz kullanması yeterli olacaktır. Bu durum şiddetlenirse lütfen tekrar gelin,” dedi. Kısa konuşmalar sonrası anne ve baba kızlarını da alarak odadan çıktılar. Artık yapmaları gereken tek şey doktorun verdiği ilaçları alıp eve gitmek ve üç sene öncesinde verilen ilaçlardan farklı olarak bir etki yapıp yapmadığına, işe yarayıp yaramadığına bakmaktı.

BÖLÜM 2

Hastaneden çıkılmış, eve gitmek için herkes araba içerisinde yerlerini almıştı. Beren'i oldukça bunaltan bu yolculuk, sürekli ağlamasına neden oluyordu. Şükran, kızını susturmak istese de başaramıyor ve sürekli ağlamaması için ellerini kollarını garip şekillere sokuyordu. Uğraşlar sonuç vermiyor, Beren'in ağlaması arabada yankılanmaya devam ediyordu. Kısa bir süre sonra eve geldiler ve Beren eve gelmeyi bekliyormuşçasına ağlamasına son verdi.

Saatler çok hızlı ilerliyor, Beren'in uyku saati artık gelip geçiyordu. İşler halledildikten hemen sonra Fırat kızını odasına götürdü ve yatağına yatırdı. Kızının odada tek başına bırakmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Odada Beren ile birlikte bir kişi daha kalacak ve uyanış anını gözlemleyecekti.

İlk gece için kendisi gönüllü olmuştu. Kızını alnından öpe-
rek yatağın ayakucunda duran sandalyeye oturdu.

“İyi geceler tatlım.”

Beren yatağında rahat etmek için sağa sola kaydı ve rahat
olduğu bir pozisyona geçti.

“İyi geceler babacığım.”

Saat insanlarla dalga geçiyormuşçasına hızlı ilerliyordu.
Beren çoktan uykuya dalmıştı, penceresinden yansıyan sokak
lambası ışığı yüzünü hafifçe aydınlatıyordu. Alnı terlemeye
başlamış olmasına rağmen üstündeki yorganın içerisine gö-
mülmüştü, kendini sıktağı belli oluyordu.

Fırat ise sandalyesinde rahat bir pozisyon alarak hemen
sağ tarafında duran çiçekli dosyayı aldı ve kızının çizmiş ol-
duğu resimleri incelemeye başladı. Tüm gece boyunca uyu-
maması gerekiyordu. Sürekli esnemesi fazlasıyla uykusunu
getirmesine rağmen sandalyeden kalktı ve odanın içinde do-
laşmaya başladı. Uykusunu dağıtması ve kızının uyanış anı-
nı görmesi gerekiyordu. Beren’in yanına yaklaştığında onun
fazlasıyla terlediğini ve kendini sıktağını fark etti. Uyandır-
maması, onun nasıl uyandığını görmesi gerekiyordu. San-
dalyesini sessizce yatağın yanına ittirdi ve gözünü kızından
ayırarak beklemeye başladı.

Günün yorgunluğu ve evin içerisindeki sessizlik Fırat’ın
uykusunu ikiye katlamış, dayanılmayacak bir hale bürümüş-
tü. Kızında tek bir hareket dahi yoktu. Terlemesi daha da
hızlanmıştı, kendini sıkmaya devam ediyordu. Rüyasında
gördüklerini merak etmemek elde değildi. Fırat’ın gözleri
yavaş yavaş kapanıyor ve uykuya yenik düşüyordu. Göz ka-
pakları tamamen kapandığı an kafası sağ tarafa düştü ve Fırat
derin bir nefes alarak gözlerini tekrar açtı. Gözlerini ovuştur-
arak kızına bakmaya devam etti.

Fısıltıyla, “Hadi ama kızım, neler görüyorsun? Bu kadar
kendini sıkacak neler oluyor?” dedi.

Fırat, kızının rüyasında gördüğü şeyler hakkında endişe-

leniyor ve uyanması için dua ediyordu. Zaman hızla akmaya devam ediyor, Beren bu gece uyanmamaya inat ediyormuşçasına uyumaya devam ediyordu.

Fırat tekrar uykuya yenik düştüğünde, göz kapaklarını bu sefer daha sıkı kapatıyordu. Günün yorgunluğuyla derin bir uykuya daldı ve kafasının sağ omzuna düşmesine bile aldırış etmedi. Ev tamamen sessiz kalmıştı. Şükran kendi odasında, kızı ve kocası başka odadaydılar.

Havanın aydınlanmasına birkaç saat kalmıştı. Beren'in küçük ama o yaştaki bir çocuğa yetecek büyüklükteki odasına vuran sokak lambası ışığından başka bir ışık yoktu. Odadaki sessizlik, yerini Beren'in sayıklamalarına bırakıyordu.

Beren yüksek denebilecek bir ses tonuyla bir şey sayıklıyordu, hemen yanında duran babası uykuda olduğu için neler olduğunu göremiyordu. Sayıkladığı her bir kelimeyle kafasını sağa sola döndürüyordu, nefes almakta güçlük çektiği yüz ifadelerinden belli oluyordu. Fazlasıyla terlemişti. Yastığı su gibi olmuş, saçları yüzüne yapışmıştı. Sürekli bir şeyler sayıklıyor, üzerindeki yorganı atmak istiyor ama başaramıyordu. Onun yataktaki hareketleri yüzünden Fırat sıçrayarak uyandı ve kızının neler yaptığını kısa bir süre de olsa izledi.

Yorganı üzerinden hemen çekti ve kızın ayakucunda topladı. Beren suratını ekşitmiş, bir şeyler sayıklıyordu, derin nefes alıp vermesi babasının tüm dikkatini onun ağzında topluyordu. Adam, kızının dediklerini anlamak için kulağını onun ağzına doğru yaklaştırdı ve söylediklerini anlamaya çalıştı.

“Hayır! Gelme! Git! Sen sadece bir rüyasın!”

Fırat duyduklarından sonra hemen doğruldu ve kızının terlemiş, acı çektiğini belli eden yüzüne bakmaya başladı. Kızına her bakışında kendini kalbi parçalanıyormuş gibi hissediyor, küçük odada nefes almaya çalışıyordu. Beren yatağın içinde debeleniyor, uyanmanın bir yolunu arıyormuş gibi duruyordu. Kollarını istemsizce sağa sola vuruyor, birinin

onu uyandırmasını bekliyormuşçasına sesler çıkarıyordu.

Fırat, kızını uyandırmaması gerektiğini bildiğinden onu uzaktan izliyor, uyandırmamak için kendisini zor tutuyordu. Beren son kez nefes aldı ve ses tonunu yükselterek gözleri kapalı, uyku halinde sayıklamaya başladı.

“

1!

2!

3!

4!

ve

5!

“

Her sayı sonrası derin nefes alıyor ve uyanmaya çalışıyordu. Son kez beş dedi ve yatağından sıçrayarak uyandı. Uyanıldığı an sağını solunu ve kollarını kontrol etti. Yatağında doğrularak babasına korku dolu gözlerle bakmaya başladı.

Fırat az önce yaşadıkları sonrası şoka girmişti, ne yapacağını bilemiyordu. Kızının yanına sokularak sarıldı ve terlemiş sırtını sıvazlamaya başladı. Beren korkudan ne yapacağını bilemiyordu. Derin derin nefes alıyordu. Fırat ise kızının yanından kalkarak mutfığa gitti ve bir bardak su alıp tekrar odaya giderek kızına verdi. Beren kendini daha iyi hissedince babasına döndü ve konuşmaya başladı.

“Neler oluyor bana?”

“Bilmiyorum. Şimdi daha iyisin değil mi?”

Beren başını evet anlamında salladı ve yatağına tekrar yattı. Fırat korkmuş, ne yapacağını bilememişti. Çok geçmeden tekrar sandalyeye oturdu ve sabahın ilk ışıklarıyla uykuya daldı. Hava aydınlanmaya, martılar ötmeye başlamıştı. Fırat daha yeni uykuya dalmıştı, Şükran ise yatağından daha yeni kalkıyordu. Kadın, kızının odasına gittiğinde her şeyin normal olduğunu düşünse de kocasını uyandırması ve neler olduğunu sorması gerektiğinin farkındaydı. Odanın içerisinde

çıt dahi çıkarmadan kocasının yanına gitti ve dürterek onu uyandırmaya çalıştı.

Adam gece yaşadığı olaylar ve uykusuzluk sonucu derin bir uykuya dalmış, karısının defalarca kendisini dürtmesine dahi tepki vermemiştir. Şükran'ın defalarca dürtüyor ve adamın ismini söylüyor olması birkaç dakika boyunca Fırat için hiçbir şeyi değiştirmemiştir. Adam hâlâ uyuyor ve uyanmamak için çabalıyor gibi gözüküyordu. Şükran son kez dokunduğunda nihayet Fırat gözlerini araladı ve karşısında duran karısına baktı, ardından oturduğu sandalyede dikleşerek ayağa kalktı. Gece yaşananları karısına anlatması gerektiğini biliyordu ve çok geçmeden kızının odasından çıkarak uygun olan ilk yerde, fısıltıyı andıran bir ses tonuyla gece yaşananları anlatmaya başladı.

Fırat anlattıkça karısı şaşırıyor, ne diyeceğini bilemiyordu. Gözyaşlarını tutamıyor, kızı için ağlamaya başlıyordu. Şükran çok geçmeden doktorları Selçuk Bey'i aradı ve önceki gece yaşananları en ince ayrıntısına kadar anlattı. Doktor bu sefer aileyle pek ilgilenmiyor, dalga geçercesine konuşuyordu. Olayın ciddiyeti fazla olmasına rağmen adam çok doğalmış gibi sakin kalmalarını söylemekten başkasını yapmıyordu. Bu durum anne ve babayı çok sinirlendirse de akıllarına başka bir çözüm yolu gelmiyordu, yıllardır kızlarında olan bu değişikliğin sebebini anlamakta güçlük çekiyorlardı. Akıllarındaki korkunç düşüncenin gerçekleşmesinden ölesiye korkuyorlardı.

üzümlü kek BÖLÜM 3

Yıllar hızlıca akıp gitmişti. Beren artık eskisi gibi değildi, akşamları eskisi gibi sıçramıyor ve sayıklamıyordu ya da zamanla buna alışmıştı. Zaman öylesine hızlı akıyordu ki yaklaşık on dört sene geçmesine rağmen ailesi Beren'in hastalığının tam teşhisini koyan ne bir doktor ne de bir tedavi bulabilmişti. Beren artık on sekiz yaşında olduğundan dolayı okula gidiyor, arkadaşlarıyla eğleniyordu. Çok fazla arkadaşı olmasa da yanında ona arkadaşlık yapan kişilere hastalığı konusunda tek bir kelime dahi etmiyordu.

Akşamları eskisi kadar erken yatmak yerine geç yatmayı tercih ediyor, sabahları okula gitmek için ise her öğrenci gibi zorlanarak erken kalkıyordu. Eskisi kadar korkulacak sıçramalar, buz gibi terlemeler olmadığından dolayı Şükran ve Fırat, Beren'in durumunu eskisi gibi önemsememeye başla-

mıştı, bu önemsememe sonucunda da doktora gerek duyulmamaya başlanmıştı.

Beren büyüdüğü için odada artık tek yatıyor, uykudan uyandığında terli atletini artık kendi değiştiriyordu. Çünkü her sıçrayışta buz gibi ter boşalması vücudunun bir parçası olmuştu. Yine her akşam olduğu gibi odasına gidip çok erken sayılmayacak bir saatte uykuya daldı. Şükran ve Fırat da çocukları yattıktan sonra kendi yataklarına geçtiler. Çocuklarının odasıyla kendi odalarında pek mesafe olmadığından dolayı içleri rahattı. Kapılarını açık bıraktıklarında rahatlıkla Beren'i görebiliyorlardı. Gece saat bir-iki sularında Beren sayıklamaya başladı, bu seferki daha da ilginç ve daha da şüphe uyandırıcıydı. Kız uykusunda sürekli annesinin arkadaşı olan Nermin'i sayıklıyor ve uyanmıyordu.

“Nermin...”

Yaklaşık beş dakika boyunca sayıklayan Beren, yine her zamanki gibi beşe kadar sayarak derin bir nefes alışla uyandı. Yatağında dikleşerek ciğerlerinin havayla dolmasını bekledi. İşin ilginç tarafı bu sefer hiç terlememiş, korkmamıştı ve ilk kez rüyasını hatırlıyordu. Hemen yatağından kalkıp başucunda duran pelüş terliklerini giydikten sonra karşı odada yatan ailesinin odasına gitti. Heyecanlandığı, ses tonundan açıkça belli oluyordu.

“Anne, kalkın!”

Korku ve endişe içinde uyanan Şükran ve Fırat neler olduğunu anlayamadılar ancak kendilerinin de korktuğu yüz ifadelerinden belli oluyordu.

“Ne oldu Beren, iyi misin?”

Sesindeki heyecan bir gram bile eksilmeyen Beren kendisine yöneltilen soruyu cevaplandırdı.

“İnanamayacaksınız ama rüyamı hatırlıyorum, anne, rüyamı hatırlıyorum! Hemen doktoru arayın, kaç senedir tek bir rüyamı hatırlayamadım şimdi gördüğümü hatırlıyorum, kesin bu işte bir iş var. Çabuk anne, doktoru ara.”

Beren söyledikleri karşısında sessiz kalan annesi ve babasının ne yapmak istediğini anlayamadı ve konuşmaya devam etti.

“Anne size diyorum, iyi misiniz?”

Anne ve baba sessizliğini koruyorken, kızları yüzlerine anlamsızca bakıyor, senelerdir bu anı beklemelerine rağmen neden bu kadar doğal karşılandığına anlam veremiyordu. Sorgulayan bir ses tonuyla, “Neler oluyor? Bana anlatmak istediğiniz bir şey mi var?” dedi ve annesinin suratına bakmaya devam etti. Şükran ise suratını ekşitmiş bir şekilde kızına bakıyordu. Kadın derin bir nefes alarak, “Beren git ve sana yat dedim!” dedi ve kendi yatağında yorganın içine büzüşerek yattı.

Beren yaşananlara anlam veremiyordu. Babası tüm konuşma boyunca kızının suratına bakmıştı. Annesi ise rüyasını hatırlamasını çok normal bir olaymış gibi karşılamıştı. Senelerdir bu an bekleniyordu ama kimse şu an yaşananları önemsemiyordu. Beren, anne-babasının yatak odasından çıkarak kendi odasına gitti ve yatağına yatarak neden tek bir rüyasını hatırlamazken yıllar sonra şimdiki rüyasını hatırladığını düşünmeye başladı. Kendinde bir gelişme vardı ve bunu bulacaktı. Dakikalar sonra düşünceleriyle birlikte tekrar uykuya daldı.

Yavaş yavaş güneş doğmaya, tüm aile uyanmaya başlamıştı. Şükran çoktan kalkmış, sabah kahvaltısını hazırlamaya başlamıştı. Beren ise yatağında geriniyor, kendine gelmeye çalışıyordu. Dakikalar sonra kahvaltı için hazırды ve banyoda işlerini hallettikten sonra uzun koridorda mutfığa doğru ilerlemeye başladı. Gece yaşananları ailesine sormak zorundaydı. Çünkü gece ailesi hiç olmadığı kadar tuhaf davranmış ve onu korkutmuştu. Ağzına birkaç zeytin sokuşturduktan sonra homurdanarak konuşmaya başladı.

“Dün geceyi hatırlıyor musunuz?”

Sofradaki sessizlik devam ediyordu. Beren geceki gibi

kimse tarafından ciddiye alınmamıştı. Sabırla aynı soruyu tekrar sordu ve sustu. Şükran ise ağzındaki yiyeceğin bitmesinden sonra içeceğinden bir yudum aldı ve “Hayır, neler oluyor Beren, iyi misin?” dedi. Beren annesinin susmasından hemen sonra yutkundu ve “Gece sizin yanınıza geldim ve size rüyamla ilgili bir şeyler söyledim. Gerçekten hatırlamıyor musunuz?” dedi. Tekrar susarak anne ve babasının gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Biraz sonra aynı yanıtı tekrar alan Beren, ailesinin yaşadıkları nasıl olup da hatırlamadığını ciddi anlamda merak etmeye başlamıştı. Ya hastalığı gün geçtikçe ilerliyordu ya da kendisi deliriyordu. Aniden bir korna sesi duyuldu ve çantasını alıp servise binmek için masadan kalkarak kapıya yöneldi.

BÖLÜM 4

Apartmanda asansör olmasına rağmen aşağı merdivenlerden inmeyi her sabah kendine zorunlu kılan Beren, bugün de servise binmek için apartmandan inerken merdivenleri kullanmıştı. Apartmandan dışarı çıkınca servis kapısının üzerinde yazan, “Servis bekletilmez. Beklenir!” yazısına hiç aldırış etmeden arabanın içinde uygun olan bir yere oturdu ve kolunu cama yasladı. Camdan izlediği nesnelere göz ucuyla bakarken aklındaki düşüncelere o kadar çok dalmıştı ki okula geldiğinin farkına varmamış ve hatta servis şoförünün uyarısını bile duymamıştı. Okulun sokağından hızlıca kornaya basarak geçen minibüsün sesine irkilen Beren, nihayet kafasındaki düşünceleri bir kenara atıp kendine gelmişti. Ardından servisten inip hızlı adımlarla okula girdi.

Lise son sınıf öğrencisi olmanın verdiği rahatlıkla dersleri pek önemsemiyordu. Derslerine bir türlü odaklanamıyor, sürekli anne ve babasının gece neden öyle davrandığını sorgulamadan edemiyordu. Değişiklik onlarda mıydı yoksa kendisinde mi? Yolunda gitmeyen ve ne zaman yoluna gireceğini ölesiye merak ettiği bir hayatı vardı. Derste boş boş tahtaya bakmaktan başka bir işe yaramıyordu. Okulunun o an için kendisine zaman kaybından başka bir şey katmadığının farkındaydı ancak elinden gelen buydu. Sadece orada bulunmak.

Ders saatleri zor da olsa geçiyor, Beren buna sabretmekte güçlük çekiyordu. Eve gidip bir an önce annesine küçükken rüyalarından nasıl uyandığını, neler sayıkladığını sormak istiyordu. Belki şimdi yaşadıkları için bir ipucu olabilecek ayrıntılar yakalayabilirdi. Eve gitmesine sadece iki ders kalmıştı ki müdürün odasına giderek ondan kendisini okuldan alması için annesini aramasını rica etti. İnandırıcı olması için ise rahatsızlandığı yalanını uydurdu. Yaklaşık yarım saat sonra annesi okuldaydı ve Beren koşar adımlarla annesinin yanına gitti, birlikte okuldan uzaklaştılar. Şükran yolda ilerlerken daha fazla dayanamadı ve nefes nefese kalmış bir şekilde, “Beren ne oldu, iyi misin?” dedi. Beren ise hiç bozuntuya vermeden, “Evet, gayet iyiyim,” dedi ve kafasındaki düşüncelerle yürümeye devam etti.

Şükran, Beren’in iyi olduğu halde neden kendisini çağırdığını anlamamış ve oldukça sinirlenmişti. Bu tavrını ses tonunda belli ederek, “O zaman neden beni çağırdığını sorabilir miyim?” dedi ve gözlerine düşen saçlarını eliyle arkaya doğru atarak yürümeye devam etti. Beren annesinin sorusunu yanıtsız bırakmış, yolda ilerlemeye devam ediyordu. Düşünceleri etrafındaki seslerden daha yoğundu. Şükran daha fazla dayanamadı, “Kendinde misin Beren? Bu sabahta tuhaftın sanki,” dedi gayet sakin bir ses tonuyla. Beren sessizliğini bozarak yüksek sesle annesine yanıt verdi.

“Sadece kafam karışık, bana eskiden uyumdan nasıl uyandığımı anlatır mısın? Öğrenmek istiyorum.”

“Bunlar yolda konuşulacak şeyler değil, eve gidince anlatırım tatlım. İlk olarak sakinleşmeye çalış. Anlam veremiyorum şu anki ruh haline.”

Yaklaşık beş dakika sonra oturdukları eve nihayet ulaşmışlardı ve bu Beren için hiç kolay olmamıştı. Her gün okul dönüşü yürüdüğü yol hiç kendisi için bu kadar uzun olmamıştı. Sabahları zor oluyor diye servise biniyor, akşamları ise yürüyerek eve geri dönüyordu. İlk defa aklı bu kadar karışık. Delirmiş olabileceğinden korkuyordu ve bu aklına geldikçe tüyleri istemsiz olarak ürperiyordu. Evin içine girdi ve üzerini değiştirmeden hemen annesinin yanına gidip, “Evet, anne seni dinliyorum,” dedi heyecanlı bir ses tonuyla. Şükran ise “Niçin?” dedi hiçbir şey olmamış gibi.

Beren gitgide sinirleniyor, sesini çıkarmamak için sabrediyordu. Annesi onu sürekli oyaladığı için şüpheleri katlanarak artıyordu. “Evet, anne son kez söylüyorum, anlat artık,” dedi bıkmış bir ses tonuyla. Ardından Şükran sakince kızının sorusunu cevaplandırdı.

“Genelde gece bir, iki gibi sayıklamaya başlardın. Daha sonra senden mırıltılar gelmeye başladılar.”

Beren oldukça meraklanmış ve bunu gidermek için ardı ardına sorular sormaya başlamıştı. Her sorusunda sesindeki heyecan ve merak gitgide artıyordu ve bu hisleri ona rahatsızlık veriyordu.

“Ne mırıltısı?”

“Sabret, anlatıyorum,” dedi kızgın bir ses tonuyla Şükran ve devam etti.

“Mırıltılarında, ‘Hayır! Gelme! Git! Sen sadece hayalsin, gerçek olamazsın!’ diyordun genelde.”

“Hep aynısını mı peki?”

“Evet, ama sabah kalktığında hiçbir şey hatırlamıyor oluyordun. Ardından beşe kadar sayıp sığrayarak uyanıyordun.”

Annesinin anlatacaklarını gözünde çok büyütmüş olan Beren, öğrendikleri karşısında biraz da olsa şaşırıldı. Başına gelen olayların gerçek anlamda tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Ancak çok da abartılacak bir şey olmadığını annesi anlatınca anladı. Küçümser bir tavırla konuşmaya devam etti.

“Bu kadar mı?”

“Evet, artık yanında yatmadığımızdan geceleri neler olduğunu bilemiyoruz.”

Beren annesinin yanından kalkarak odasına gitti ve akşam yemeğinde dün gece olanların konusunu tekrar açmanın iyi olabileceğini düşündü. Babası henüz gelmemiştir. Annesine yardım etmek için mutfığa doğru ilerledi ve masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Tam bir şey söyleyecekti ki kapı çaldı ve gelen babasıydı. Çok geçmeden dakikalar sonra herkes akşam yemeği için sofradaydı ve Beren konuyu açmak için derin bir nefes aldı, “Size bir şey söylemek istiyorum,” dedi sakince.

Şükran ve Fırat, Beren’in sürekli gereksiz sorular sormasından bıktıklarını belli ediyormuşçasına, oflayarak ve aynı anda, “Söyle!” dediler. Ardından Beren konuşmasına devam etti.

“Gerçekten geçen gece yanınıza gelip sizi uyandırdığımı hatırlamıyor musunuz?”

“Hatırlayacak bir şey yok, öyle bir şey yaşanmadı ki hatırlayalım.”

Beren hiç cevap vermedi ve kısa süreliğine tabağındaki yemeğiyle oynadı. Ardından iç geçirerek konuşmasına devam etti.

“Çok ilginç. Baba geçen gece rüyamda ilk defa ne gördüğümü hatırlıyorum. “

Fırat, kızının konuşmasından sonra duraksadı, bir yudum su içti ve çatalını tabağın kenarına koydu, ellerini önünde birleştirdi ardından Beren’e karşılık verdi.

“Nasıl yani? Anlat bakalım.”

“Rüyamda Nermin teyzeyi gördüm. Uyandığımda da birkaç defa Nermin diye sayıkladığımı hatırlıyorum. Bunun anlamı nedir? Bugün sadece bunu düşündüm diyebilirim.”

O sırada Şükran konuşulanları dinliyor ve yemeğini yemeye devam ediyordu. Kızının kendi arkadaşını neden rüyasında gördüğünü anlamış değildi. En son Nermin ile görüştüklerinde Beren yaklaşık olarak beş yaşındaydı ve bunu Beren’in hatırlaması imkânsız denecek kadar düşük bir ihtimaldi. Düşünceleri bir kenara bırakarak Beren’e, “Benim arkadaşım olan Nermin’i gördüğüne emin misin?” dedi heyecanlı bir ses tonuyla. Ardından kocasına bakarak suyundan bir yudum aldı.

Beren kafasını yukarı aşağı sallayarak, “Evet” dedi ve mutfak kısa süreliğine sessizleşti. Sessizliği bozan Şükran’ın telefonuydu. Arayan yakın arkadaşı olan Nermin’di. Şükran telefonu açtı ama karşısındaki Nermin değil, onun kocası Mete’ydi.

BÖLÜM 5

Mutfak, telefonun açılmasıyla sessizliğe kavuştu ve Şükran bu sessizliği bozan tek kişi oldu. Oldukça nazık bir şekilde “Efendim,” dedi ve sustu. Saniyeler içerisinde telefonun diğer ucundaki Mete, sesi titrek bir şekilde, “Alo, Şükran,” dedi. Şükran, Mete’nin ses tonunun neden bu kadar kötü olduğunu anlamamıştı, karşısında yüzünü ekşitmiş bir şekilde oturan kızına ve kocasına bakarak telefonla konuşmasına devam etti.

“Kötü bir şey mi oldu? Sesin kötü geliyor.”

Mete yutkunduktan sonra derin bir nefes aldı ve yıllardır görüşmedikleri arkadaşı Şükran’a ağlamaklı bir ses tonuyla, “Nermin’i kaybettik. Başımız sağ olsun,” dedi ve gözünden akan yaşı elinin tersiyle sildi. O sırada elleri titremeye baş-

layan Şükran, yıllardır görüşemedikleri ancak hiçbir zaman birbirlerinden kopmadıkları arkadaşının öldüğüne inanamamıştı. Hiçbir şeyi yokken nasıl, neden öldüğüne anlam veremiyordu. Şaşkınlığı bir kenara atarak titrek bir sesle, “Nasıl olur?” dedi ve masada duran suyundan bir yudum aldı. Mete ise daha fazla dayanamadı, “Kapatmak zorundayım, konuşmıyorum, daha sonra tekrar ararım,” dedi ve telefonu kapattı.

Şükran telefonu yavaşça masanın üzerine bırakarak etrafına şaşkın gözlerle bakmaya devam ediyor, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. O sırada Beren ve Fırat ise Şükran’ın suratına bakıyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra Fırat daha fazla dayanamadı ve karısını kolundan yavaşça tutarak konuşmaya başladı.

“Şükran neler oluyor? Hiç iyi görünmüyorsun.”

Şükran kısa süreliğine kocasının sorusunu yanıtsız bıraktı ve tekrar suyundan bir yudum alarak yutkundu. Ardından gözyaşlarını silerek konuşmaya başladı.

“Nermin ölmüş.”

Mutfak bu sefer tam anlamıyla sessizliğe büründü ve çıt çıkaran tek bir kişi dahi yoktu. Beren ve Fırat göz göze geldikten hemen sonra adam ağlamaklı bir ses tonuyla, “Peki, nasıl olmuş söyledi mi?” dedi.

“Hayır söylemedi. Daha sonra tekrar ararım dedi.”

Beren, annesi ve babasının konuşmaları sırasında tabağındaki bezelyelerle oynamaya dalmış, sadece rüyasında Nermin’i gördükten bir gün sonra ölmesine odaklanmıştı. Hâlâ rüyasında neden Nermin’i gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu. O sırada tekrar Şükran’ın telefonu çaldı ve arayan yine Mete’ydi. Kadın telefonu sakince açtı ve konuşmaya başladı.

“Daha iyi misin? Nasıl oldu anlatabilecek misin?”

Mete’nin kendisini toparlaması için telefonu kapattığı bariz belli oluyordu. Sesindeki titreme gitmişti ancak ağladığı belliydi.

“Biz de anlayamadık. Gece yattık, her şey normaldi. Sabah

saat 7'de kalkması gerekirken kalkmadı. Ben geç kaldığını düşündüm. Uyandırmak için kalktım ama uyanmadı. Bayağı bir dürttüm ama uyanmadı Şükran, uyanmadı! Hemen nabzını dinledim, nabzı yoktu. Kucağıma aldığım gibi arabaya bindirip hastaneye götürdüm. Doktorlar öldüğünü söyledi. Elllerinden hiçbir şey gelmeyeceğini söylediler. Nasıl öldüğünü anlayamadık. Otopsi sonrası anlaşılacakmış.”

Şükran yüzündeki yaşlarını eliyle sildikten sonra cenazenin ne zaman, nerede olacağını sordu ve ardından baş sağlığı dileyerek telefonu kapattı. Sofradan ani bir hareketle kalkarak masanın üzerinde duran tabağını ve bardağını alarak tezgâhın üzerine bıraktı. Bir yandan masayı toplamaya çalışıyor diğer yandan ise gözlerinden akan yaşı elinin tersiyle siliyordu. Beren annesinin yanına giderek sakince, “Bırak, ben burayı toplarım. Siz hazırlanın,” dedi ve annesine sarıldı. Beren sofrayı toplarken anne ve babası odalarında cenazeye gitmek için hazırlanıyorlardı. Saatler sonra nihayet Fırat ve Şükran cenazeye gitmek için hazırlardı ve Şükran, Beren’in yanına giderek, “Senin gelmeni istemiyorum. Oradaki ortamı da görmeni istemiyorum. Seni anneannenlere bırakacağız. İtiraz istemiyorum,” dedi. Ailesi Beren’i evde şimdiye kadar bir-iki saatten fazla yalnız bırakmamıştı. Beren anne ve babasına büyüdüğünü, artık on sekiz yaşına geldiğini ve evde tek başına kalabileceğini defalarca söylemesine rağmen ailesi şimdiye kadar buna izin vermemişti.

Her zamanki gibi ailesinin kendisini anneannesine bırakacaklarını söylemesi üzerine evde tek kalabileceğini söyledi. İzin verilmedikçe ısrar ediyordu. Daha fazla dayanamayan Şükran yüksek bir sesle Beren’e cevap verdi.

“İtiraz istemiyorum dedim!”

“Anne lütfen...”

Beren’i dinlemeyen Şükran, yatak odasına giderek birkaç eşyayı çantasına koydu. Yanlarına yiyecek ve içecek almak için ise mutfağa gitti. Bu sırada Beren annesini hiç rahat bı-

rakmıyor, ikna etmeye çalışıyordu. En sonunda Şükran dayanamayıp sert bir ses tonuyla kıza cevap verdi.

“Tamam, yeter Beren! Ne yaparsan yap. Seninle uğraşamayacağım.”

Beren bu cevabı duyduğuna inanamıyordu. Buna bu kadar sevineceği aklının ucundan dahi geçmezdi. İlk kez evde saatlerce tek kalacaktı. Düşüncelere dalan Beren, hemen annesinin yanına giderek hazırlanmasına yardım etti. İlk defa evde tek kalacağı için heyecanlıydı. Bir süre sonra Şükran ve Fırat, Antalya’ya gitmek için evden ayrıldılar. Beren artık evde tekti. Tüm evin sessizliği ve karanlığı hafif de olsa onu korkutsa bile bunun üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Saat 10’a geliyordu. Biraz televizyon izleyip yatmayı planladı. Evde tek olduğu için ilk başlarda sevinse de ilerleyen saatlerde canı sıkılmış, sessizlikten daha fazla korkmaya başlamıştı. Televizyonun sesini ne kadar çok açsa da evde kimsesinin olmadığı aklına gelince korkuyordu. On sekiz yaşında genç bir kızın evde tek olmasından korktuğu aklına geldikçe kendisinden utanıyordu. Bunun tek nedeni ailesinin şimdiye kadar Beren’i tek bırakmamış olmasıydı.

Televizyon izlerken salonda bulunan üçlü koltukta sızmış, günün yorgunluğuyla birlikte derin bir uykuya dalmıştı. Saatler sonra evde tek olmasına rağmen mutfaktan gelen sesle irkildi. Yattığı koltuktan yavaşça doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Korku hissi gitgide artmıştı. Koltuktan kalkarak masanın üzerinde duran vazoyu aldı ve yavaş yavaş, ışıkları açma açma mutfığa gitmeye başladı. Elleri ve ayakları korkudan tir tir titriyor, avuç içleri terliyordu. Mutfak kapısının önüne geldi ve ani bir hareketle kapıyı öne doğru itti. Kıvrak bir hareketle içe ışığı açtı. Etrafta her şey normal gözüküyordu. Etrafına bakındıktan sonra tezgâhta duran tepsinin düştüğünü fark etti ve derin bir nefes aldı.

Açtığı ışıkları kapatarak salona dönen Beren, geceyi televizyon karşısında geçirmenin hiç de fena bir fikir olmadığını

düşündü ve odasına giderek yastığını aldı. Salonda yatmak için her şey hazırды. Hâlâ hafiften korkuyor, arada sırada “keşke anneannemlere gitseydim” fikrine kapılmaktan kendini alıkoyamıyordu. Salondaki koltuğa yattıktan bir süre sonra tekrar uykuya yenik düştü ve göz kapaklarını yavaşça kapattı.

Evde televizyondan çıkan kısık ses dışında bir ses duyulmuyordu. Dakikalar sonra Beren koltuktan sıçrayarak uyandı ve anlaşılamayacak derecede yüksek sesle konuşmaya başladı. Ardından hızla ayağa kalkarak koşar adım mutfığa ilerledi. Salonun kapısından çıkarken takıldı ve tam yere düşecekken duvardan destek aldı. Mutfakta, tezgâhın üstünde bulunan bıçağı alarak tekrar salona gitti. Beren tüm bunları istemsizce yapıyor, kendine engel olamıyordu. Bıçağı alırken dikkati çeken tek şey sağ eli oldu. Çünkü normalde beş parmağına sahip olan sağ eli şimdi altı parmağına sahipti. Neler olduğuna anlam veremiyordu. Dakikalar yavaş ilerliyordu, terlemesi hızlanmıştı. Kısa bir süre sonra rüyada olduğunu anladı ve nasıl uyanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM 6

Dehşete kapılmış bir şekilde sürekli aynada kendine bakıyor ve vücuduna dokunuyordu. Gerçekten yaşananlar rüya mıydı? Sağ eline baktıkça midesi bulanıyor ve eline bakmamak için kendisini zorluyordu. Derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Sadece etrafına bakınmaya ve nasıl uyanabileceğini düşünmeye başladı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Kafasındaki tek ses kalbinin hızlı atışı ve tek duygu korkuydu. Uyanamamaktan korkuyordu. Eğer uyanamazsa kendini kontrol edemezdi. Saçma sapan şeyler yapıp kendine zarar verebilirdi. Bir anda salondan çıkarak odasına gitti ve telefonunu aradı. Masanın üstünde duran telefonunu görmesine rağmen alamıyordu. Masaya yakınlaştıkça masa uzaklaşıyordu. Rüya olduğunu için bilinçaltı telefonu alma-

sına izin vermiyordu. Ardından koşarak tekrar salona döndü. Odanın içine girdiğinde kısa süreliğine donup kaldı. İçindeki korku katlanmıştı. Salondaki üçlü koltukta uyuyan kendi bedenini gördü. Kendini uyandırabilmenin tek yolunun gidip kendisini dürtmek olduğunu düşündü ama yanıldı. Bedeninin yanına gitti, sürekli dürtüyor ama uyanamıyordu. Kendi bedenini gören Beren daha çok korkmuştu ve öleceğini düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Ardından yan odadan gelen sesler Beren'in kendine gelmesini sağladı ve yerinden kalkamadığından mecbur kalarak, yan odadan gelen sesleri duymak için kendini zorladı.

“Elindeki Beren, elindeki!”

Beren ellerine baktı, gördüğü tek şey bıçak ve altı parmak-tan oluşan sağ eliydi. Eliyle kendini nasıl uyandırabileceğini düşünmeye koyuldu. Yan odadan gelen sesler hiç kesilmiyor, sadece gitgide yükseliyor ve daha korkunç bir hal alıyordu. Beren yan odaya gidip bakmak istiyordu ancak bilinçaltı buna izin vermiyordu. Onu yöneten sadece bilinçaltıydı. Bütün dikkatini eline verdi. Yapabileceklerini düşündü. Sonunda aklına gelen tek şey bıçakla kendisine zarar vermektir. Bunu yapmak istemese bile başka çaresi yoktu. Sol elini dizlerinin üzerine koydu ve sağ elinde duran bıçağı parmaklarının üzerine dayadı. Acı verip vermeyeceğini düşünmeden bıçağı son gücüyle bastırdı ve refleks olarak gözlerini kapatarak bağırdı. Canı acımamıştı. Gözlerini tekrar açtı ve koltuğa baktı. İşe yaramamıştı. Hâlâ bedeni koltukta uyuyordu. Aniden ayağa kalktı, elini havaya kaldırdı. Bıçağı kendisine döndürdü ve çok sert bir şekilde bıçağı göğsüne sapladı.

Hemen ardından derin bir nefes alışla ve buz gibi terle sızarak uyandı. Uyanabildiği için mutluydu ancak çok terlemişti. Koltukta dikleşti ve sağ eline baktı. Beş parmak vardı ve artık rüyada değildi. Üstünü değiştirmek için odasına gitti. Rüyasında masanın üstünde olduğunu gördüğü telefon gerçekten masanın üstündeydi. Dolabından yeni

bir tişört aldı, aynanın karşısında üzerindeki terli tişörtünü çıkardı ve gördüğü şey karşısında tüyleri diken diken oldu. Göğsünde gerçekten ince bir bıçak izi vardı ama acıımıyordu, sadece yaranın içinden dışarıya kanlar sızıyordu. Aynaya yaklaşıp yarasına dokundu, refleks olarak “ah” dedi. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Odasındaki masanın üzerinde duran peçetelikten peçete alarak yarasına bastırdı ve kanları temizledi. Ardından mutfağa gidip su içti.

Saat gecenin üçüydü. Annesini arasa annesi şüphelenecek ve Beren için telaşlanacaktı. Tek aklına gelen arkadaşıyla mesajlaşmaktı. Telefonunu almak için odasına yöneldi telefonunu aldı ve koşarak salona gitti. Koridorda yürümekten korkar hale gelmişti. Salonda yatağının içine girdi. Telefonunun tuş kilidini açtı ve ardından Whatsapp’a girdi. Elleri titrediğinden telefonu düzgün tutmak için çabalıyordu. Herkesin son görülmesine baktı. Onun için şu an gerekli tek şey birinin çevrimiçi olmasıydı. Whatsapp’ta arkadaş listesinin sonuna gelen Beren, okulda daha önce iki-üç defa sohbeti olmuş olan arkadaşı Tuğçe’yi çevrimiçi gördü. Tuğçe kumral tenli, uzun boylu, karakteristik yüz hatlarına sahip bir kızdı. Ailesinin pek ilgi odağı değildi. Günlerce eve gelmese de ailesi onun için endişe etmezdi. Bu yüzden hayatı pek dikkate almaz, olabildiğince rahat yaşırdı. Beren konuşabilecek başka birisi olmadığından dolayı Tuğçe’ye mesaj attı.

“Merhaba Tuğçe”

Tuğçe, sanki Beren’in mesaj atmasını bekliyormuş gibi atılan mesaja cevap verdi. Hemen cevap verilmesi Beren’in dikkatini çekmişti.

“Merhaba.”

Tuğçe, Beren ile okulda pek konuşmadıkları için mesaj atmasını garipsedi ve kendisine neden mesaj attığını sordu.

“Bana neden mesaj attığını sorabilir miyim? Lütfen yanlış anlama, sadece bir kere konuşmuştuk ve numaralarımızı birbirimize verdikten sonra bir daha hiç konuşmadık. Mesaj atmanı garipsedim.”

“Rahatsız olduysan özür dilerim.”

Tuğçe yanlış anlaşıldığını düşündü ve kendini ifade edebilmek için hızlı bir şekilde konuşmaya devam etti.

“Hayır, asla rahatsız olmadım. Sadece şaşırdım. Ben de konuşacak birileri arıyordum, çok iyi oldu.”

“Uyku sorunun mu var, neden uyuyamadın? Benim için çok zor bir geceydi.”

Tuğçe, Beren’in sorduğu soru karşısında sessiz kaldı. Çünkü ne cevap vereceğini bilemiyordu. Biraz sessiz kaldıktan sonra Beren’e mesaj attı.

“Orası karışık. Sana anlatabileceğimi hiç sanmıyorum. Söylediklerime annemler bile inanmıyor.”

“Anlatmak istersen buradayım. İki-üç defa konuşmuş olsak bile bana güvenebilirsin.”

“Anlatacaklarım sana oldukça garip gelebilir.”

“Seni dinliyorum, bana anlatabilirsin.”

“Sana güveniyorum Beren.”

“Tabii ki güvenebilirsin.”

Tuğçe yaşadığı sorunları anlatabileceği ve kendisini anlayışla karşılayacak birini bulduğuna istemsiz olarak sevindi. Telefonunun ekranına uzun bir süre baktı ve yazacaklarını aklında topladı.

“Biraz önce uyandım. Rüyamda sürekli kâbuslar görüyorum. Hatta şimdi gördüğüm rüyada rüyadaydım ama ne biliyim yani yaşıyor gibiydim. Çok tuhaf bir his. Uyuyan bedenimi gördüm. Ardından uyanamamaktan korktum. Ne yapacağımı bilemedim. Ardından mutfaktan sesler gelmeye başladı. Elimde sadece bıçak vardı. Kendimi ufak bir şekilde yaralamayı düşündüm ama o an beni başkası yönetir gibi ayağa kalktım, bıçağı sertçe göğsüme sapladım.”

Beren yıllardır bu olayları yaşayan tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu ancak Tuğçe’nin yazdıklarını okuduğunda şaşkınlığını gizleyemedi. Oldukça heyecanlandı ve heyecandan elleri daha fazla titremeye başladı. Kalbi göğsüne

öyle bir baskı uyguluyordu ki bir an kalbinin göğüs kafesinden çıkacağını düşündü.

“Hemen kalkıp bir ayna bul ve göğsüne bak.”

“Yarayı mı söyleyeceksin?”

Beren’in şaşkınlığı gitgide büyüyor. Kendi yaşadıklarının başka biri tarafından bire bir aynen yaşandığına inanamıyordu. Hemen telefonu kavrayarak Tuğçe’ye mesaj attı.

“Az önce aynısını ben de yaşadım. O yüzden benim için çok zor bir geceydi yazmıştım. Hâlâ inanamıyorum. Bu tarz sorunların sadece bende olduğunu düşünüyordum.”

İkisi de kısa bir süre sessizliğini korudu ve sessizliği bozan Beren oldu.

“Bana göğsündeki yara izinin fotoğrafını çekip atar mısın?”

“Tamam, bir dakika bekle.”

Yaklaşık iki dakika sonra Tuğçe, Beren’e göğsündeki yaranın fotoğrafını attı. Her şey o kadar karışık hale geldi ki iki kız kafayı yeme derecesindeydi. Tuğçe’nin attığı fotoğraf Beren’e ulaşınca Beren hemen aynanın karşısına geçip yara izlerini karşılaştırdı ve aynı olduklarını gördü. Hemen telefonunu alıp Tuğçe’ye mesaj attı.

“Tuğçe, yara izlerimiz aynı!”

Tuğçe kafası karışmış bir şekilde cevap olarak sadece, “Nasıl?” yazabildi ve telefonun ekranını kapatarak yatağında düşünmeye başladı. Kendisi de yıllardır bu olayların sadece kendinde olduğunu düşünüyordu. Yaşadıklarının aynısını yaşayan başka bir kişinin olması az da olsa korkularını bastırmıştı.

Beren oturduğu koltuktan kalkıp diğer koltuğa geçti. Neden böyle bir şey yaptığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kafası fazlasıyla karışmışa benziyordu. Tekrar telefonu eline alarak mesaj attı.

“Rüyada bir elinde altı parmak var mıydı?”

“Evet, sağ elinde vardı. Hatta bunun hakkında birkaç araştırma yaptım.”

Beren fazlasıyla meraklanmıştı ve sabırsızlanıyordu. Yerinde duramıyordu. Oturduğu koltuktan kalkarak başka koltuğa geçti ve Tuğçe'den gelen mesajı okumaya başladı.

“Rüyada olan insanların rüyada olduğunu anlamaları için pek çok yol varmış. Etrafında gördüğü doğaüstü şeyler. İnsanın normalden fazla uzvu olması. Yani mesela bizim altı parmaklı olduğumuzu görmemiz. Neredeyse her sitede insanın normalden fazla uzvu olması yazıyor.”

Beren tam cevap yazacakken evin kapısı çaldı. Evde tek olduğu için ve korktuğundan kapıyı açmak istemiyordu ama içinden bir şey o kapıyı açmasını istiyordu. Oturduğu koltuktan korkarak ve zorla kalktı. Sokak kapısının yanına gidip kapıya yaklaştı.

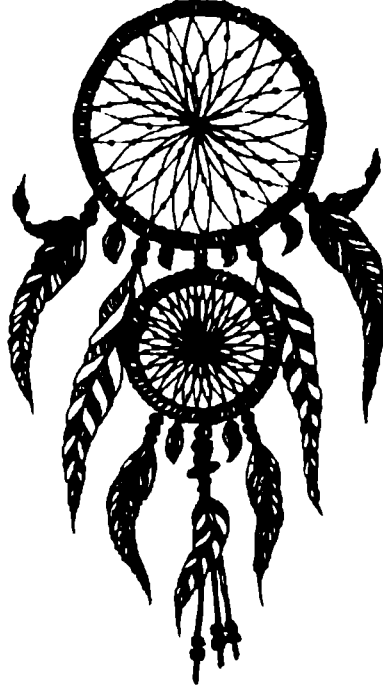
“Kim o?”

(cevap yok)

“Kim o, kimsiniz?”

(cevap yok)

Ses gelmeyince dürbünden baktı ve gördüğü şeyle beyninden vurulmuşa döndü. Tüyleri kısa süreliğine diken diken oldu ve yaşadığı korku iki katına çıktı. Kalbi delicesine çarpmaya başladı. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü karşısındaki Nermin'di. Annelerinin cenazesine gittiği Nermin.

BÖLÜM 7

Beren, gözlerini dürbünden çeker çekmez kapının önünden uzaklaştı. Kapı sürekli çalınıyor, hatta yumruklanıyordu. Kız kapıyı her ne kadar açmak istemese de içinden bir ses o kapıyı açmasını söylüyor hatta vücudunu beyindeki diğer kişi yönetiyormuşçasına davranıyordu. Dakikalar sonra, Beren beynindeki sese yenik düştü ve kapıyı açtı. Kapıyı dakikalarca yumruklayan Nermin sinir bozucu bir rahatlıkla içeri adımını attı ve korkudan elleri titreyen Beren'e bakarak konuşmaya başladı.

“Neden kapıyı açmıyorsun?”

Beren, sessizliğini korudu ve cevap vermemeyi denedi. Susmaya devam ettiği süre boyunca Nermin sürekli konuşuyor, kızın gözünün içinden başka bir yere bakmıyordu. Dakikalar geçiyor, Nermin kız cevap vermediği her dakika

sonrası ses tonunu yükseltiyordu. Kısa süre sonra Beren titrek bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“A-ama Nermin teyze, sen ölmemiş miydin?”

Beren sustuktan sonra yutkundu ve gereğinden saçma bir cümle kurduğunu farkına vardı. Nermin ise sakin bir ses tonuyla, “Ne saçmalıyorsun sen?” dedi ve içeri girdi. Beren donakalmış vaziyette, sadece Nermin’e bakıyordu, ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmaması kendisini fazlasıyla korkutuyordu. Kız korkudan ne yapacağını bilemiyor, titreyen ellerini ve kollarını kullanmakta zorlanıyordu. Aklına telefonunu alıp annesini aramaktan başka daha iyi bir fikir gelmiyordu. Açtığı kapıyı geri kapatarak telefonunu almak için yavaşça salona ilerlemeye başladı ve o sırada Nermin yüksek sesle kıza seslendi.

“Sakın anneni arayayım deme. Sakın!”

Beren neler olduğunu anlayamıyor, tüm bedenini saran korkudan nefret etmeye başlıyordu. Vücudunu saran korku yüzünden mantıklı düşünemiyor ve Nermin ne derse onu yapmaya zorlanmış gibi hissediyordu. Saniyeler sonra Nermin, “Geç sen de otur!” diyerek salondaki herhangi bir koltuğa oturdu. Hiç kimse konuşmuyor, Nermin sadece dalga geçermişçesine Beren’e bakıyordu. Daha fazla susmanın pek bir faydası olmayacağını düşünen Beren güçlükle de olsa konuşmaya başladı.

“Neler oluyor?”

“Konuşma!”

Beren neler olduğunu defalarca soruyor olsa da Nermin, Beren’e cevap vermek yerine sürekli suratına bakıp susmasını söylüyordu. Dakikalarca birbirlerine baktıktan sonra Nermin aniden ayağı kalkarak ellerini Beren’in boğazına koydu ve tüm gücüyle bastırmaya başladı. Bütün kuvvetini vermiş Beren’in boğazını sıkarken küçük kız bütün çabalarıyla ellerinden kurtulmaya çalışıyor ancak kadının gücü altında bir şey yapamıyordu. Ayaklarını sağa sola vuruyor, çırpınmaktan

ileriye gidemiyordu. Nefes almak istiyor, boğazında hissettiği soğuk eller yüzünden ıkmaktan başka bir şey yapamıyordu. Yaklaşık bir dakika süren boğuşma sonrası Beren son bir kez ayaklarını etrafa savurdu ve o an koltuğun tahta kısmına sertçe tekme attı. Attığı tekme sonrası derin bir nefes alarak uyandı ve kendine gelmeyi bekledi. Yaşadıklarını anlayamıyordu. Rüya içinde rüya mı görmüştü?

Nefesini kontrol altına aldıktan hemen sonra yattığı yerden kalkarak mutfığa ilerledi. Korkudan ayakları titriyordu, bir yere tutunmadan ilerlemekte zorlanıyordu. Koridorda ilerlemeye korkar duruma gelmişti. Zor da olsa mutfığa ulaşabildi ve ilk gördüğü bardağa, temiz olup olmadığına bakmadan su doldurdu ve onu ağzına götürdü. Aklında onlarca soru birikmişti ve bu soruları sorabileceği tek bir kişi dahi yoktu.

Ölen bir insanın kendisini boğarak öldürmek istemesi kadar korkunç bir şey olamazdı. Tuvalet elini yüzünü yıkamak için giden Beren, tuvalet aynasındaki yansımasına baktığında boynunda oluşan morlukları görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Aynaya yaklaşarak yaralarına dokundu ve yakından inceledi. Yüksek ihtimalle rüyasında kendini boğmuştu ve bunun farkında değildi. Ardından terle ıslanmış olan üstünü değiştirmek için tuvaletten çıkarak odasına gitti. Aynanın karşısına geçerek üzerindeki tişörtü yavaşça çıkardı. Terli saçını toparladıktan sonra tekrar aynaya baktı ve göğsündeki yara izini gördü.

“Allah’ım neler oluyor bana?”

Hissettiği korku dayanılmayacak bir hal almaya başladığından dolayı kızacaklarını bile bile telefonunu alarak annesini aradı. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı.

“Alo, Beren ne oldu kızım?”

Beren fazlasıyla korktuğundan dolayı annesinin sorduğu soruya cevap vermek yerine kendi sorusunun cevabını alabilmek için hızlıca konuşmaya başladı.

“Yarın kaçta evde olursunuz?”

“Bilemiyorum. Bana korktuğunu sakın söyleme. Seni uyarmıştım.”

Annesinin kendisini azarlamakta sonuna kadar haklı olduğunu biliyordu ve bu saatten sonra yapacak bir şey yoktu. Utanmıştı ve ne diyeceğini bilemedi.

“Haklısın, özür dilerim.”

Şükran kızıyla telefonda uzunca konuştuktan sonra Beren’e anneannesine gitmesini söyleyerek telefonu kapadı. Beren en başından beri annesini dinlemediği için oldukça pişmandı ve şu an evde fazlasıyla korkuyordu. Salona gidip yattığı üçlü koltuğa oturdu ve yaklaşık beş dakika kadar neredeyse hiç kıpırdamadan duvara bakmaya başladı. Dışarıdan komaya girmiş bir hastadan farklı görünmediği kesindi. Beş dakikanın sonunda telefonunu tekrar eline aldı ve Tuğçe’ye yarın buluşmaları gerektiğini söyleyen bir mesaj attı. Saat oldukça geçti ve attığı mesaj Tuğçe’ye iletilmemişti. Belli ki kızın interneti kapalıydı ve bu durumda Beren’in sabaha kadar beklemekten başka bir çaresi yoktu.

Aniden karnından gelen sesle irkilen Beren, acıktığını fark etti. Koltuktan kalkarak tüm evin ışıklarını açtı mutfağa gitti ve kendine yiyecek şeyler hazırlamaya başladı. Aldığı her şeyi elleri titrediği için yere düşürüyordu. Sandviç hazırlamak için buzdolabından peynir kâsesini aldı ve tezgâha koymak için ilerlerken yere düşürdü. Kâsenin kırılmasıyla oluşan ses ve kırıkların kestiği bacağı, tepkisinin daha fazla olmasına neden oldu.

“Kahretsin, bir de bu eksikti!”

Beren için zor geçen gece, sabahın ışıklarıyla son bulmaya başlamıştı. Akşam yaktığı bütün ışıkları söndürdü ve rahatladı. Artık sabah oluyordu. Evin içi yavaş yavaş aydınlanıyor ve güneşin doğuşu içini rahatlatıyordu. Yorgunlukla birlikte kafasını koltuğun köşesine yasladı ve tam uyuyakalacakken telefonundan gelen sesle irkildi. Tuğçe’nin attığı mesaja cevap verdiğini gördü.

“Neden buluşacağız?”

Beren gelen mesaja cevap yazarak yolladı.

“Buluşalım, seninle konuşmam gereken şeyler var.”

“Telefondan söyleyebilirsin.”

“Olmaz, yüz yüze olması lazım.”

Beren yüz yüze konuşmak istediğini dile getirdikçe Tuğçe buluşma isteğini reddediyordu. Uzun ısrarlar sonucunda ve Tuğçe’nin meraklanması üzerine buluşmak için saat 13:00’te evlerinin yakınındaki alışveriş merkezine gelmesi gerektiğini söyledi.

Saatler hızlıca ilerliyor, Beren evden çıkmak için hazırlanıyordu. Ayakkabılarını giydikten hemen sonra çantasını sırtına takarak kapıyı kapatmak için kapı kolunu tuttu ve kendisine doğru çekti. Tam kapıyı kapatacakken anahtarı unuttuğunu fark etti. Hemen kapının arkasındaki anahtarı aldı ve kapıyı kilitleyerek alışveriş merkezine ilerledi. Alışveriş merkezine ulaştığında buluşulması gereken yerde Tuğçe’nin olmadığını fark etti. Biraz sağına ve soluna bakındıktan sonra nihayet Tuğçe de alışveriş merkezine geldi ve Beren’in yanına gider gitmez sorularını sormaya başladı.

“Neler oluyor? Söyleyecek misin artık?”

“Gel benimle, sana göstereceğim şeyler var.”

Beren, Tuğçe’nin koluna girerek kızlar tuvaletine yürümeye başladı. Tuğçe, Beren ile ne zaman bu kadar samimi olduklarını düşünmeden edemedi. Tuvaletin kapısından içeri girdikten sonra Beren, Tuğçe’ye boş bir kabinin içine girmesini söyledi ve ardından aynı kabine girerek kapıyı kapattı. Tuğçe, kızın neler yaptığına anlam veremiyor, onunla aynı kabine girmesinin nedenini bir türlü anlayamıyordu. Tuğçe, Beren’e sürekli neler olduğunu ve kendinde olup olmadığını soruyordu ancak Beren sadece iyi olduğunu söyleyerek devamında başka herhangi bir cevap vermiyordu. Tuğçe aynı kabin içerisinde bulunduğu ve sürekli kendisini süzen Beren’e daha fazla dayanamadı ve kızı iterek konuşmaya başladı.

“Ne yaptığını sanıyorsun, kendinde misin Beren!”

Kabinde olduklarından dolayı Tuğçe’nin itmesi sonucunda Beren sert bir şekilde kabinin kapısına çarptı ve kapı açılarak geriye doğru sendeledi.

“Çok iyiyim. Göğsünü açman gerekiyor.”

Tuğçe duyduklarına anlam veremiyor, yüzünü ekşiterek karşısındaki kıza bakıyordu. Ciddi anlamda göğsünü açmasını nasıl isteyebiliyordu? Gerçekten hiçbir şeyi anlayamıyordu. Durduk yere böyle bir olayın nereden çıktığını düşünmeden edemiyordu. Dakikalar geçiyor, Beren, Tuğçe’ye sürekli göğsünü açması konusunda baskı uyguluyordu. Tuğçe ise açmak istemediğini dile getiriyor, tuvaletten çıkmak için çaba gösteriyordu. Beren daha fazla dayanamadı ve sert bir ses tonuyla, “Ya sen aç ya da ben tişörtünü yırtarak açayım?” dedi ve gülümseyerek sustu. Tuğçe kıza bakarak, “Ciddi olamazsın?” dedi ve daha sonra Beren’in oldukça ciddi olan bakışlarını gördükten sonra tişörtünü hafifçe yukarıya doğru araladı. Beren, kızın göğsündeki yara izini görür görmez tepkisini belli etti.

“Oha, yok artık! Nasıl olur?”

Tuğçe hâlâ olanları ve Beren’in verdiği tepkiyi anlayamıyordu. Neler olduğunu tekrar Beren’e sordu ve bu sefer Beren kendini takip etmesini söyledi. Tuğçe’yi aynanın karşısına götürdü ve göğsündeki bıçak yarasını Tuğçe’ye gösterdi. Kız konuşmayı denedi ancak şaşkınlığından dolayı ağzında kelimeleri geveleyerek sustu. Daha sonra konuşmayı tekrar denedi.

“Beren neler oluyor? Daha dün hiçbir şey yoktu.”

Ardından Beren yanına geçerek tişörtünü kaldırdı ve kendi yara izini gösterdi.

“Bak aynısı görüyor musun?”

Tuğçe, Beren’in tüm bunları nereden bildiğini anlayamamıştı, kızın suratına boş boş bakıyordu. Daha fazla susmanın iyi olmayacağını farkına vardı ve sakın ses tonuyla, “Sen nereden biliyordun bunu?” dedi. Beren tişörtünü geri indire-

rek üzerini düzelitti, ardından Tuğçe'ye gece rüyasında onu gördüğünü ve bundan sonra daha dikkatli olması gerektiğini söyledi. Tuğçe'nin kafası gitgide karışıyordu. Tüm bu açıklamaların yetersiz olduğunu düşündüğünden konuşmaya başladı.

“Neler diyorsun? Daha açıkça anlatır mısın?”

Beren cevap vermeden kızlar tuvaletinden çıktı ve ardından Tuğçe de koşarak Beren'i takip etti.

“Hey Beren, sana diyorum. Anlatacak mısın?”

“Sana tek bir şey söylüyorum Tuğçe, bundan ailene bahsetmesen iyi olur. İkimizde de garip olaylar olacağı belli. Sadece geceleri korkmamaya çalış. Hepsinin sadece rüya olduğunu aklına getir. Gerçi ben on sekiz yıldır uğraşıyorum ama hâlâ korkuyorum.”

Tuğçe kısa süreliğine donup kaldı. Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Beren'e sorsa cevap alamıyordu. Kafayı yeme derecesine gelmişti. O sırada Beren cümlelerine devam etti.

“Biliyorum, şu an yaşananları anlamaya çalışıyorsun. Ben on sekiz yıldır anlayamadım. Bence anlamaya çalışmak yerine kendini alıştırmaya başlasan iyi olur.”

Tuğçe yaşananları algılayamıyor, bilmesi gerekenlerin bunlarla sınırlı kalmaması gerektiğine inanıyordu. Beren alışveriş merkezinden çıkmak için yürürken diğer yandan Tuğçe onun hemen arkasından hızlı adımlarla ilerliyordu. Konuşulması gereken o kadar çok şey varken Beren'in tek bir şey dahi açıklamadan gitmesine izin veremezdi. Hızlı adımlarla Beren'in yanına giden Tuğçe, “Beren bizim eve gelir misin, hem daha detaylı konuşuruz?” dedi ve yürümeye devam etti. Beren başlarda kızın teklifini kabul etmek istemese de yoğun ısrarlar sonucu Tuğçe'nin evine gitmeyi kabul etti ve hızlı adımlarla yürümeye devam ettiler.

Yaklaşık yarım saat sonra Tuğçe'nin yaşadığı eve gelmişti ve iki kız Tuğçe'nin odasına geçip kapıyı kapatmışlardı.

Tuğçe biraz dinlendikten sonra beklemenin vakit kaybından başka bir şey olmadığını farkına vardı, aniden konuşmaya başladı.

“Başından geçen olayları bana detaylı şekilde anlatır mısın?”

“Rüyalarımı mı anlatmamı istiyorsun?”

“Mümkünse evet.”

Beren derin bir nefes aldı ve başından geçenleri karşısında oturan, meraklı gözlerle kendisine bakan kıza anlatmaya başladı.

“Geçtiğimiz günlerde annemin arkadaşını rüyamda görmüştüm ve birkaç gün içerisinde öldüğünü duyduk. Başka bir garip olay ise rüyamda kendimi bıçaklıyorum, kalkıp aynaya baktığımda gerçekten de bıçakladığım yerde bir yara izi olduğunu görüyorum. Gerçekten bunlar hemen alışılabilecek şeyler değil. Şu an neler hissettiğini anlayabiliyorum.”

“Ama ben rüyamda kendimi bıçakladığımı falan görmedim, bu iz nereden çıktı?”

“Görmüşsündür ama sadece hatırlamıyorsundur.”

Tuğçe daha çok korkmuştu ve artık korkusunu gizleyemiyordu. Konuşmalar bir türlü bitmiyor, Tuğçe’nin soruları sona ermiyordu. Konuşmaya dalan iki kız saatin ne kadar çabuk geçtiğini fark etmeden konuşurken, Beren aniden oturduğu koltuktan kalktı ve anneannesine gitmesi gerektiğini, evde tek kalamadığını Tuğçe’ye söyleyerek odadan çıkmak için kapıya ilerledi. Tuğçe ise hemen kalkarak Beren’e seslendi, “Ben de dün evde tektim ve muhtemelen bugün de tekim,” dedi. Beren arkasını dönerek meraklı bir ses tonuyla, “Neden evde teksin, ailen nerede?” dedi ve sustu.

“Dün cenazeye gittiler.”

“Ne cenazesi?”

Tuğçe konuşmasının yarıda kesilmesine sinirlenmişçesine bir bakış atarak cümlesini tamamlamak üzere tekrardan konuşmaya devam etti.

“Annemin Nermin adında bir arkadaşı varmış. Onun cenazesine gittiler.”

Beren ilk başta yanlış duyduğunu düşünse de Tuğçe’nin tekrarlaması üzerine kendi ailesi ile kızın ailesinin aynı cenaze gitmelerine oldukça şaşırmıştı. Tuğçe bu durumu gayet normal karşılasa da Beren yaşananlarda bir terslik olduğunu seziyordu. İkisinin de evde tek kalacağı bir olay yaşanması ve başlarına aynı olayların gelmesinin tuhaf olduğunu düşünüyordu. Kısa bir konuşma sonrası Tuğçe de yolunda gitmeyen ve tesadüf olmayan birtakım şeylerin yaşandığının farkına vardı.

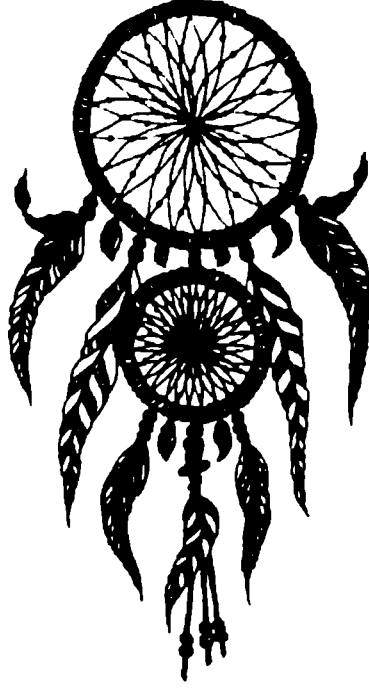
“Gerçekten çok garip. Anlam veremiyorum. Tüm bunlar nasıl olabilir? Sence Nermin teyzenin ölmesi tesadüf müydü?”

“Hiçbir fikrim yok. Ben anneanneme gitmek zorundayım. Hava kararmaya başlıyor.”

Tuğçe, Beren’e “gitme” der gibi bakıyor evde tek kalmak istemediğini söylemek istese de söyleyemiyordu. Biraz utanmış ve gerilmişti. Beren evin kapısını açtığı anda Tuğçe daha fazla dayanamadı ve heyecanlı bir ses tonuyla, “Ben de gelebilir miyim? Evde çok korkuyorum,” dedi.

“Tabii ki gelebilirsin. Tek kalmaman senin için daha iyi.”

Tuğçe birkaç dakika içerisinde üzerine giyebileceği iki-üç parça eşya alarak evden çıktı ve Beren ile birlikte anneannesinin evine yürümeye başladılar. Beren’in anneanesi o çevrede oturduğu için en fazla yarım saat yürümüş olacaktı. Dakikalar sonra iki kız da nihayet eve ulaşmışlardı ve anneannesine yeterli açıklamayı yaptıktan sonra saatin on iki olmasıyla birlikte yatmak için odaya gittiler. İki kız ilk defa birlikte kalacaklardı ve o gece yaşanacakları şimdiden merak etmeye başlamışlardı.

BÖLÜM 8

İki kız da yatmış ama uyuyamamıştı. Zaman hızla ilerliyor, yelkovan on ikiyi, akrep ise ikiyi gösteriyordu. Gece geç saat olmasına rağmen gözleri tavandan başka bir şeye bakmıyordu. Gece yaşanacakları merak ettikleri ve korktukları için göz kapakları kapanmıyordu. İkisi de konuşmuyor, odanın içinde nefes alış veriş seslerinden başka bir ses duyulmuyordu. Sessizlik gitgide sinir bozucu boyuta ulaşıyordu ve Tuğçe daha fazla dayanamadı, sessizliği konuşarak bozdu. Odadaki sessizlik bir anda yerini fısıltılı tartışmaya bıraktı.

“Bütün gece sus pus böyle tavana mı bakacağız?”

“Ne yapmamı bekliyorsun Tuğçe?”

“Bilmiyorum, en azından konuşalım.”

“Uykum var Tuğçe. Arkanı dönüp uyusan iyi olacak.”

Beren konuşmasının hemen ardından sırtını Tuğçe'ye dönerek uyumaya çalıştı. Kimseden ses çıkmıyordu ve odaya tekrar koca bir sessizlik hâkim oluyordu. Daha fazla dayanamayan iki kız dakikalar sonra uykuya daldılar ve ilk bir saatin normal geçmesinden sonra gece tam tahmin ettikleri gibi hareketlenmeye başladı.

Beren yattığı yerden doğrularak yanında uyuyan Tuğçe'ye baktı ve seslerin kızıdan geldiğini farkına vardı. Tıpkı Beren'in ilk günlerinde rüyasında dediği gibi, "Gelme! Git! Sen sadece bir rüyasın!" gibi kelimeleri söylediğini farkına vardı. Yaklaşık beş dakika kadar sayıklayan Tuğçe'nin yanına yanaşarak uyandırmak için elini kızın üzerine koydu ve koyduğu gibi ani bir hareketle geri çekti. Uyandırdığında Tuğçe'ye zarar gelebileceğini düşündü. Uyandırmaktan vazgeçerek kızın yanından uzaklaştı ve terlemiş olan yüzünü pijamasına sürerek beklemeye başladı. Yaklaşık iki dakika sonra Tuğçe de Beren gibi sayıları saymaya başladı.

"1!

2!

3!

4! ve

5!"

Derin bir nefes alarak göz kapaklarını araladı ve karşısında şaşkın gözlerle kendisine bakan Beren'i görünce yatakta doğrulmak istedi. Beren ise o sırada kızın uyandığına sevindiğini belli edercesine derin bir nefes alarak gülümsedi, ardından Tuğçe'nin elinden tutarak yatakta dikleşmesini sağladı. Yatakta rahat ettiğinden emin olduğunda ise, "Sakin ol Tuğçe, ben yanıdayım. Sadece derin derin nefes al. Ben sana gidip su getireceğim," dedi ve mutfığa gitmek için odadan dışarı çıktı.

Tuğçe ise olayın etkisiyle Beren'e kısıp bir sesle seslendi.

"Beren beni tek bırakma, çok korkuyorum."

Beren çoktan odadan dışarı çıkmış, mutfakta boş bir bar-

dağa su doldurma telaşındaydı. Hemen önüne çıkan ilk bardağı alarak masanın üzerinde duran sürahidenden su doldurdu ve hızlı adımlarla odaya geri gitti. Tuğçe odada tek başına duruyor ve duvarlara gereğinden fazla boş bakıyordu. Ağzı açıktı, gözleri tek bir noktaya odaklanmış ve oradaki bir şeyi görmek istercesine bakıyordu. Beren hızlıca kızın yanına gitti ve kendine gelmesini istercesine sert bir şekilde Tuğçe'yi sarsmaya başladı.

“Tuğçe iyi misin? Tuğçe! Hey Tuğçe! Kendine gel, yok bir şey.”

Tuğçe kendine gelmiyor, bakışları değişmiyordu. O sırada ise Beren neler yapacağını düşünüyor ancak bir çözüm yolu bulamıyordu. Aklına gelen tek şey beklemektir. Tüm bunlar yaşanırken evin içinde bir ses yükseldi ve Beren oturduğu yerde irkildi. Evde anneannesinin olduğunu tamamen unutmuştu.

“Beren iyi misiniz? Bir sorun mu var?”

Beren anneannesinin şüphelenmemesi için Tuğçe'yi yatağa geri yatırarak üstüne battaniyeyi kapattı. Ardından yüksek sesle anneannesine cevap verdi.

“Ben su içmek için kalktım, yok bir şey.”

Kısa süren sessizlik sonrası evin içinde kapı kapanma sesi duyuldu ve Beren anneannesinin tekrar yatmak için odasına gittiğini anlayınca az önce üzerine battaniye örtmüş olduğu Tuğçe'nin yüzünü açarak, “İyi misin?” dedi, kızın terlemiş olan yüzünü sildi. Tuğçe az önceki halinden daha iyi görünüyordu. Derin bir nefes alarak üzerindeki battaniyeden kurtuldu, daha sonra ise, “Neler oluyor bana?” dedi.

“Şu an, sana neler olduğundan daha çok rüyada neler gördüğüne odaklanmamız gerekiyor. Senin rüyada gördüğün kişinin hayatı şu an tehlikede olabilir.”

Tuğçe saçlarını geriye doğru atarak elini alınının üzerine koydu ve yüzünü ekşiterek konuşmaya başladı.

“İyi de ne gördüğümü hatırlayamıyorum ki.”

“Bunun için kendini zorlamalısın. Gerçekten bu çok önemli.”

Beren kafasını iki elinin arasına alarak bir çözüm yolu ararken, diğer yandan Tuğçe yaşadıklarının şokunu üzerinden atamamış, nefes alış verişini kontrol altına almaya çalışıyordu. Dakikalar sonra iki kız da uykuyla olan savaşlarına yenik düşerek yorgun bedenlerini yatağa bıraktılar.

“Bu da ne böyle?”

“Beyaz bir park kızım.”

“Çok büyük görünüyor. Peki bu ayağımdaki kahverengi şey de ne anneanne?”

“Sanırım ayakkabına biraz çamur bulaşmış tatlım.”

“Peki şu an nereye gidiyoruz?”

“Yolun sonuna tatlım.”

“Anneanne çok rüzgâr var, yaklaşma, aşağı düşeceksin.”

“Bana bir şey olmaz bebeğim, sakın ol.”

“Anneanne bir adım daha atarsan aşağı düşeceksin.”

“Seni seviyorum tatlım, kendine iyi bak.”

Beren aniden yataktan sıçrayarak uyandı ve üstündeki battaniyeyi kenara atarak nefesini kontrol altına almaya çalıştı. O sırada Tuğçe çoktan uyanmış Beren’in yüzüne anlamsız bir şekilde bakıyordu. Saniyeler sonra Beren, Tuğçe’ye dönerek konuşmaya başladı.

“Anneannemi gördüm rüyamda. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

Tuğçe beynini hızlıca yokladıktan sonra Beren’e dönerek, “Beyaz bir park hatırlıyorum,” dedi.

“Evet, aynısını az önce ben de gördüm. Bu demek oluyor ki aynı rüyaları gördük. Bu bir tesadüf mü, orasını bilmiyorum ama sonucunda çok büyük bir şey olmasından korkuyorum.”

Güneş yavaş yavaş doğmaya başlamış, odanın içindeki karanlık, yerini sabahın ilk ışıklarına bırakmaya başlamıştı. İki kızın da gözleri yeterince şişti ve uykusuzluktan morar-

mıştı. Birbirlerine baygın gözlerle bakıp gülümseyip tekrar baygın baygın bakmaya devam ediyorlardı. Uykusuzluk kısa süreliğine de olsa iki kızın da saçmalamasına neden olmuştu. Odanın içerisinin aydınlanması kızları mutlu ediyor ve gülümsemelerine neden oluyordu. Yaşadıkları olaylar karanlıktan korkmalarına neden oluyordu. Birkaç dakika sonra evin diğer kısmından kapı gıcirtısı duyuldu ve Beren anneannesinin tuvalete gitmek için uyandığını düşündü. Çok geçmeden tekrar bir kapı gıcirtısı duyuldu ve Beren bu sefer anneannesinin tuvalete gittiğini anladı.

Tuğçe ve Beren yataktan kalkmış, salona gitmiş ve televizyonu açıp uykusuzluklarına uykusuzluk katmak istercesine televizyon izlemeye başlamışlardı. Gece gördükleri rüya az da olsa unutulmuş olsa da arada gelen irkilme, rüyayı çok net hatırlamalarına neden oluyordu. Yaklaşık bir saat geçmesine rağmen Beren'in anneannesini hâlâ tuvaletten çıkmamış ve tek bir ses bile çıkarmamıştı. Beren koltuktan kalkarak tuvaletin kapısının önüne gitti ve iki kez kapıyı tıklattı.

“Anneanne orada mısın?”

(Cevap yok)

“Anneanne?”

(cevap yok)

Beren sürekli kapıya vurmasına rağmen içeriden tek bir ses dahi duyulmuyordu. Kız daha fazla dayanamadı ve kapıyı yavaşça araladı. İlk başta görüş açısına bir el takıldı ve ardından kapıyı hızlıca açtı. Gördükleri karşısında yüksek bir sesle çığlık attı ve sustu. Tuğçe ise hemen Beren'in yanına giderek tuvaletin içine baktı. Gördükleri karşısında şaşkınlığını gizleyemedi ve korku dolu ses tonuyla tepkisini belli etti.

“Oha! Yok artık!”

BÖLÜM 9

Evde kızlardan başka kimse yoktu. Beren'in dedesi yıllar önce hayatını kaybetmişti ve şu an için yanlarında büyük birisi olması gerekliydi. Tuğçe, Beren'in yanına gitmiş, kızın donuk bedenini sarsıyor, şoktan çıkması için çaba sarf ediyordu. Kısa süre sonra aniden çömeldiği yerden kalkarak gece yattıkları odaya gitti ve masanın üzerinde duran telefonu alarak ambulansı aradı. Evin adresini bilmediğinden hızlı adımlarla tekrar Beren'in yanına gitti ve adresi sordu.

“Beren evin adresini söyler misin? Ambulansı arıyorum.”

Beren anneannesinin yerde yatan bedeninden başka hiçbir yere bakmıyordu. Odaklandığı tek şey sadece anneannesiydi. Tuğçe'nin sorusunu cevaplandırmadı.

“Beren, sana diyorum.”

Beren, Tuğçe'ye cevap vermiyor, sürekli anneannesine bakıyordu. Gözleri yerde duran cesetten başka bir şeyi görmüyordu. Tuğçe hiç susmadan sürekli Beren'e sesleniyor, adresi soruyordu. Beren daha fazla dayanamadı ve gözlerini cesetten ayırmadan adresi Tuğçe'ye söyledi. Ardından yutkunarak gözlerinden akan yaş elinin tersiyle sildi. Yavaşça çömeldiği yerden kalkarak tuvaletin içine girdi ve anneannesinin yanına oturarak elinden tuttu. Kendi ellerini cesedin bileğine yerleştirerek nabzını kontrol etti. Elleri fazlasıyla titrediği için nabızı bulmakta zorlanıyor ve titremesine son vermek istercesine ellerini sıkıyordu. Kısa süre sonra derin bir nefes aldı ve önüne düşen saçlarını arkaya doğru savurarak ellerini tekrar cesedin bileğine koydu. Nabız olmadığına farkına vardı ve kapıda dikilmiş olan Tuğçe'ye bakarak ağlamaya başladı. İnanmak istemese de anneanesi çoktan ölmüştü.

Birazdan eve ambulans gelecekti ve bu durumu gören görevliler polisi arayacaktı. İş çok daha büyük bir hal alacaktı. Tuğçe, kapıdan içeri girerek Beren'in kolundan tuttu ve sakın bir ses tonuyla, "Beren, annelere haber vermeliyiz," dedi. Beren inatla Tuğçe'yi duymazlıktan geliyor ve Tuğçe buna inat sürekli Beren ile konuşmaya çalışıyordu.

Beren inatla annelerine haber vermek istemiyor, haberi aldıktan sonra acele edip yolda kaza yapmalarından korkuyordu. Tuğçe susmuyor, kıza sürekli annesini araması gerektiğini tekrarlıyordu. Beren ani bir hareketle kolundan tutmuş olduğu Tuğçe'yi iterek ayağı kalktı ve kızın üzerine yürüyerek konuşmaya başladı.

"Hayır, olmaz. Şu an yoldalar ve bu haberi alırlarsa acele edip kaza yapabilirler. Buna izin veremem. Anlıyor musun? Onları kaybedemem."

"Şu an bencilce düşünüyorsun. Annen bunu öğrendiğinde sana çok kızacak."

Dışarıdan siren sesleri duyulmaya başlanmıştı, ambulans-

sın yaklaştığı belli oluyordu. Kısa süre içerisinde görevliler ambulansın kapısını açarak sedyeyi indirdiler ve apartmanın içine sokarak hızlı bir şekilde yukarı çıkarmaya başladılar. Görevlilerin seslerini duyan Tuğçe, evin kapısını açarak üç kişinin eve girmesine izin verdi. Görevlilerin ikisi yerde yatan anneanneyi sedyeye koyarak ambulansa taşımaya başladılar, diğer yandan hemşire ise konuşabilmek için Tuğçe'nin yanına gitti.

“Evde kimse yok mu?”

Tuğçe, sedyenin taşınışını izlemeye dalmış, hemşirenin sorduğu soruyu hayır anlamında kafasını sallayarak yanıtlayabilmişti. Hemşire, Tuğçe'yi kolundan tutarak kendine getirdi ve konuşmasına devam etti.

“Konuşabileceğimiz büyük bir kişinin telefon numarası var mı?”

Tuğçe, Beren'e bakarak hemşirenin sorusunu yanıtladı.

“Var ancak şu an yoldalar.”

“Kim onlar?”

Tuğçe, Beren'in gözünün içine bakarak yanıt verdi.

“Beren'in anne ve babası.”

Hemşire odaya girerek Beren'in yanına gitti ve iletişim numarasını söylemesi gerektiğini söyledi. Beren az önceki gibi tek bir kelime dahi etmiyor, anne veya babasının telefon numarasını söylememeye yemin etmişçesine susuyordu. Uzun uğraşlar sonrası nihayet ikna olabilen Beren, sakın ses tonuyla yavaşça hemşireye annesinin telefon numarasını söyledi ve isminin Şükran olduğunu belirtti.

Beren için zaman o kadar hızlı akıyordu ki anlam veremiyordu. Hemşire çoktan annesini aramıştı, şu an onu kolundan tutmuştu, hızlı adımlarla ambulansa yürüyorlardı. Ambulans ne zaman gelip annecanesini almıştı? Hiçbir şeyin farkında değildi. Gözleri açık, sadece yürüyordu. Düşünme duygusunu bir anlık da olsa kaybetmişti.

Şükran ise o sırada telefonu kapatıp Fırat'a dönüp

hızlanmasını söyledi. Yaklaşık on dakika sonra hastaneye varan ambulans hiçbir şeyi değiştirmemişti. Beren'in annesinin ölmüştü ve yapılabilecek bir şey yoktu. Beren annesinin öldüğünü gayet iyi bilmesine rağmen doktorların ağzından gerçeği bir kez daha duyunca kendisini kısa süreliğine de olsa boşlukta hissetti. Ellerini ve ayaklarını kontrol edemiyordu. O kadar fazla titremeye başlamıştı ki etrafında tutunacak bir yer olup olmadığını kontrol etti. Kısa bir süre sonra Tuğçe, Beren'in koluna girerek ayakta kalabilmesi için yardım etti. Beren birkaç dakika kendine gelmeyi bekledikten sonra daha fazla dayanamadı ve isyan edencesine etrafında her ne varsa hepsini teker teker yere atarak ağlamaya başladı. Doktorlar Beren'i sakinleştirmeye çalışsa da başaramıyor ellerinden sakinleştirici iğne yapmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Beren sakinleştirici iğnenin etkisiyle bir odada yatarken, Tuğçe ise odanın dışında duran sandalyelerin birine oturmuş, Şükran ve Fırat'ı bekliyordu. Çok geçmeden hastane kapısında telaştan kudurmuş bir çift gördü ve danışmaya "Beren Soyder" dediğini işitti. Hızla yerinden kalkarak çiftin yanına gitti ve telaş içindeki çiftin Beren'in anne ve babası olduğunu anladı. Telaşla kendisine bakan kadına, "Beren odada yatıyor. Sakinleştirici verildi," dedikten hemen sonra hızlı adımlarla Şükran'ı ve hemen arkasından gelen Fırat'ı, Beren'in yattığı odaya götürdü. Şükran annesinin öldüğünü daha henüz öğrenmemişti ki Tuğçe, kadının düşüncelerini okurcasına üzüntüyle, "Başınız sağ olsun" dedi ve hemen yanında duran koltuğa oturdu.

Şükran ne yapacağını bilemiyordu. Kısa süreliğine donup kaldı ve boş gözlerle, yatakta yatan kızına bakmaya başladı. Beyni işlevini yerine getiremiyor, hareket edemiyordu. Çok geçmeden yere çömelerek ellerini yüzüne götürdü ve ağlamaya başladı.

Kimsenin aklına doktorlara Şükran'ın annesinin ölüm

sebebini sormak gelmiyordu. Herkes Beren'in yattığı odadaydı ve kimseden çıt dahi çıkmıyordu. Şükran bir köşede çömelmiş ağlarken, Tuğçe yatağın yanında duran tekli koltuğa oturmuş, ellerini saçlarına geçirmiş, öylece duruyordu. Fırat ise ayakta kızının başucundaydı. Dakikalar sonra Tuğçe saçlarını geriye atarak koltuktan kalktı ve Fırat'a bakarak dışarı gelmesini söyledi. Fırat ilk olarak karısına daha sonra kızına göz ucuyla bakarak kapıdan dışarı çıktı ve kapıyı geri kapattı. Tuğçe derin bir nefes aldı ve gözlerini kısa süreliğine yumduktan sonra konuşmaya başladı.

“Neler olup bittiğini anlayamadık. Doktorlar anneannin neden öldüğü hakkında bize açıklama yapmadılar. Bunu sormak kimsenin de aklına gelmedi bu kargaşada ancak sizin gidip öğrenmeniz iyi olacak gibi duruyor.”

Fırat kısa süre düşündükten hemen sonra, “Haklısın, gidip öğrenmeye çalışacağım. Sen içeride yanlarında dur. Pek iyi gözüküyorlar,” dedi ve koridorda doktoru bulmak için ilerlemeye başladı. Tuğçe ise o sırada odaya girerek duvar dibine oturmuş Şükran'ın yanına gitti ve kolundan tutarak yerden kalkmasına yardımcı oldu.

“Lütfen kendinizi salmayın. İsterseniz size de bir sakinleştirici yapsınlar?”

Şükran kızın yüzüne bakarak hayır anlamında kafasını salladı ve yatağın yanında duran koltuğa oturmak için ayaklarını sürükleyerek yürümeye başladı. Koltuğa oturmasından hemen sonra odaya Fırat girdi ve Tuğçe'ye bakarak dışarı gelmesini işaret etti. Kız kolundan tuttuğu Şükran'ı rahat ettirdikten hemen sonra odanın dışına çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

“Doktor ne dedi?”

“Nermin'de olduğu gibi otopsi sonucunda açıklanacakmış. Şu an bir şey söyleyemiyorlar.”

“Peki, Nermin teyze neden ölmüş?”

“Raporda bir tür zehrin deri altından enjekte edildiği ve

direkt olarak kalbin durmasına neden olduğu yazılıymış. Kimin neden böyle bir şey yaptığı hakkında en ufak bir bilgiye sahip olunmadığından polisler araştırmaya devam ediyormuş.”

Konuşma sonrası Fırat ve Tuğçe tekrar odaya girdiklerinde Beren çoktan uyanmıştı, yatakta oturur pozisyonda duruyordu. Tuğçe hemen kızın yanına giderek iyi olup olmadığını sordu ve masanın üzerinde duran peçeteyi alıp terlemiş alnını sildi. İki kız da yaşanan olaylardan kendilerini sorumlu tutuyor ve sorgulamak üzere gelecek olan polislerden korkuyorlardı. Herhangi bir şey yapmamış olsalar bile şüpheli bir ölüme tanıklık etmişlerdi. Odanın içi tüm bu düşüncelerle dolarken kapı açıldı, içeri polisler girdi ve aralarından biri çok aceleci bir sesle konuşmaya başladı.

“Tuğçe ve Beren siz olmalısınız, değil mi?”

Korkak bir ses tonuyla iki kız aynı anda polisin sorusunu yanıtladı.

“Evet biziz.”

Polisler hemen ardından cesedi ilk kimin bulduğunu sordular ve Beren’den olayı anlatmasını istediler.

“Sabahın erken saatlerinde tuvalete gitmek için kalkmıştı ve tuvalete girmişti. Biz de Tuğçe ile salona geçtik. İkimizi de uyku tutmamıştı. Bir saat kadar geçmiş olmasına rağmen anneannem tuvaletten çıkmayınca merak ettim, kapısını çaldım. Ses yoktu. Tekrar çaldım, yine cevap alamadım. Daha sonra merak edip kapıyı açtım, yerde yığılmış şekilde duruyordu. Daha sonrasını pek hatırlayamıyorum. Tuğçe ambulansı aradı ve buradayız.”

Polislerin birisi kızların dediklerini yazarken diğeri soruları ardı ardına soruyor, hiç susmuyordu.

“Peki cesedin yanında herhangi bir iğne, şırınga türü şeyler var mıydı?”

“Hayır. En azından ben görmedim.”

Polisler teşekkür ederek odadan çıkış yaptılar ve hemen

ardından iki kız derin bir nefes alarak birbirlerine baktılar. İkisi de gerginlik yüzünden fazlasıyla terlemişlerdi. Yaklaşık yarım saat sonra Beren yataktan kalkarak eve gitmek için hazırlandı. Her ne kadar orada kalmak istese de anne ve babası eve dönmesi, orada durmaması için yoğun baskı yapmıştı. Beren, Tuğçe'ye bakarak, "Sen de benimle gelir misin?" dedi ve gülümseyerek kızın koluna girdi. Birlikte odadan dışarı çıktılar.

Yaklaşık yarım saat sonra eve gitmişlerdi ve Beren'in odasına geçerek yaşananlar hakkında konuşmaya başlamışlardı. Odada iki kızın konuşmasından başka bir ses duyulmuyordu. Evin diğer odaları son derece sessizdi. Konuşmalar bir anda yatağın titremesiyle sustu ve tüm bakışlar yatağın üzerinde birleşti. Titreyen şeyin Tuğçe'nin telefonu olduğu anlaşılınca iki kız birbirine bakarak oldukça saçma bir gülümseme sergilediler ve Tuğçe annesinin ısrarla çaldırdığı telefonu açarak konuşmaya başladı.

"Efendim anne?"

"Biz evdeyiz, sen yoksun, neredesin?"

"Arkadaşımdayım. Bugün burada kalabilir miyim?"

Uzun uğraşlar ve çabalar sonucunda, dikkatli olması şartıyla Tuğçe'nin annesi kızının Beren'de kalmasına izin verdi. Tuğçe hızlıca telefonu kapatarak tekrar yatağın üzerine fırlattı. O sırada evin kapısı açıldı, içeri Beren'in anne ve babası girdi. Beren ve Tuğçe'nin çözmesi ve anlaması gereken tek şey rüyalarında gördükleri kişilerin aynı şekilde ölmesiydi. Bu, ya bir intihar olmalıydı ya da cinayet. Beren bir yandan yaşananlara mantıklı bir cevap ararken diğer yandan ise annesinin öldüğünü ve bir daha onun yanında bulanamayacağını düşünüyordu. Bütün bu soruların daha fazla altından kalkamayacağını anlayan Beren ve Tuğçe delirmemek için Beren'in annesine danışmaya karar verdiler. İki kız, yorgunluktan zayıf düşmüş bedenleri ile yavaş adımlarla mutfığa gittiler ve Beren'in annesinin yiyecek bir şeyler hazırladığı-

nı gördüler. Görünüşe bakılırsa Şükran pek kendinde değildi ve hâlâ annesinin öldüğüne inanamıyordu. Fırat ise Şükran'a yardım etmekten ziyade destek olmak amaçlı yanında duruyor, eline aldığı birkaç parça sebzeyi dilimliyordu. Tuğçe ve Beren şüphelendikleri şeyi anlatmak için mutfaktaki kelebek desenli sandalyeye oturarak sessizliği bozdular.

“Anne, baba, size bir şeyler anlatacağım. Bunlar size tuhaf gelebilir ama lütfen dikkatlice dinleyin.”

Fırat elindeki bıçağı tezgâha bırakarak Beren'e baktı ve durdu.

“Dinliyoruz.”

Beren annesinin ve babasının dinliyoruz demesi üzerine başlarından geçen her bir olayı ve rüyalarında gördükleri kişilerin birkaç güne ölmesini detaylıca anlattı. Bunun imkânsız olduğunu düşünen Fırat ile Şükran aynı anda küçük bir çocuğu azarlarcasına, “Saçmalama Beren!” dediler. Bunun üzerine Beren, kendini daha rahat ifade edebilmek için anlattıklarını daha detaylı hale getirdi ve konuşmaya başladı.

“Hayır saçmalamıyorum. Tekrar anlatıyorum. Dört gün önce size rüyamda Nermin teyzemi gördüğümü söylemiştim. Tuğçe de Nermin teyzeyi görmüş ve iki gün sonra Nermin teyze öldü. Dün gecede anneannemi gördük ve bu sabah anneannem öldü. Fark ettiyseniz her iki kişi de muhtemelen aynı nedenden öldüler. Bir tür zehir.”

Şükran, kızının her ne kadar saçmaladığını söylese de içinden bir ses yaşananlarda bir gariplik olduğunu söylüyordu ve Beren'e doktora gidebileceklerini söyledi. Doktor lafını duymak istemeyen Beren sinirlenerek, “Bana doktor demeyin. Eskiden Selçuk Bey vardı, o da bizi bırakıp gitti. Bir doktor neden hastalarını bırakıp gider ki?”

Tuğçe, Selçuk ismini duyduğu an sandalyede dikleşti ve Beren'e bakarak, “Selçuk mu dedin? O kişi benim de doktorumdu. Zamanında beni de bırakıp gitmiş,” dedi ve gevşedi. Beren ilk olarak babasına ardından annesine bakarak şaşkınlığını gizlemeye çalıştı çünkü Tuğçe ile benzer yönleri çok fazlaydı ve gün geçtikçe artıyordu.

BÖLÜM 10

Beren annesiyle konuştuktan hemen sonra Tuğçe'ye bakarak ayağa kalktı ve odasına gitti. Hemen ardından Tuğçe de ayağa kalkarak arkadaşının peşinden gitti ve odanın içine girerek kapıyı kapattı. Saat geç oluyordu ve yarın sabah okul vardı. Erkenden kalkıp okullarına gitmeleri gerekiyordu. Günün yorgunluğuyla çok fazla beklemeden yatmak için hazırlandılar ve rüya görmemek için kendilerini zorladılar. Bu, her ne kadar ellerinde olmasa bile bugün yaşananlardan sonra tekrar bir rüya görmenin kaldırılamayacak kadar ağır olacağını düşünüyorlardı. Dakikalar sonra iki kız da göz kapaklarının ağırlaşmasıyla uykuya daldı.

Saatler ilerliyor, iki kızdan çıt dahi çıkmıyordu. İki kız da rahatça uyuyordu, rüya görmedikleri yüzlerinden belli

oluyordu. Beren normalden fazla terlemişti ancak uykusuna devam ediyordu. Gece üç gibi Beren her gece yaşadıkları gibi derin bir nefes alarak uyandı ve onun sıçrayışına hemen yanında yatan Tuğçe de uyandı.

“İyi misin, ne gördün?”

Beren başını ovuşturduktan hemen sonra kıza yanıt verdi.

“Hatırlamıyorum.”

Tuğçe, Beren’in rüyasını hatırlayamamasına oldukça şaşırılmıştı çünkü yıllar öncesinden deneyimli birisiydi. Beren’e nasıl hatırlayamadığını ve hatırlaması için kendisini zorlaması gerektiğini söyledi. Beren tüm uğraşlarına rağmen rüyasını hatırlayamadığını ve daha fazla beklemenin bir anlamı olmadığını, sabah erkenden kalkıp okula gideceklerini söyledi ve tekrar yattı. Tuğçe anlamsız bir bakış atarak bu durumda okulun nasıl daha öncelikli olabileceğini düşündü. Önemli olan tek şey rüyalarıydı.

Güneş yavaş yavaş doğarken Beren’in alarmı çalmaya başlamıştı. Okula gerçekten neden bu kadar erken gittiklerine anlam veremiyordu. Henüz güneş bile tam doğmamışken yataklarından kalkmak ikisi için de eziyetten farksızdı. Beren yataktan kalkarken sendeleyerek hemen yanında duran masadan destek aldı ve dengesini sağladı. Hâlâ gece gördüğü rüyayı nasıl hatırlayamadığını düşünüyordu. Yaklaşık yarım saat içinde iki kız da okula gitmek için hazırды ve çantalarını alarak evden dışarı çıktılar. Havanın soğuk olması ikisinin de uykusunu bir anlık da olsa kaçırmıştı.

Okula geldiklerinde ayrı sınıflarda olduklarından dolayı birbirlerine gülümsediler, Beren kendi sınıfına, Tuğçe kendi sınıfına gitti. Teneffüslerde muhakkak buluşuyorlar, birbirlerini hiçbir zaman yalnız bırakmıyorlardı. Yine bir teneffüste buluşarak kantine gittiler. Tuğçe birkaç kraker alırken Beren ise kahve almak için kantinin diğer köşesinde sıraya girmişti, sırada beklerken aynı zamanda kantinin diğer ucunda ayakta dikilmiş olan Can’a bakıyordu. Can, Beren’in yaklaşık olarak

dört aydır hoşlandığı çocuktı ve yalnızca uzaktan bakmakla yetiniyordu. Beren uzunca bir süre çocuğa baktıktan sonra Tuğçe'nin kolunu sarsmasıyla kendine geldi ve elindeki kahveyi sıkıca tutarak sınıfa çıkmak için merdivenlere yürüdüler.

Okulun çok kalabalık olması Beren'in elinde tuttuğu kahve bardağını taşımakta güçlük çekmesine neden oluyor, adımlarını daha sık ve yavaş atmasını sağlıyordu. Tüm dikkatiyle ve yavaşlığıyla sınıfına nihayet gelebilmişti ve adımını sınıfa atar atmaz kahveden bir yudum dahi alamadan zilin çalması aklından, "Şanssızlığın da bu kadarı," cümlesinin geçmesine neden olmuştu. Çok geçmeden kapıdan içeri hocaları girdi ve ders başladı.

Beren derste gizlice kahvesini yudumlarken bir yandan da kafasını elinin üstüne koymuş, kantinde dakikalarca izlediği Can'ı düşünüyordu. Düşüncelerine o kadar çok dalmıştı ki dersi dinlemediğinin bile farkında değildi. Can'ı oldukça yakışıklı buluyordu ancak kendisine bakmayacağını düşünüyordu. Okulun havalı tiplerinden olması ona ulaşılmaz bir hava katıyordu. Beren kahvesinden bir yudum daha alacaktı ki yüksek sesle bağırان hocasının sesiyle irkildi.

"Beren ne yapıyorsun orada? Keyfin yerinde mi?"

Beren sırasında dikleşerek dudaklarını büzdü ve ince bir gülümsemeyle, "Özür dilerim," dedi. Ardından dikkatini derse vermeye çalıştı.

Beren aldığı uyarı sonrası beş-on dakika dersi dinliyormuş gibi yapmanın daha iyi olabileceğini düşündü ve tahtaya boş gözlerle bakarak az da olsa hocasını dersi dinlediğine inandırmaya çalıştı. Zaten son dersteydiler, zil çaldığında okuldan kurtulacaktı. Beklenen an geç de olsa geldi ve zil çaldı. Beren hızlı adımlarla Tuğçe'nin yanına gitti ve konuşa konuşa okuldan çıktılar. Beren'in, Tuğçe'ye, "Bu gece tek olacaksın. Mümkün olduğunca korkma ve rüyanı hatırlamaya çalış," demesi üzerine Tuğçe bir anlık da olsa heyecanlandı. Çok geçmeden heyecanını bir kenara atarak dün gece

Beren'in rüyasını hatırlayamamasını, dalga geçer bir tavırla Beren'in yüzüne vurdu.

“Bunu bana dün rüyasını hatırlayamayan kişi mi söylüyor? Hah!”

Beren, Tuğçe'nin tavrını hiç beğenmemiş ve ona oldukça sinirlenmişti. “Hah” kelimesinin orada ne olarak ve ne anlamda kullandığını merak etti ama sormadı. Okulun uzun koridorlarında yürüdükten sonra çıkış kapısının önüne geldiler ve ayrı yerlerde oturdukları için ayrılmak zorunda kaldılar. Beren okulun servisine kayıtlı olsa bile kafasına göre hareket ediyor, canı sıkkın olduğunda yürümeyi tercih ediyordu. Okuldan çıktıktan sonra yavaş adımlarla ve rüzgârın sesini dinleyerek yaklaşık on dakika sonra eve vardı. Karnı çok açtı, hemen üstünü değiştirerek tuvalete gitti, yapacağı işleri çok hızlı bir şekilde tamamladı ve hızlı adımlarla mutfığa yöneldi. Buzdolabını açtığında hiçbir şeyin olmadığını görmesi üzerine çok sinirlenerek salonda oturan annesine sert bir tavırla, “Anne pazara çıkmadın mı?” dedi ve sustu.

“Hayır çıkmadım.”

“Neden alışveriş yapmadın, evde yiyecek bir şey kalmamış.”

Şükran sıkıldığını ses tonunda belli ederek, “Unuttum Beren,” dedi. Beren evde olan yiyeceklerle idare etmek zorunda kalınca buzdolabında, tabakta bulunan peyniri ekmeğin arasına koydu ve odasına gitti. Dinlenmenin kendisine oldukça yararı olacağını düşünerek yatağına uzandı, telefonunu aldı ve sandviçini yemeye başladı. Çok geçmeden televizyon izlemek için salona gitti. Sabah erkenden kalktığı için televizyonun karşısında bulunan üçlü koltuğa uzandı ve yarı baygın gözlerle televizyon izlemeye başladı. Dakikalar sonra baygın gözleri tamamen kapanınca uykuya daldı ve rüya görmeye başladı. Beren'in rüyası çok bulanıktı, tam anlamıyordu. Kendini zorluyordu ama anlayamıyordu. Sadece okulda olduğunu görüyordu ve arkadan Tuğçe'nin, “Beren

bak, Can,” dediğini duyabiliyordu. Beren her zamanki gibi aniden sıçrayarak uyandı ve yanında oturan annesinin ona bir şeyler söylediğini duydu ancak ne demeye çalıştığını anlayamıyordu. Arasından sadece, “Ne gördün anneciğim?” kelimelerini seçebildi ve öyle demiş olmasını umarak, “Anlamadım anne,” şeklinde cevap verdi. Yattığı üçlü koltuktan kalkarak kendi odasına gitti. Saate baktığında çoktan dokuz olduğunu ve babasının hâlâ eve gelmediğini fark etti. Çok fazla uykusu olmadığından dolayı telefonunu aldı ve sosyal medyaya girdi. Birkaç gönderiye baktıktan sonra tam telefonu masaya koyacakken Tuğçe’nin mesaj attığını gördü. Biraz mesajlaştıktan sonra Beren, Tuğçe’ye rüya gördüğünü ve tam anlamıyla anlayamadığını söyledi. Tuğçe ise hemen ardından hatırladığı kadarıyla anlatmasını rica etti. Beren hatırladığı ve anlayabildiği kadarıyla Tuğçe’ye rüyasını anlatmaya çalıştı. Tuğçe gelen mesajı okuduktan sonra gerçekten rüyada olanların garip olduğunu ve kendisinin neden Beren’e, “Beren bak, Can,” dediğini anlayamadığını söyledi. Beren ise telefonunu yatağının hemen yanındaki masanın üstüne bıraktı ve uyumak için sağına döndü. Bir türlü uykuya dalamıyordu.

O sırada Tuğçe de yatmak için hazırlanıyor, yorgun bedenini daha fazla taşıyamıyordu. Odasına giderek yatağını açtı ve örtünün içine girdi. Dakikalar içerisinde iki kız da uykuya daldı ve ilk saatler her zamanki gibi sakin geçti. Yelkovan ve akrep hızla birbirini kovalarken saat üç gibi iki kız aynı anda terlemeye başladı. Nefes alışverişlerini kontrol etmekte zorlandıkları yüz ifadelerinden çok net anlaşıyordu. Muhtemelen ikisi de aynı rüyayı görüyordu. Beren az önce salonda gördüğü ve net olmayan rüyayı daha net şekilde görüyordu. İki kız da rüyasında Tuğçe’nin Beren’e karanlık bir okul koridorunda “Beren bak, Can,” diye seslendiğini görüyordu. Can koridorun tam ortasında ayakta, yüzü tam belli olmayacak şekilde duruyor ve arkasından büyük bir karanlık gölge ona yaklaşıyordu. Beren, Can’a, “Arkanda!” diye ses-

lendi ve Can refleks kadar hızlı bir hareketle arkasına dönerek geri sendeledi. Gölge, zıfiri karanlık bir bulut gibiydi ve yüzü yoktu. Anlamsız derecede korkunçtu ve hızla Can'a doğru yaklaşıyordu. Dakikalar içerisinde karanlık toz bulutu Can'ı yakalayarak içine çekti ve iki kız da derin bir nefes alarak uykularından sıçrayarak uyandı.

Hemen ikisi de birbirine anlatmak için telefonlarını ellerine aldılar ve birbirlerini aramaya başladılar. İkisi de aynı anda birbirlerini aradığı için telefonları meşgul çalışıyordu. İki-üç dakika sonra Beren nihayet Tuğçe'ye ulaştı.

"Hele şükür! Kiminle konuşuyorsun Tuğçe?"

"Seni arıyordum Beren."

"Rüyayı hatırlıyor musun?"

"Evet, Can'ı gördüm."

"Ben de Can'ı gördüm. Şimdi ne yapacağız?"

Kısa bir sessizlikten sonra sessizliği bozan tekrar konuşmaya başlayan Beren oldu.

"Can'a bir şey olursa ne yapacağız? Tedbir almamız gerekmez mi?"

Tuğçe, Beren'e katıldığını söyledi ve nasıl tedbir alabileceklerini düşünmeden edemedi. İki kız da Can'a zarar gelmesinden fazlasıyla korkuyorlardı. Rüyalarında gördükleri kişilerin kısa zaman sonra ölmeleri, Can'ın zarar görme ihtimalini fazlasıyla arttırıyordu. Bir an önce sabah olması için yataklarına tekrar yattılar ve uyumak için kendilerini zorladılar. Gece boyu düşündükleri tek şey Can oldu.

üzümlü kek BÖLÜM 11

Güneş yavaş yavaş doğarken iki kızın odası aydınlanıyordu, okula gitmeleri için ayarladıkları alarm dakikalar sonra çalmaya başlıyordu. İki kız da aynı anda yataklarından kalkarak tuvalet işlerini hallettiler ve hızlı adımlarla mutfığa yönelerek gün içinde midelerinin bulanmaması için ağızlarına birkaç şey tıktırdılar. Bugün onlar için oldukça heyecanlı olacaktı çünkü Can'ı rüyalarında görmüşlerdi ve başına bir iş gelme ihtimali oldukça fazlaydı. Şimdiye kadar rüyalarında gördükleri kişiler birkaç gün içinde ölmüştü ve aynısını Can'a yaşatmamak için ellerinden geleni yapacaklardı.

Can okulun popüler çocuklarından olduğundan dolayı arkadaşları dışındaki insanlarla pek konuşmuyordu. Herkes onunla konuşmaktan çekiniyordu. Beren, Can'a durumu nasıl anlatacağını düşünmeye başladı. Kendisini dinlememe-

sinden korkuyordu. Tuğçe ve Beren kıyafetlerini giyindiler ve okulun yolunda ilerlemeye başladılar. Beren yine servisle gitmek yerine yürümeyi tercih etmişti ve servis şoförüne sabah kendisini almak için gelmemesini söylediği bir mesaj atmıştı. Yoldayken Tuğçe'yi arayarak okulun kapısında onu beklemesini söyledi ve telefonu kapatarak adımlarını hızlandırdı. Kısa süre sonra okula ulaştı ve Tuğçe ile konuşmaya başladılar.

“Can’a nasıl ulaşacağız? Bizi dinleyeceğinden pek emin değilim.”

“Bilmiyorum ama bir yolunu bulmalıyız.”

Tuğçe, Can’a her şeyi anlatmanın daha iyi olabileceğini ve onun böylelikle kendini koruyabileceğini söyledi ancak Beren için bu hiç uygun değildi. Uzun zaman iki kız da neler yapabileceklerini düşündüler ve Tuğçe, “Onların sınıfında Berk var. Ona söyleyebiliriz. O, bizim için onu bugün hiç yalnız bırakmaz,” dedi. Beren bunun daha mantıklı bir çözüm yolu olduğunu düşündü ve planlarını uygulamak üzere okulun içine girdiler. Okulun içine girdiklerinde zilin çalması üzerine Berk’e diyecekleri şeyi teneffüse ertelemek zorunda kaldılar. Beren, Can’ı sevdiğinden, ona zarar gelmesini hiç istemiyordu. İlk ders edebiyattı ve bu sıralar yaşadıkları yüzünden kendini hiç derse veremiyordu. Yine aynısı oldu ve elini kafasına götürerek destek vermek için dizini masaya yasladı, ardından kafasını avucunun içine koydu ve düşünmeye başladı.

İlk kırk dakika hızlıca geçip gitmişti ve zil çalmıştı. Okula girmeden önce kurdukları planı uygulamak için Beren ve Tuğçe teneffüste buluşup Can’ın sınıfına gitti ve sohbet ediyormuş gibi yaparak çocuğa bakmaya başladı. Can ise Beren’e bakıyor ve ne yapmaya çalıştığına anlam vermeye çalışıyordu. Defalarca kendisine bakıp kafasını çeviriyordu. Onu daha önce kendi sınıfında hiç görmemişti ve bir anda sınıfa gelip kendisine bakmasını anlayamıyordu. Beren ise Can ile

nasıl konuşacağını bilmiyor, çocuğun suratına boş boş bakıyordu. Can kendisine bakan Beren'in bir şey söyleyeceğini anlamışçasına yanına gitti, "Bir şey mi diyeceksin?" dedi. Beren aniden dikleşti ve derin nefes aldı. Bu anı hiç beklemiyordu. Heyecanlandığını ses tonunda belli edercesine konuşmaya başladı.

"E-evet de nereden anladın?"

"Dakikalardır boş boş suratıma bakıyorsun? Bir şey mi diyeceksin?"

"Yok hayır. Diyebileceğim hiçbir şey yok."

Beren kısa bir süre sonra ayağına kadar gelen şansı ne kadar kötü kullandığı fark etti ve yüzünü ekşiterek Tuğçe'ye döndü. Heyecandan söyleyeceklerini kafasında toparlayamamıştı. Bu durumda Tuğçe tepkisini gizleyemedi ve alaycı bir tavırla konuşmaya başladı.

"Beren ne yaptın sen?"

"Ne oldu?"

"Ayağına gelen şansı resmen geri teptin Beren!"

"Ne bileyim, heyecanlandım galiba."

Şimdi kendisi gidip konuyu açmak zorundaydı. Hemen Can'ın yanına gidip konuşmaya çalışsa, çocuk Beren hakkında yanlış düşünecekti. Ders zili tekrar çaldı ve herkes sınıflarına gitmek zorunda kaldı. Beren sınıfına gitmek için koridorda ilerlerken karşıdan kendisine doğru gelen Berk'i gördü, "Can'ı sakın tek bırakma. Tuvalete gitse bile sen de git," dedi. Berk, Beren'in durduk yere neden böyle bir şey dediğine anlam verememişti ve yüzünü ekşiterek, "Neler olduğun hakkında bir şey söyleyecek misiniz?" dedi.

"Sadece dediğimi yap. Sakın tek bırakma lütfen."

Israrların sonucunda Berk, Beren'in dediğini yapma sorumluluğunu üstlendi. Ardından herkes sınıflarına gitti. İkinci ders çoktan başlamıştı. Derse geç giren Beren hocasından özür dileyerek yerine geçti. Derste sürekli Can'ı düşünüyordu. Konuyu nasıl açıklayabileceğinden

korkuyordu. Normal olarak Can'ın ona inanmayacağını biliyordu. Kırk dakika sonunda tekrar zil çaldı ve Beren hemen Tuğçe'nin yanına gitti. İkisi tekrar Can'ın sınıfının olduğu kata çıktılar. Bu sefer Beren cesaretini toplamış bir şekilde Can'ın yanına giderek, "Can bir bakar mısın? Sana bir şey söyleyeceğim," dedi. Can hiç itiraz etmeden Beren'in yanına gitti ve Beren'e sorduğu tek soru adı oldu. Beren ismini Can'a söyledikten sonra Can konuşmasına devam etti.

"Tamam Beren, söyle bakalım, bana söyleyeceğin şey neymiş."

"Bana şu an inanmayacağının farkındayım ama ben bunları senin iyiliğin ve sağlığın için yapıyorum," dedi ve güçlkle yutkunduktan sonra konuşmasına devam etti.

"Bugün kendine dikkat etmeni istiyorum. Kesinlikle tek başına kalma. Teneffüslerde ben sürekli senin yanına geleceğim. Sadece bu günlük."

"Neden?"

Beren, Can'ın neden sorusu karşısında biraz duraksadı ama ardından konuşmaya başladı. Söyledikleri karşısında Can sadece, "Beren saçmalıyorsun," dedi ve kızın yanından ayrılarak sınıf arkadaşı Berk ile tuvalete gitti. İlk olarak Can kabine girip çıktı, ardından Berk kabine girerek kapıyı kilitletti. Can ellerini yıkamak için lavaboya doğru eğilmiş, sabunluktan eline sabun sıkarken musluğu da diğer eliyle açmıştı. Ellerini birbirine sürterek köpürttükten sonra durulmak için tekrar musluğa doğru eğildi ve o sıra arkasından gelen sesle irkildi. Birisi Can'a sesleniyordu.

"Can."

Ses oldukça kalındı ve erkek sesi olduğunu bariz belli ediyordu. Can kafasını kaldırarak aynaya baktı, arkasında kimsenin olmadığını gördü. Az da olsa korkmuştu. Ani bir hareketle arkasına döndü, "Kim var orada?" dedi. Ses sürekli devam ediyordu ve daha da korkunç hale bürünüyordu. Hafiften korkmaya başlayınca sesleri yapanın Berk olduğunu düşündü.

“Berk, şu saçma sesi sen mi yapıyorsun?”

Berk, Can'ın hangi sestten bahsettiğini anlayamamıştı, kabinin içinden yüksek sesle kendisine sorulan soruya cevap verdi.

“Ne sesi Can, neden bahsediyorsun sen?”

Can giderek korkuyor ve yüzünü soğuk suyla yıkamaktan başka bir řey yapmıyordu. Belki de bir anlığına beyninin ona oyun oynadığını dūřündü. Musluęu kapattı ve duvarda asılı olan kâğıt peğetelikten bir tane peğete kopartarak yüzünü sildi, ardından zil çaldı ve peğeteyi elinde büzüştürerek çöpe attı. Hızlı adımlarla sınıfa yürüdü ve sırasına oturarak derse odaklanmaya çalıştı. Tüm ders boyunca tuvalette yaşadığı olay aklına geliyordu ve bu durum tüylerinin ürpermesine neden oluyordu. Daha fazla dayanamadı ve nefesinin daraldığını hissetti. Ayağı kalktı, hocasından izin isteyerek tuvalete gitti. Berk, Can'ı tek bırakmaması gerektiğini gayet iyi bildiğinden Can'ın sınıftan çıkışını izledikten hemen sonra ayağa kalkarak o da hocadan izin istedi. Ancak isteği reddedildi. Hocası, Can tuvaletten geldiğinde onun da gidebileceğini ve biraz beklemesi gerektiğini söyledi.

Can tekrar musluğu açmış, elini yüzünü yıkarken az önce duyduğu seslerin tekrar tuvalette yankılanmasıyla irkildi.

“Can.”

Aniden kafasını kaldırarak aynaya baktı ve arkasında biri olup olmadığını kontrol etti. Arkasında kimse yoktu ve aynaya bakmaya devam ederek açık olan musluğu kapattı. Ani bir hareketle arkasına döndü ve tuvaletteki kabinlerin kapılarını ayağıyla iterek açmaya başladı. İlk olarak en baştaki kabinin önünde durdu, ayağını hızlıca öne doğru uzatarak kapıyı itti ve geri sendeledi. İçeride kimse yoktu. Diğer kapılara da aynı hareketi uyguladıktan sonra son kabinin önünde durdu ve tam ayağıyla itecekken tuvaletin kapısının kapandığını duydu. Hemen arkasını dönerek kapıya baktı. Berk tuvaletin içine girmiş ve kapıyı kapatmıştı.

“Can ne yapıyorsun ağabeyciğimi burada? Hoca seni merak etti.”

Can gözlerindeki korkuyu belli edercesine duvarlara tutunarak kapıya doğru ilerlemeye başladı. Korkusu daha fazla artıyor, kalbının düzensiz attığını hissedebiliyordu. Sınıfın kapısını açarak, ayaklarını sürte sürte, bembeyaz olmuş yüzyüyle sırasına ilerledi ve oturdu. Kafası gerçekten çok karışmıştı ve Beren’in dediklerinde doğruluk payı olup olmayacağını düşünmeye başladı. Her şey daha da karmaşıklıyordu. Daha dün hiçbir şey yokken bugün tüm bunların olmasının sebebi neydi, çok merak ediyordu.

Dakikalar sonra zilin çalmasıyla Can yerinden hızlıca kalktı ve gözlerinin kararması üzerine masasına tutunarak gözlerini kapadı. Elini kafasına götürerek başını ovuşturdu ve kendine gelir gelmez Beren’in yanına gitmek için sınıftan çıktı. Hızlı adımlarla Beren’in sınıfının bulunduğu kata inen Can, kızın yanına giderek hiç vakit kaybetmeden konuşmaya başladı.

“Beren, dediklerin her neyse oluyor galiba, anlayamıyorum.”

“Nasıl yanı?”

“Tuvaletteyken birisi bana sesleniyor, kafamı çeviriyorum ama kimse olmadiğini görüyorum. Neler oluyor? Bana neden zarar vermeye çalışıyorlar?”

Beren, Can’ın sorduğu sorunun cevabını bilmediği için sessizliğini korudu. Çocuk hiç susmadan ardı ardına sorularını Beren’e soruyor, birini cevaplamadan bir diğerine geçiyordu.

“Peki, kim bunlar?”

“Bilmiyorum. Tek kişi mi yoksa birkaç kişiler mi, gerçekten bilmiyorum.”

Can elini yumruk yaparak duvara çok sert sayılamayacak şekilde yumruk attı ve saçlarını elinin tersiyle geriye doğru atarak konuşmasına devam etti.

“Peki daha ne kadar ileriye gidebilirler?”

Beren sorunun cevabını gayet iyi bilmesine rağmen cevaplamak istemiyordu. En önemlisi, Can’a “ölebilirsin” demek istemiyordu. Çocuk, Beren’in cevap vermemesi üzerine soruyu tekrarladı ancak Beren tekrar cevap vermedi. Can gıderek sinirleniyor, elini yumruk yapıp sağa sola sınırla sallıyordu. Kızın üstüne yürümek istese de okulda dikkat çekmemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Dişlerini sıkarak sorusunu tekrarladı ve Beren’in kolunu sıkarak cevap vermesini söyledi.

“Sana daha ne kadar ileriye gidebilirler dedim!”

“Sakin ol söyleyeceğim ama bunu duymak istemeyeceğine eminim.”

Can derin nefes alarak sakinleşmek için çaba gösterdi ve uzun uğraşlar sonucu sakin olduğunu söyledi. Beren ise boğazına bir şeyin takıldığını zannederek kuru kuru öksürmeye başladı. Öksürdükten sonra güçlü bir şekilde yutkundu, “Tek kalmamaya çalış. Eğer tek kalırsan ölebilirsin,” dedi.

Can duydukları karşısında ne diyeceğini bilemedi, sadece, “Sen ne saçmaladığının farkında mısın?” dedi ve Beren’in yanından uzaklaştı. Arkasından Beren’in ona bağırmasına hiç aldırmış etmedi, sadece hızlı adımlarla koridorda yürüdü. Tuğçe ise hızlı adımlarla yürüyen Can’ın karşısına geçerek onu durdurmaya çalıştı ancak çocuğun durmaya niyeti yoktu. O kadar sınırlı ve hızlı yürüyordu ki dışarıdan bakınca birisini öldürmeye gittiği bile zannedilebilirdi. Tuğçe adımlarını Can’ın adımlarına uydurmak için koşar vaziyette ilerlerken aynı zamanda konuşmaya başladı.

“Beren’e güvenmelisin, ne diyorsa doğru söylüyor.”

Can aniden duraksadı ve Tuğçe’ye dönerek, “Tamam, ne istiyorsanız yapacağım. Yeter ki beni bu durumdan kurtarın,” dedi. İlk yapacakları boş bir sınıfta konuşmak olacaktı. Can, Beren ve Tuğçe okulda boş sınıf bulabilmek için koridorda gezinmeye başladılar. İki-üç sınıfa baktıktan sonra boş olanı

buldular ve içeri girerek arkalarından kapıyı kapattılar. Sınıfa girdikleri an Can duraksadı ve Beren'e dönerek, "Duyuyor musun?" dedi. Beren kafasını evet anlamında salladı, "Sakin olmaya çalış. Sen korktukça ses daha da artıyor. Kulaklarımı tıka ve içinden bir şeyler söyle," dedi. Ses tuvalettekinin ay-nısıydı ve sınısıca kulağa fısıldayan bir adamın ses tonundan farksız, sınır bozucuydu.

"Can."

Sınıfın her yerine bakmalarına rağmen sesin kaynağını bulamıyorlardı. Sınıfta kimse yoktu. Beren, Tuğçe'ye, "Sen Can ile kal, ben koridora bakıp geliyorum," dedi ve kapıdan dışarı çıktı. Ses o kadar çok yankılanıyordu ki Tuğçe bile korkmaya başlamıştı. Tuğçe, Beren'e sınıfa gelmesini ve sesi dinlemesini söylemek için kapıyı açtı, kafasını dışarı çıkardı. Beren'e sert ve yüksek bir şekilde bağırdı.

"Beren! Hemen buraya gelir misin?"

"Tamam, ne oldu?"

"Gel şu sesi dinle."

Beren hemen arkasına dönüp koşa koşa sınıfa ilerlerken, Tuğçe onun gelmesini beklediği için kafası koridora dönük şekilde ayakta bekliyordu. Beren sınıfın önüne geldiğinde Tuğçe ile birlikte içeri girdi ve karşılarında yaşananlar karşısında gözlerine inanamadı. İki kız da yere kilitlenip bakakaldı.

BÖLÜM 12

Kızlar kısa süren sessizlik sonrası sınıfın kuzeyinde kalan camın kırılma sesiyle kendilerine geldiler. Aniden irkilen Beren ve Tuğçe cama doğru bakarken aşağıya birisinin atladığını gördüler. Pelerin tarzı bir kıyafeti olduğuna yemin edebilirlerdi. Beren adımlarını hızlandırarak cama doğru ilerledi ve Tuğçe'ye, "Sen Can'ın yanına git ve nabzını kontrol et," dedi. Dışarıda kimse görünmüyordu. Kedi dahi yoktu ve yaprak seslerinden başka ses duyulmuyordu. Beren, Tuğçe'nin, "Nabızı çok zayıf. Her an kaybedebiliriz," sözleriyle dalgınlığına son verdi ve içeri geçerek Can'ın yanında diz çöktü. Gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Bağırarak ağlamak istiyor ama başaramıyordu. Son zamanlarda yaşadıkları onu

aklını yitirtecek kadar zorluyordu. Can gözlerini kapatmak için mücadele verirken Tuğçe çocuğun elinden tutmuş, hayatta kalmasına yardım edercesine sıkıyordu. Beren ise Can'ın can çekişini gördükçe kendini kötü hissediyor, kendi canı yanıyormuşçasına ağlamasına devam ediyordu. Ambulans çağırmak ikisinin de aklına gelmiyordu, Tuğçe sadece etrafa boş boş bakıyordu ve kim neden Can'dan bir şey istemiş olabilir diye düşünüyordu. Beren aniden çömeldiği yerden kalkarak gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

“Tuğçe ambulansı arar mısın? Orada boş boş bakacağına bir işe yara.”

Tuğçe, Beren'in neden böyle bir tepki verdiğini anlayamamıştı, bakışlarını Can'ın üzerinden Beren'e döndürerek yüzünü ekşitmiş bir şekilde kızın suratına bakmaya başladı. Başka bir gün olsa karşılık verirdi ancak şu an canının acıdığını bildiğinden susmayı tercih etti. Cebindeki telefonu çıkararak ilk önce ambulansı ardından polisi aradı ve Beren'in yanına giderek konuşmaya başladı.

“Polisi de aradım. Gelirler birazdan, sakın olmaya çalış.”

Beren, Tuğçe'nin polisi de aradığını duyunca vücudundaki kanın beynine sıçradığını hissetti ve yüksek sesle, “Ne yaptın? Polisi mi aradın?” dedi. Tuğçe, Beren'in neden bu kadar büyük tepki verdiğini anlamamış, şaşkınlıkla yüzüne bakarken “Ne var bunda bu kadar tepki verecek, anlayamadım,” dedi ve sustu. Beren, Tuğçe'nin hâlâ yaşananların ciddiyetini anlayamaması, gıdip polisi araması karşısında kafasını kaldırdı ve Tuğçe'ye aşağılarcasına bir bakış attı. Beren'in bakışını gören Tuğçe, onun kendisini daha fazla ezmesine izin vermedi ve öfkeli bir şekilde Beren'e çıktı.

“Bu kadar tepki verecek ne yaptım? Biraz abartmıyor musun?”

Beren daha fazla sakın kalamadı ve Tuğçe'ye açıklama yapması gerektiğini anladı.

“Farkındaysan anneannem öldüğünde de biz yanındaydık

ve polisler gelip ifademizi almışlardı. Can da annem gibi bizim yanımızda öldü. Sence iki kere tekrarlanan bu olay polisleri şüphelendirmeyecek mi?”

Tuğçe, kısa süreliğine sessizliğini korudu, “Haklı olabilirsin ama bu bana bağırman için bir neden değil,” dedi. Beren hiç duraksamadan Tuğçe’ye karşılık verdi.

“Tuğçe, saçma sapan işler yapıyorsun. Bir yerlerini kaldır da git kapıdan bak bakalım koridorda birileri var mı? Polisler gelince müdür neler olduğunu anlamayacak. Muhtemelen şaşıracaktır. İşe yaramak istiyorsan git ve müdüre yaşananları anlat ama mümkünse üstü kapalı anlat ki çok şey anlamasın.”

“Emrin olur hanımefendi!”

Tuğçe sinir olmuş bir şekilde kapıyı açtı, koridora çıktı ve ardından kapıyı sertçe kapadı. İçeriden Beren’in, “Yavaş ol be yavaş!” dediğini duydu. Gözlerini sıkıca kapattı ve duymadığını varsayarak adımlarını hızlandırdı. Koridorun sonundaki müdürün odasına gitti ve kapıyı iki kez tıklatarak içeri girdi. Müdürün konuşmasına izin vermeden hemen konuşmaya başladı.

“Can’ı bu kattaki bir sınıfta baygın halde bulduk ve ambulans çağırdık. Birazdan ambulans gelecek.”

Müdür oturduğu koltuktan ani bir hareketle kalkarak kapıdan dışarı çıktı ve Tuğçe’yi umursamadan kapıyı hızlıca geri kapattı. Tuğçe tam kapı yüzüne çarpacakken geri sendeledi ve o hızla çıkan rüzgârın yüzüne çarpmasına izin verdi. Ardından kapıyı kolunu indirerek açtı ve dışarı çıktı. Hızla müdürün peşinden yürüdü. Müdür sınıfın içine girdiği an adımlarını yavaşlattı ve Beren’in yanına giderek sakın kalmasını, arkadaşının başına hiçbir şey gelmeyeceğini söyledi. Beren her ne kadar bunun doğru olmadığını bilse de göz yaşlarını elinin tersiyle sildi ve müdüre bakarak gülümsedi, ardından Tuğçe’ye bakarak “aferin” der gibi bir bakış attı. Tuğçe ise Beren’e karşı olan sinirini gizleyemedi. Daha fazla Beren’e bakamadı ve kafasını yerde yatan Can’a döndürdü. O

sıra dışarıdan gelen ambulans ve polis sirenleri bütün okulun dikkatini çekmiş olacaktı ki okul koridorlarında hareketlenmeler başladı. Ambulansın içindeki görevliler sedyeyi hızla ambulandan indirerek okulun içine girdiler ve sınıfın olduğu kata çıktılar. Hemen arkasından polis arabaları da okulun bahçesine girerek tüm okulun dikkatini üzerlerinde topladı. Görevlilerin daha rahat kendilerini bulabilmesi için Beren sınıf kapısının önüne çıktı ve koridorda gördüğü kalabalık karşısında şoka uğradı. Neredeyse bütün okul o kattaydı. Herkes yaşananları merak edencesine kafasını uzatmış sınıfa bakarken, hemşireler sınıfa girdi ve Tuğçe sınıftan dışarı çıktı.

Tuğçe kalabalığın arasından geçerek Beren'in yanından uzaklaştı ve koridorun sonuna kadar yürüdü. Ardından sırtını duvara yaslayarak koridorda yaşananları izlemeye başladı. Beren ise Tuğçe'nin bu durumda kendisini neden orada yalnız bıraktığını anlayamamıştı, içinden, "Neler oluyor bu kıza? Her şeye alınıyor," dedi ve Tuğçe'ye bakmaya devam etti. Tuğçe ise o sırada yaslandığı duvardan destek alarak kendini topladı ve adımlarını hızlandırarak Beren'in üzerine yürümeye başladı. Hemen ardından yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Bana bir şey olduğu yok. Sen sadece çok agresifsin. Tüm bu yaşananların sorumlusu benmişim gibi davranıyorsun ve bunun farkında değilsin. Sürekli azarlıyorsun. Tüm bu yaşananları sadece sen yaşamıyorsun, ben de yaşıyorum ve bencilce davranıp sadece senin kafan karışıkmiş gibi davranamazsın."

"Çocuk gibi trip atmaktan vazgeç. Her durumda böyle davranacaksan bundan sonra yalnızsın. Başının çaresine bak o zaman!"

"Ne demek yalnızsın? Hah! Güldürme beni, sana ihtiyacım varmış gibi davranma."

Kavga sırasında yükselen sesler tüm koridorda yankılandı-

yor ve okuldaki öğrenciler iki kızın etrafında toplanıyordu. Tuğçe etrafındaki kalabalığı yarararak tuvalete gitti. Beren ise olduğu yerde kalmış ve kavgayı bir kenara atıp Tuğçe'nin nasıl olup da içinden söylediklerini duyduğuna odaklanmıştı. Ellerini yüzüne götürerek gözlerini kapattı ve tüm dikkatini Can'a verdi. Hemşireler Can'ı sedyeye yatırmıştı ve görevliler sedyeyi dikkatle havaya kaldırarak sınıfın kapısına yürüyorlardı. Can çoktan ölmüştü ve hemşirenin müdürle bu konu hakkında konuştuğu çok net anlaşıyordu. Üzeri bez parçasıyla kapatılan Can, sınıftan dışarı çıkarıldı. Tüm okul neler olduğunu anlayamamış şaşkın gözlerle sedyeye bakarken polisler sınıfa girmiş, Can'ı kimin bulduğunu müdüre soruyorlardı.

“Merhaba Müdür bey. Öğrenciyi kim buldu?”

Müdür, Beren'e bakarak yanına gelmesini söyledi ve konuşmaya başladı.

“Tuğçe nerede?”

“Tuvalette hocam.”

“Gidip çağırır mısınız? Memur bey sizinle konuşacak.”

Beren yavaşça arkasını döndü, yanaklarını şişirerek ofladı. İstemese de koridora çıkarak Tuğçe'yi nerede bulabileceğini düşünmeye başladı. Tuvaletten çıkmış olabilirdi. Tüm bu düşünceleri aklından geçirirken Tuğçe tekrardan, “Buradayım!” diye karşılık verdi. Aklından geçenleri duyması Beren'i bir kez daha şaşırtmıştı. Tuğçe'nin yanına giderek laubali bir tavırla, “Hadi gel, memur bey bizimle konuşacakmış. Alışık olduğumuz bir durum korkmaya gerek yok. Çık artık,” dedi.

“Korktuğum için saklanmıyorum. Sadece sinirlerimi bozuyorsun.”

Tuğçe daha fazla dayanamadı ve kabinden çıktı. O sırada Beren, hızlı ve bir o kadar da ani bir hareketle Tuğçe'nin kolundan çekti ve köşeye itti. Ardından tuvaletin kapısını kapattı.

“Beni dinle. Sana her ne oluyorsa anlamıyorum. Kendinde olduğuna emin misin?”

“Ben gayet iyiyim Beren! Sen kendine gel ve ellerini üzerimden çek.”

“Farkında değilsin ama benim aklımdan geçirdiğim şeyleri anlıyorsun ve tepki veriyorsun.”

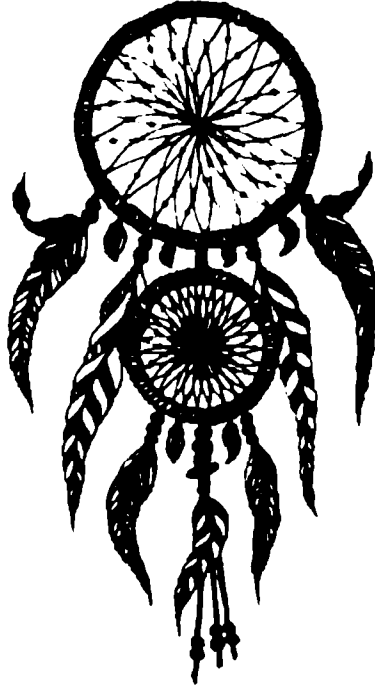
Tuğçe, Beren’in ne demek istediğini anlayamamıştı, yüzünü ekşiterek kızın suratına baktı. Beren konuşmasına devam etti.

“Koridorda olan kavga. O dediklerimi içimden söylemiştim. Sen onlara tepki verdin. Üstüme yürüdün. Onları nasıl duyduğunu anlayamıyorum, ya düşüncelerimi okuyorsun ya da ben delirmeye başladım.”

“Yok artık ya, bir de başımıza bu mu çıktı?”

“Galiba, hadi gel müdür bizi bekliyor.”

Tuğçe yaşananları anlamaya çalışıyordu. Beren ise Tuğçe’ye garip garip bakıyordu. Düşüncelerini nasıl okuduğunu merak ediyordu. Beren tüm bunları araştırmak istiyordu ama öncelikle yapmaları gereken bir şey vardı. Müdürün odasında kendilerini bekleyen memur beyle konuşmak.

BÖLÜM 13

Tuğçe ve Beren okul müdürünün odasında kendilerini bekleyen memur beyle konuşmak için koridorun sonunda bulunan odaya ilerlediler. İkisinin de içinde az da olsa bir heyecan ve şüphe vardı. Ne de olsa annearne öldüğü sırada ikisinin de cesedin yanında olması ve yine aynı polise ifade vermeleri onların heyecanlanmasına yetiyordu.

Koridorda ilerlerken Tuğçe ve Beren hiç konuşmadılar. Aynı hisleri yaşadıkları apaçık ortadaydı. Neyse ki müdürün odasına gelindi ve Beren odanın kapısını iki kere tıklattı. İçeriden müdür, “Gir,” diye seslendikten sonra iki kızın kalbi yerinden çıkarmışçasına çarpmaya başladı ve içeri girdiler. İçeride bulunan müdür ve memur bey, Tuğçe ile Beren’e bakıyorlardı. Ancak memur beyin bakışları fazlasıyla tuhaf-

tı ve Beren'i korkutmaya yetmişti. Müdürün, "Geçin oturun," demesiyle kendisine gelen Beren, karşı duvarda duran ikili deri koltuğa oturmak için Tuğçe'yi de elinden tutup çektiştirerek ilerledi. İki kız koltuğa oturduğunda müdür, memur beye, "Buyurun memur bey, olaya şahit olan iki genç kızımız," dedi. Memur bey zaten Beren ve Tuğçe'yi geçmişte yaşanan olaydan dolayı tanıyordu. Beren, memur beyin belki de tuhaf bakmasının nedeninin iki olayda da tanık olmaları olduğunu düşündü. Tuğçe, yavaşça Beren'e yaklaşıp kulağına fısıldadı.

"Hey Beren! Bu adam neden bize böyle bakıyor. Fazlasıyla gerildim."

"Bilmiyorum ama daha fazla fısıldaşırsak daha kötü şeyler olacakmış gibime geliyor. Bence susmalıyız."

Daha fazla konuşmanın memur beyin şüphelenmesine neden olacağını düşünen Beren konuşmayı kısa kestikten hemen sonra, memur bey, "Demek yine siz," dedi. Müdür olanları anlamamış ve şaşkın halde, bir kızlara bir de memur beye bakıp duruyordu. Aklından, "Demek yine siz," cümlesinin ne demek olduğunu düşündüğü surat ifadesinden belli oluyordu. Beren utanarak, "Evet yine biz," dedi ve memur bey devam etti.

"Bu iki oluyor, şüphelenmem mi gerek acaba?"

"Şüphelenecek bir şey olduğunu düşünmüyorum. Hepsi tesadüf."

"Adın Beren idi sanırım."

"Evet, adım Beren. Bir sorun mu var?"

"Yok bir şey. Sadece çok fazla konuşuyorsun. Yanındaki de Tuğçe olmalı, onunla konuşmak daha iyi olacak gibi."

Memur bey Tuğçe ile daha iyi konuşulabileceğini düşünerek kendi oturduğu koltuğu Tuğçe ile aynı hizaya getirdi ve gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Bana yaşananları anlatır mısın? Hiçbir şeyi atlamadan. Bütün detaylarıyla."

Tuğçe yaşananları ve tüm bildiklerini memur beye anlatmanın doğru olacağını düşünmediğinden yalan söylemek zorundaydı ve bunu belli etmemeliydi. Gözlerini kaçırmadan anlatmasının daha inandırıcı olacağını düşündü ve konuşmaya başladı.

“Anlatılacak bir şey yok. Can bizim yakın arkadaşımızdı ve bütün gün göremeyince endişelendik. Tanıdık tanımadık herkese sorduk. Gören olmamıştı. Sonunda aklımıza sınıflara ve tuvaletlere bakmak geldi. Can’ın yakın arkadaşı olan Berk’e bütün tuvaletlere bakmasını söyledik ancak tuvalette de olmadığını söyledi ve biz de bunun sonucunda sınıflara bakmaya başladık. Sınıflara bakarken sınıfın birinde Can’ın yerde baygın şekilde yattığını ve camın kırık olduğunu gördük. Beren hemen ambulans çağırdı, ben ise müdür beye gelip her şeyi anlattım. Ardından siz geldiniz ve buradayız. Olay bundan ibaret.”

Memur bey hiç tereddüt etmeden Tuğçe’ye sorusunu yöneltti ve Tuğçe, memur beyin sorduğu soru karşısında biraz bakakaldı.

“Can hasta olmuş olamaz mı? Belki bugün rahatsız olduğu için okula gelmek istemedi. Neden onun için bu kadar şüphelendiniz?”

Kısa süre sessiz kalan Tuğçe, daha fazla ortamı germemek için memur beyin sorusuna yanıt verdi.

“Okula gelirken servisten indiğini gördük. Okulda olduğunu biliyorduk. Göremeyince şüphelendik ve aramaya başladık.”

Verdiği yanıtın oldukça saçma olduğunun ve inandırıcı olmadığını farkındaydı ancak elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Memur bey ise o arada müdür beye Berk ile de konuşulması gerektiğini ve birisinin onu müdürün odasına çağırmasını söyledi. Beren hızla terlemeye başlamıştı, Tuğçe’ye bakarken aklından Berk’in her şeyi mahvedeceğini düşünüyordu. Aslında Berk, Can’ı aramamıştı. Tuvaletlere dahi

bakmamıştı. Şimdi memur bey ona soru sorarsa bilmediğini ve Can'ı aramadığını söylerse bütün her şey mahvolacaktı. Beren, Berk'i eğer kendi çağırırsa yolda gelirken her şeyi anlatabileceğini düşündü. Hemen konuşmaya dahil oldu.

“Ben çağırmaya gidebilirim.”

Müdür bey, Beren'in gidebileceğini söylemesine rağmen kızı duymazlıktan geldi ve kapının önündeki nöbetçiye seslenerek Berk'i çağırmasını söyledi. Beren ısrarın şüphe yaratacağını düşünerek sessizliğini korudu ve mutsuz sonun yaklaşmasını korku dolu gözlerle beklemeye başladı. Berk her şeyi mahvedebilirdi. Tuğçe, Beren'e yaklaşarak fısıldadı.

“Ne yapacağız şimdi? Berk her şeyi mahvedecek.”

“Bilmiyorum. Sessiz ol, bize bakıyor.”

Beren, memur beyin pis ve tuhaf bakışlarından bıkmış olacaktı ki sürekli yere bakmaya başlamıştı. Memur bey sanki her şeyi biliyormuş ve kızlara doğruları söylemesi için baskı yapıyormuşçasına bakıyordu. Dakikalar sonra odanın kapısı çaldı ve Berk odanın içine girdi. Şaşkın gözlerle ilk olarak müdüre ardından memur beye baktı ve başını buyurun der gibi salladı. Neler olduğunu anlayamadığı yüz ifadesinden çok rahat anlaşıyordu. Kızlara baktı ve daha sonra Beren'e bakarak “neler oluyor burada” der gibi yüzünü ekşitti ve kafasını salladı. Beren yüz ifadesini kendisinin yardıma ihtiyacı olduğunu söylercesine, yapabildiği kadar masum yapmaya çalıştı ve memur beyin kendisine bakmadığı bir anı yakalayıp Berk'e sadece ağzını oynatarak, “Lütfen,” dedi. Berk bakışlarını memur beyin sesiyle yere doğru çevirdi ve nefes alarak adama baktı.

“Hatırlatmak istemem ama Can senin yakın arkadaşlarındanmış. Beren ve Tuğçe onun için endişelendikleri zaman onu bulabilmek için senden yardım istemişler. Sen erkek tuvaletlerine bakmışsın ve Can'ın tuvalette olmadığı söylemişsin. Peki, Can'ı sabah hiç gördün mü? Okula ilk geldiği zaman.”

Tuğçe ve Beren kısa süre aptalca birbirlerine bakakaldılar. Filmlerde izledikleri kadarıyla bir polis sorguyu böyle yapmaz karşısındaki kişiye olayı en baştan anlatmasını söylerdi. Memurun neden şu an böyle bir şey söylediğini anlamış değillerdi. Berk ise ona sorulan sorunun cevabını düşünüyor ve aynı zamanda göz ucuyla kızlara bakıyordu. Can'ı aramamıştı ve neler olduğunu anlayamıyordu. Sadece Beren'e bakıyordu ve kızın o acınası suratı yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Kısa süre sonra memur beye dönerek sorusuna cevap verdi.

“Evet, bütün tuvaletlere baktım ancak yoktu. Sabah da sadece servisten indiğinde gördüm, sonra bütün gün görmedim. Zaten sonra da siz geldiniz, gerisini siz biliyorsunuz.”

Berk'in bu cümleleri Tuğçe ve Beren'i çok rahatlatmıştı ve Beren'in yüzündeki o acınası ifade yerini gülümsemeye bırakmıştı. Memur bey daha fazla soru sormayıp Berk'in sınıfına gidebileceğini söyledi. Ardından Tuğçe ve Beren'e bakarak, “Yeterli bu kadar. Sınıflarınıza gidebilirsiniz,” dedi. Kızlar koltuktan kalkarken üzerlerinde olan baskının hafiflemesiyle birbirlerine bakarak gülümsediler. Gereğinden fazla gerilmişlerdi. Beren kapıya doğru ilerlerken arkasına dönerek memur beye baktı ve garip bakışlarının devam ettiğini görür görmez kafasını tekrar önüne döndürdü. Tuğçe'ye yakınlaşarak oldukça kısık bir sesle, “Bir de başımıza bu çıktı. Neden böyle bakıyor anlamadım,” dedi. Tuğçe ise yüzünü ekşiterek Beren'e baktı ve anlamadığını söyledi. Beren saçını geriye atarak, “Yok bir şey, sınıflarımıza gidelim, daha fazla burada durmak istemiyorum,” dedi ve kapının kolunu tuttu. Tam kapıyı açacakken memur beyin sesiyle elini kapıdan geri çekti.

“Beren sen gel buraya. Sana diyeceklerim daha bitmedi.”

Beren sertçe yutkundu ve Tuğçe'ye dönerek konuşmaya başladı.

“Sen git, ben arkandan geleceğim.”

“Dışarıda bekliyorum.”

Beren, Tuğçe'nin dışarı çıkması için kapıyı açtı ve gülümsedi, ardından tekrar kapıyı kapatarak odanın ortasına doğru yürümeye başladı. Memur beyin bakışları hâlâ tuhaftı. Bu bakışların altında bir şeylerin yattığı bariz belliydi. Ona dönerek, “Bizi birkaç dakikalığına yalnız bırakırsanız sevinirim müdür bey,” dedi. Memurun müdür beyden dışarı çıkmasını istemesi Beren'i daha da korkutmaya başlamıştı. Müdür, masasının üstünde duran telefonunu alarak kapıya yöneldi ve kapıyı açarak dışarı çıktı. Beren artık memur bey ve o pis bakışlarıyla odada yalnızdı. Ne yapacağı ve memur beyin ne diyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Memur beyin kendisine koltuğa oturmasını söyleyeceğini düşünerek koltuğa yöneldi ve tam oturacakken memur beyin söylediği şeyle beyninden vurulmuşa döndü. Vücudu birden gereğinden fazla ısındı ve ayakları titremeye başladı.

“Her şeyi biliyorum küçük kız, her şeyi!”

BÖLÜM 14

Beren kendini koltuğa attı ve memur beye döndü. Vücundaki bütün kanın bir anlığına da olsa beynine fırladığını düşündü. Memur beyin ne bildiğini anlamıştı ancak kendini anlamamış gibi yapma zorunluluğunda hissetti. Korktuğunu ve her şeyi anladığını belli etmemek için kendini çok zorladı ancak bu konuda başarısız olduğunu biliyordu. Ardından memur beyle öfkeli bir şekilde konuşmaya başladı.

“Ne diyorsun sen? Her şeyi biliyorum da ne demek?”

“İnkâr etme boşuna, sen de benim ne demek istediğimi anladın.”

“Hayır, anlamadım. Şu an beni suçluyorsun ve ne konuda suçladığın hakkında en ufak bir fikrim yok. Sence açıklama yapınak zorunda değil misin?”

Memur bey, Beren ile dalga geçercesine konuşmasına devam etti.

“Hayır, seni suçlamıyorum. Şu yanındaki kızla iş ortağısınız, onu da çağırırsan iyi edersin. Tek başına çok gerildin.”

“Hayır, gerildiğim falan yok ama çağırırsam iyi olur. Sonuçta onun hakkında da konuşuyoruz.”

Beren oldukça gerilmişti. Tuğçe’yi çağırmak için oturduğu deri koltuktan kalktı ve kapıya yöneldi. Kalkarken sırtına giren serin rüzgâr, sırtının terlediğini farkına varmasına neden oldu. Kapıyı açtığı anda Tuğçe’nin kapının önünde beklediğini gördü ve kapıyı açmasıyla göz göze gelmeleri bir oldu. Tuğçe, Beren’e neler olduğunu sorarcasına bir bakış attı. Beren ise içeri girmesini söyledi ve Tuğçe yanından geçerken sessizce kulağına, “Şimdi yandık,” dedi. Tuğçe, Beren’in ne demek istediğini anlamamıştı. Tuğçe’nin koltuğa oturmasını söyledi ve ardından kendi de koltuğa oturdu. Odada kısa süreliğine sessizlik oldu, artık dayanamayan Beren ve Tuğçe, memur beye bir an önce neler olduğunu anlatması için yalvarırcasına bakış attılar. Memur bey kızlara dönerek konuşmasına başladı.

“İkiniz de benim neler bildiğimi gayet iyi biliyorsunuz ancak bilmezlikten gelmek işinize geliyor.”

Beren adamın lafını keserek, “Biz hiçbir şey bilmiyoruz. Yeter artık! Gerçekten yeter! Saçma sapan şeyler için bizi suçluyorsun ve gelmiş karşımıza her şeyi biliyorum diyorsun ancak neler bildiğini bize söylemiyorsun. Artık o kafanda ne kurguladıysan söyle de bizde neler olduğunu anlayalım,” dedi.

Memur beyin bakışları aniden değişti ve adam, eski sakın tavrı yerine fazlasıyla sert bir tavır takındı. Tuğçe, Beren’e yaklaşarak çenesini kapatmasını söylercesine omzunu sıktı ve Beren o sinirle Tuğçe’ye sert bir bakış atıp, omzunda duran elini aşağı indirdi. Beren içinde tuttuğu her şeyi söyleyememişti ancak memur beyin bakışlarının değiştiğini fark edince duraksadı ve memur beye dönerek, “Bu arada adın ne acaba?

Bize o güzel adını lütfetmeyecek misin, çok üzülürüm yoksa(!)” dedi.

Memur bey, Beren’in tavırlarından fazlasıyla sıkıldığını belli ederek konuşmaya başladı.

“Davranışlarına dikkat etsen senin için daha iyi olur Beren! Hem adımın ne önemi var, eğer çok merak ettiysen adım Koray.”

“Yaşını da söylersen seviniriz.”

“25.”

Beren daha fazla konuşmamayı tercih etti çünkü Koray’ın bakışları oldukça korkutucu hale bürünmüştü. Alttan alttan korkmaya başlamıştı Beren. Oldukça genç bir polis olmasına rağmen Koray’ın bu kadar korkutucu bir bakış atması ve bilmiş tavırları işinde oldukça profesyonel olduğunu gösteriyordu. Beren sakinleşmeye çalıştı ancak bunu başarmak düşündüğünden daha da zordu. O sırada Koray, Tuğçe’ye dönerek, “Beren’le konuşulmuyor. Nasıl dayanıyorsun sen buna? Çok agresif,” dedi. Beren, Koray’ın kendisine takmasına anlam verememişti ve sinirlenmiş olsa da karşılık vermedi. Koray’ın sert bakmasına rağmen oldukça sakin konuşması Beren’in sinirlenmesinin bir başka nedeniydi. Koray, Beren’i umursamadan konuşmasına devam etti.

“Tuğçe sen bana bir şeyler söylemek ister misin?”

“Asıl senin bize bir şeyler söylemen gerek. Sonuçta şu an biz suçlanıyoruz.”

Koray yanlış anlaşıldığının farkındaydı. Sert ve bir o kadar da yüksek sesle Tuğçe’ye cevap verdi.

“Ben sizi suçlamıyorum, şunu bir anlayın!”

Koray derin bir nefes alarak alnında biriken ter damlalarını elinin tersiyle sildi ve gözlerini birkaç saniyeliğine kapadı. İki kız da sabrını denercesine sinir bozucu tavırla konuşuyordu. Sakinleşmeye başladığı an konuşmasına devam etti.

“Sizi küçük ve bir o kadar da geri kafalı kızlar! Kendinizi zeki zannediyorsunuz ama yanıyorsunuz. Rüyalarınızdan

sıçrayarak uyanımlar, terlemeler, rüyanızda gördüğünüz kişilerin ertesi gün ya da birkaç gün sonra ölmesi ve her ölüm ya da cinayette çağrılan polisin benim olmam sizce de garip değil mi?”

Odaya saniyeler içinde sessizlik hâkim oldu ve iki kız birbirine bakakaldı. Koray’ın bir şeyler bildiğinin farkındaydılar ama tüm bunları nasıl bildiğine anlam verememişlerdi. Adamın söyledikleri çok hızlı ve ani olmuştu. Sırlarını bir kişinin daha bilmesi ve bilen kişinin polis olması durumunda başlarına gelebilecek felaketleri düşünmeye başladılar. Beren önüne düşen birkaç tel saç geriye doğru atarak Koray’a döndü ve konuşmaya başladı.

“Ama sen bunları nereden biliyorsun?”

“Bu durumda olan yalnızca siz değilsiniz küçük hanımefendi. Bu durumda olan eminim ki pek çok kişi var ve ben de onların arasındayım. Sizler gibi ben de rüyalar görüyordum. Bu zamana kadar ben de sizin gibi başka kişilerin olmaya-çağını düşündüm ancak sizleri rüyamda gördüm. Bu yaşanan cinayetler sonucu sizin tepkileriniz beni şüphelendirdi ve ‘Acaba?’ dedim. Az önce size her şeyi bildiğimi söylerken aslında emin olduğum hiçbir şey yoktu. Sadece tahmin etmiştim ancak şu an öğrendim ki sizler de benim gibisiniz.”

Tuğçe ile Beren oldukça şaşırmışlardı ve ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Tuğçe’nin hiç konuşmaya niyeti yok gibiydi ancak Beren konuşmayı denese de başaramıyordu. Oldukça şaşırmışlardı. Kendi durumlarında olan bir kişi daha bulmaları kafalarında pek çok soru yaratıyordu. O sırada Koray ayağa kalkmış sinirli bir şekilde bir sağa bir sola yürüyor sanki neler yapacaklarını düşünürmüş gibi duruyordu. Çok geçmeden konuşmaya başladı.

“Bu zamana kadar pek çok şey yaşadım. Siz daha 2. aşamadasınız.

1. aşamada, rüyalardan sıçrayarak uyanırsın.

2. aşamada, rüyanda gördüğün kişi ya da kişiler ertesi günü veya birkaç güne ölürler.

3. aşamada, aşırı sinirlilik ve kendinize zarar vermeye başlarsınız.

4. aşamada, rüyalarınızla gerçek yaşamınız birbirine karışır ve rüyada mısınız yoksa gerçek yaşamda mısınız, ayırt edemezsiniz ve bu oldukça tehlikelidir.

5. aşamada, paranormal şeyler ve olmayan şeyleri görmeye başlarsınız.

6. aşamada, geleceği görmeye başlarsınız.

Siz sadece 2. aşamadasınız ve önünüzde oldukça korkutucu aşamalar var. Kendinizi alıştırmanız gerekiyor.”

Beren şaşkınlıktan gerçekten küçük dilini yuttuğunu düşündü ve dudaklarının kuruduğunu fark etti. Dudaklarını ağzındaki tükürükle ıslattıktan sonra Koray’a, “Peki 6. aşamadan sonra ne olacak?” dedi ve sustu.

“Orasını ben de bilmiyorum. Şu an 6. Aşamadayım, ilerisinde neler olacağını bilmiyorum. Size sadece şunu söyleyebilirim: Sakın ama sakın pes etmeyi düşünmeyin, daha da zorluyorlar!”

BÖLÜM 15

Yaşananlar ardı ardına geliyor, akıllarındaki soru işaretleri giderek artıyor ve bu durum dayanılmaz bir hal alıyordu. Günlerdir geçmeyen baş ağrıları kendini daha fazla belli ediyordu. Beren, Koray'ın, "Daha çok zorluyorlar," demesine anlam verememişti. Ne demek istediğini anlayamamıştı, ağzı açık, gözleri sorgular bir şekilde, "Ne demek daha da zorluyorlar?" dedi. Koray, Beren'e bakarken derin bir nefes aldı ve suratına doğru nefesini geri verdi. O sırada, "Zorluyorlar işte, daha ne diyebilirim?" diye ekledi.

Koray aslında Beren'in, "Ne demek daha da zorluyorlar?" sorusunda neyi kastettiğini gayet iyi anlasa da anlamazlıktan gelmenin daha iyi olacağını düşündü. Beren'in sorularından bunaldığını hissederek oturduğu sandalyeden hızla kalkıp

kızın yanına gitti, “Daha fazla soru sorman senin için hiç iyi olmayacak güzel kız. Sabretmeyi öğrenmelisin, her şeyi anlatacağım sana ama şimdi sadece sakin olmalısın, sadece sakinleş,” dedi.

Beren, Koray’ın hızla üstüne gelmesinden korktuğundan susmanın fena bir fikir olmayacağına karar verdi. Kızlar sustuktan sonra Koray konuşmaya başladı ve iki kız, Tuğçe ve Beren dikkatli bir şekilde onu dinledi.

“İlk olarak Beren, zorluyorlar derken kimin zorladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu size söylemeliyim ki biz normal insanlardan çok farklıyız. Bizim bu saçma beynimizin bize neden böyle oyunlar oynadığı hakkında da hiçbir fikrim yok. Bana peş peşe soru sormayı kesin! Yeterince başımı ağrıttınız. Sorularınız varsa sırayla ve bağırmadan söylerseniz iyi olur. Özellikle de sen Beren!”

Beren, Koray’ın uyarısını dikkate alarak çok sakin ve sesi yumuşak bir şekilde sorusunu sordu.

“Bunu bize kim yapıyor ya da kimler yapıyor? Biz nasıl bu haldeyiz?”

“Kimler veya kimin tarafından yapıldığı ve neden yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bebeklikten başlayan bir olay sanırım. Şimdiye kadar pek çok aşama ve olay gördüm. Bu durumda olan sadece benmişim gibi düşündüm ancak günler geçtikçe bunun sadece bende olmadığını anladım.”

Tuğçe, Koray’ın sözünü keserek konuşmaya dâhil oldu, “Başka kimler var peki?” dedi. Koray ise Tuğçe’nin sorduğu soruya dalga geçer bir ses tonuyla cevap verdi.

“Siz varsınız.”

“Dalga mı geçiyorsun sen bizimle? Bizden başka birileri var mı demek istediğimi gayet iyi anladın. İlk olarak bence sen bizimle bu laubali konuşma tarzından vazgeçmelisin.”

Koray, Tuğçe’ye kısa bir bakış attıktan sonra arkasını dönerek konuşmaya başladı.

“Sen de hemen sinirlenmemelisin. Size hatırlatırım ki

burada bence patron ben olmalıyım. Sizden daha çok görmüş bir insanım ve sizin ileride neler olacağı hakkında en ufak bir fikriniz olduğunu düşünmüyorum. İsterseniz size yardım etmeyebilirim. Kendi işlerimle uğraşmak bana büyük zevk veriyor, kafamı dağıtıyorum.”

Beren, Tuğçe’nin daha fazla konuşursa her şeyi mahvedeceğini düşündü ve onu omzundan sıkarak kulağına susmasını söyledi. Hemen ardından Koray’a, “Peki, sen 6. Aşamada olduğuna göre bize önceki aşamalarda neler yaşadığını anlatabilirsin ve biz çok seviniriz,” dedi. Koray dalga geçermişçesine sırtarak, “Şimdi anlatmanın sizin için iyi olacağını pek sanmıyorum. Daha fazla korkmanızı istemiyorum. Ancak ben bu zamana kadar hayatımda çok fazla sevdiğim kişiyi kaybettim. En kötüsü de hepsinin ne zaman öleceğini bilmek,” dedi ve ardından sustu.

Beren bir anlığına kendini Koray’ın yerine koydu ve sevdiklerinin ölüm zamanını bilmenin ne kadar kötü bir şey olduğunu düşündü. Üzüntüsünü belli edercesine sakın bir ses tonuyla Koray’a ailesinden kimleri kaybettiğini sordu. Koray ise bu soruya istemese de cevap vermenin kızlar açısından daha iyi olabileceğini düşündü.

“Fazlasıyla, çok fazla. Aklıma geldikçe delirecekmişim gibi hissediyorum. Bu bana çok acı veriyor. Annemi, babamı, dayımı, amcamı, kuzenimi, ablamları. Hepsi beni bırakıp gitti ya da onları benden aldılar.”

Beren bu konuşmalar sonrasında kendi anne ve babası ölürse kendinin ne durumda olacağını düşündü ve gözlelerinden yaşlarının süzülmesine engel olamadı. Pembeleşmiş olan yanakları gözlerinden süzülen birkaç damla yaş ile ıslandı. Akan yaşlar Beren’i kendine getirdi ve hızlı bir şekilde akan yaşlarını temizledi. Koray, Beren’in ağladığını gördüğünde ileride yaşanacak olaylara henüz hazır olmadığını ve kızın bunları kaldıramayacağını düşündü. Beren’i hazırlamak ve güçlü hale getirmek Koray’ı fazlasıyla zorlayacaktı.

Beren ardından Koray'a, "Şu 3. 4. 5. ve 6. aşamaları anlatırmısın?" dedi ve Koray soruyu cevaplamak üzere güçlüce yutkundu.

"Anlatılacak pek bir şey yok. Dediğim gibi, 3. aşamada aşırı sinirlilik ve kendinize zarar verirsiniz, 4. aşamada rüyalar ve gerçek yaşamlarınızı ayırt edemezsiniz, 5. aşamada paranormal şeyler görmeye başlarsınız ve 6. aşamada geleceği görmeye başlarsınız. Ben 6. aşamanın başındayım sanırım. Henüz kötü bir şey yaşamadım."

"İlla ki kötü bir şey yaşamak zorunda mıyız ki?"

"Aşamalara bakacak olursak kötü şeylerin yaşanmaması imkânsız gibi. 5. aşamada çok zorlanacağınızı söylemem gerek. Ciddi anlamda korkabiliyorsunuz. Ben bir ara kafayı yediğimi düşündüm ancak daha sonra yavaş yavaş aşama bitmeye başlayınca rahatladım. 6. aşamadan sonrasını bilemiyorum."

Tuğçe dayanamayıp konuşmaya dâhil oldu.

"Geleceği görebildiğini söyledin? İstesen aşamaları da göremez misin?"

Koray bu soruyu duyunca yüzünde oluşan gülümsemeyi saklayamadı ve tekrar konuşmaya başladı.

"Ben de hanginiz bu soruyu soracak diye bekliyordum. Bunu ben de düşündüm ancak ne kadar zorlasam da her gün uyumadan önce aşamaları görmeye odaklanmaya çalışsam da olmuyor. Gelecek aşamaları göremiyorum ama aşamaları öğrensek iyi olur."

Beren aşamaları öğrenmek derken neyi kastettiğini ve nasıl öğrenebileceklerini sordu. O sırada Koray müdürün deri kaplı koltuğuna doğru ilerledi ve oturdu. Oturduğu anda koltuktan gelen "pıs" sesi odadaki sessizliği bozan tek şey oldu. Ardından kendisine sorulan soruyu cevaplamak için Beren'e döndü.

"Çok basit. Bizden ileri aşamada olan birini bulmamız gerek. Ben sizi bulmak için fazlasıyla zaman kaybettim ama

artık kaybedilecek zamanımız yok. Hızlı davranmalıyız. Aşamalar hızla ilerliyor ve günler de. Artık üç kişiyiz ve daha hızlı çalışacağımızı düşünüyorum.”

Tuğçe sıkıldığını belli edencesine oflayarak konuşmaya dâhil oldu.

“Çalışmak derken neyi kastediyorsun?”

“Şüphelendiğiniz kişileri takibe almanızı istiyorum. Ne olursa olsun takipte kalın ve yaptıkları hareketle sizin yaşadığınız olaylar arasında bağlantı kurmaya çalışın. Eğer ki ileri aşamada olduğunu düşündüğünüz birisi varsa sakın ama sakın elinizden kaçırmayın. Bildiğiniz üzere o bizim için çok değerli olacak. Neredeyse hayatımız onun elinde olacak.”

Beren sessiz bir şekilde, “Acaba ileri de ne olacak?” dedi ancak oda o kadar sessizdi ki söylediği şey Tuğçe ve Koray tarafından duyulmuştu. Dalga geçmekle espri yapmak arasında olan garip bir tavırla Koray, “Ben de çok merak ediyorum. Acaba 7. aşamada ölecek miyim ya da zombiye falan mı dönüşeceğim, çok merak ediyorum.” dedi ve sustu. Odanın ortamı Beren ve Tuğçe’nin de sinirlerini bozmuş olacak ki Koray’ın aslında komik olmayan esprisine güldüler. Ardından Koray sessizliğini bozarak konuşmaya devam etti.

“Sohbetinize doyum olmaz kızlar ama müdürünüz bize küfür etmediyse iyi. Odasını resmen işgal ettik. Daha fazla arkamızdan küfür yemeden çıksak iyi olur.”

Tuğçe ve Beren yüzlerindeki saçma gülümsemeyle oturdukları koltuktan kalktılar ve Koray’ın peşinden koridora çıktılar. Koridor fazlasıyla sakın görünüyordu. Sanki okulda kimse yoktu. Beren kolundaki sarı ve siyah karışımı, oldukça pahalı görünen saatine baktı ve üç olduğunu gördü. Okul çoktan dağılmıştı. Zamanın nasıl bu kadar hızlı geçtiğine anlam veremedi ve şaşkın bir tavırla, “Tuğçe saat üç, okul bitmiş,” dedi.

Tuğçe de zamanın nasıl bu kadar hızlı geçtiğine bir o kadar şaşırarak, “Aynen, nasıl oldu da zaman bu kadar hızlı

geçti, anlayamadım,” dedi. Koray gitmesi gerektiğini ve herhangi bir durum olduğunda kendisini arayabileceklerini söyledi kızlara. Telefon numarasını ufak bir kâğıda yazıp her iki kıza da verdi. Ardından okulun sessiz ve boş koridorlarında gözden kaybolana dek yürüdü. Koridorda yalnız kalan Beren ve Tuğçe, yapacak başka bir şey kalmadığını düşündü ve eve gitmek için okulun koridorlarında çıkışa doğru ilerlemeye başladılar.

BÖLÜM 16

Eve gitmek için koridorda yürüyen Beren ve Tuğçe o gün yaşananlar ve konuşulanlar karşısında hayatlarında hiç olmadığı kadar şaşırmışlardı. Hâlâ ağızlarının açık olduğunu düşündüler ve ağızlarını kontrol ettiler. Ardından ikisi de birbirine bakarak kıkırdamaya başladı. İkisinin de sinirleri fazlasıyla bozulmuştu. Karanlık koridorun sonuna yaklaştıkça kapıdan gelen güneş ışığı yüzlerine vurdu ve Beren'in, "Ah, hele şükür," dediği çok net duyuldu. Okulun kapısından çıktıklarında etrafta kimsenin olmaması korkunç bir sessizlik oluşturmuştu. Okulun çevresini hiç bu kadar sessiz görmemişlerdi. Okul çıkışlarındaki kalabalığı düşündükçe şimdi bulundukları durum onları şaşkınlığa sürüklüyordu. Biraz

birlikte yürüdüler, ayrı yerlerde oturduklarından dolayı Beren ve Tuğçe ayrılmak zorunda kaldılar.

Beren sokakta tek başına yürümek istemiyordu. Yolda tek başına yürümekten başka sıkıcı bir şeyin olmadığını düşünüyordu. Düşüncelere daldıktan yaklaşık beş dakika sonra evine yaklaştığının farkına vardı. Zaman öylesine hızlı akıyordu ki saate her baktığında şaşkınlığını gizleyemiyordu. Apartman kapısından içeri girdi ve asansöre yöneldi. Bindikten sonra asansörün arka kısmındaki aynaya baktı ve saçlarının bozulduğunu, göz altlarının yorgunluktan morardığını gördü. Hayatında hiç o günkü gibi yorulmadığını düşündü.

Asansörle 3. kata çıktıktan sonra oturduğu evin kapısını çaldı ama açan olmadı. Annesinin evde olması için yalvarıyordu. Birkaç defa tıklattıktan sonra nihayet kapıyı annesi açtı. Yorgunluğuyla birlikte gelen sinirle annesine neden kapıyı açmadığını sordu. Annesi de şimdiye kadar gelmesi gerektiğini ve kendisini beklediğini, gelmediği için de daha fazla dayanamayıp duş aldığını söyledi. Beren annesini baştan sona süzdükten sonra, kafasının ıslak olduğunu gördü ve duş aldığını kendisi de görebildi. Odasına ilerlerken annesine, “Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi ve odasına girip kapıyı kapattı. Ayaklarını kaldıracak gücü bile kalmamıştı. Ayakları yerden kalkmıyor sadece sürükleniyordu. Ayaklarını yerde sürükleyerek yatağına gitti ve üstündeki pis kıyafetlere aldırış etmeden yatağına yattı. Yattığı an hissettiği rahatlıkla sadece “Oh!” diyebildi. Kısa süre yataktan kalkmadı, o an yapmak istediği sadece duş alıp uyumaktı. Daha fazla yatarsa iyice uyuşacağını düşündü ve ani bir hareketle yataktan kalktı. Ardından duş almak için banyoya gitti. Tuğçe ise aynı şekilde evine gitmişti. Karnı oldukça aç olduğundan dolayı direkt mutfığa gitti ve yemek yemeye başladı. Yemek yedikten sonra o da duş alacaktı ve yatıp uyuyacaktı. Beren ve Tuğçe’nin tek istedikleri kâbussuz, rahat bir uyku uyumaktı. O gün yeterince korkmuşlardı.

Beren düşünu aldıktan sonra tekrar odasına gitti ve yatağına uzandı. Uyumak istiyordu ancak uyumaktan korkuyordu. İstemsiz olarak gözlerini kapadı ve kendi kendine konuşmaya başladı.

“Uyumak istiyorum. Ölene kadar uyumak. İşte o zaman hiçbir şey düşünmüyorsun. Bu istediğim sıradan insanlar için. Benim için değil. Ben uyudukça birisini öldürüyorum. O insanın sonsuza kadar düşünememesine neden oluyorum. Bu benim suçum değil.”

Gözlerini tekrar açarak yatağında dikleşti. Ardından yatağından kalkarak bilgisayarın başına oturdu. Kendisindeki değişikliklerin, kâbuslar görmesinin ve en önemlisi Tuğçe'nin düşüncelerini okumasının gerçek olup olamayacağını bilgisayarda araştırdı. Düşünceleri okumak hakkında pek çok kitap olduğunu gördü. Düşünceler hakkında birkaç yazı okurken bilgisayar masasının üstünde duran makas dikkatini çekti. Hayatı boyunca bir makas hiç bu kadar dikkatini çekmemişti. Gözlerini hiç ayırmadan makası eline aldı ve onunla oynamaya başladı. Bir yandan da bilgisayarda okuduğu yazıya devam ediyordu. Kendini yazıya bir müddet sonra fazlasıyla kaptırdı ve elindeki makasla elini kestiğinin bile farkına varmadı. Kısa bir süre sonra elinin sızlamasıyla kendine gelen Beren, eline baktığında elinin kan olduğunu gördü. Eskiden böyle bir durum olduğunda annesinden yardım isterdi ama şimdi bunun yerine kanının akışını izlemeyi tercih etti. Yarısından akan kanın yaydığı sıcaklık ve acının zevk verdiğini fark edince kendisine neler olduğunu anlayamadı ve tuvalete gidip yarasını yıkadı. O zamana kadar kan görmeye bile dayanamayan Beren, şimdi yarasına baktıkça zevk alıyor ve kendine daha çok zarar vermek istiyordu. Odasına gidip yatağına oturdu ve yan tarafında duran masanın üstünden peçete alıp yarasının üstünü kapattı. Kendine hâkim olmak zorunda olduğunu biliyordu. Kısa bir süre peçeteyi yarasına bastırarak kaldı ve düşüncelere daldı. İki-üç dakika sonra salondan annesinin sesinin geldiğini duydu ve irkildi.

“Beren bu kan da neyin nesi? İyî misin?”

Beren kanının yere damladığını düşündü ve hemen odasının kapısını açarak koridora çıktı. Koridordaki fayansların üstü kırmızıydı. Beren, annesini eline bakarken yakaladı ve yaralı elini arkasına sakladı. Annesinin bakışları Beren’in elinden gözlerine kadar çıktı ve ardından, “Beren, ne oldu eline?” dedi. Kız bir şey olmadığını söyleyerek geçiştirmeye çalıştı ancak annesinin buna inanmadığı farkındaydı. Anne-siyle kısa bir süre bakiştikten sonra tekrar odasına girip kapısını kapattı ve sırtını kapıya yaslayıp dizlerinin üzerine yavaş-ça çömeldi. Aniden aklına aşamalar geldi ve oturduğu yerden kalkarak telefonunu aramaya başladı. 2. aşamayı bitirdiğinin ve yavaş yavaş 3. aşamaya geçtiğinin farkına vardı. Koray’ın dediğı gibi, 3. aşama aşırı sinirlilik ve kendine zarar vermektir. Henüz sinirli olmasa da kendine zarar veriyordu ve bundan büyük zevk alıyordu. Telefonunu alıp Tuğçe’yi aradı ve iki kez çaldıktan sonra Tuğçe telefonunu açtı. Beren oldukça heyecanlı bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Tuğçe, sanırım 3. aşamaya girmeye başladım. Kendime zarar vermekten hoşlanıyorum.”

Tuğçe aşamanın nasıl bu kadar hızlı geliştiğine şaşırmıştı ve kendisinde etkilerini ne zaman göstermeye başlayacağını merak etti. Düşüncelere daldıktan kısa bir süre sonra Beren’in, “Orada mısın?” deyişiyile kendine geldi.

“Evet buradayım. Sadece aşamanın bende ne zaman etkisini göstereceğini düşünüyordum. Canın acıdı mı?”

“Hayır, canım falan acımadı, aksine eskiden kandan bile korkan ben şimdi zevk almaya başladım. O kanın vücudumda süzülerek akışı çok hoşuma gitti.”

Tuğçe, Beren’in bu tavrına hiç alışık olmadığından dolayı çok garipsedi ve korkmaya başladı. Tavrının komple değiştiğini düşündü. Kendisinde de böyle şeylerin olmasını istemiyordu. Durup dururken, “Beren ben kapatıyorum,” dedi ve telefonu Beren’in yüzüne kapattı. Beren telefonun kapatıl-

ması üzerine şaşırdı ve telefonu kulağından indirip ekranına baktı. Gerçekten de Tuğçe telefonu kapatmıştı. Tuğçe'nin neden böyle bir şey yaptığını anlayamadı. Oturduğu yatağından kalkarak tekrardan bilgisayarının başına oturdu. Yarım kalan okuduğu yazıya devam etti. Okurken aklını yazıya veremiyordu, sadece aşamanın devamında kendisine ne olacağı vardı aklında. Tuğçe ise Beren'in kandan zevk aldığını duyduğu için biraz korkmuştu çünkü kendisi de kandan oldukça korkuyordu. Alışkanlıklarının aşamalar yüzünden değişmesini istemiyordu. Zamanla kendisinde neler değiştireceğini merakla beklemeye başladı ve ertesi güne kadar Beren'le ne konuşmak ne de görüşmek istedi.

BÖLÜM 17

Tuğçe, Beren'in kısmen zombiye dönüştüğünü düşünüyordu. Çünkü konuşmasında bir kana susamışlık sezmişti. Konuşma tavrının kendisini bu kadar etkileyeceğini hiç işin içine katmamıştı. 3. aşamaya geçmek istemiyordu. Koray'ın da dediği gibi aşamalar hiç kolay gözüküyordu. Beren ise hâlâ bilgisayarın başında düşünce okuma ile ilgili yazılar okuyordu. Tuğçe, her ne kadar telefonu yüzüne kapatsa da onun için endişeleniyordu. Çünkü Koray aşamalar hakkında bilgi verirken düşünce okuma ile ilgili hiçbir şey söylememişti. Muhakkak yolunda gitmeyen bir takım şeyler vardı. Bu kadar düşünmenin bir anlamı olmadığının farkına varan Beren, kısa bir dalgınlık sonrası telefonunu alıp Koray'ı aradı. Koray'ın telefonu açması üzerine kendisinden yaşça büyük olmasından dolayı nasıl hitap edeceğini bilemedi.

“Koray sana bir şey sormak istiyorum.”

Koray, Beren’in kendisinden yaşça küçük olmasına rağmen abi dememesine şaşırmişti ancak daha sonra kendisine abi deme zorunluluğunda olmadığını düşündü.

“Tabii sorabilirsin, seni dinliyorum. Büyük bir sorun yoktur umarım.”

Beren derin bir nefes alarak konuşmasına devam etti.

“Büyük bir sorun olup olmadığını bilmiyorum. Orasına sen karar vereceksin, sonuçta bizden daha çok görmüşlüğüñ var. Can’ın öldüğü gün Tuğçe’de garip bir şeyler olduğunu sezdim. Aklımdan geçenleri okuyor ve cevaplandırıyor. Ona bunu söylememe rağmen benim düşüncelerimi dile getirdiğini ve onun da bunu rahatlıkla duyduğunu söylüyor. Sen de aşamaları anlatırken bunun hakkında hiçbir şey demedin. Belki unutmuşsundur ve biliyorsundur diye seni aramıştım.”

Koray anlatılanı anlamıştı ancak ortalıkta neler döndüğünü anlayamamıştı. Beren, sessizlikten Koray’ın bir şeyler bildiğini ancak söyleyemediğini çıkardı. Oysaki Koray’ın yaşananlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Tuğçe’nin düşünceleri nasıl okuduğunu düşünüyordu ancak cevap bulamıyordu. Kendi geçirdiği aşamaları düşünmeye başladı ve geçmişte böyle bir şey yaşamadığının farkına vardı. Beren’in dedikleri eğer doğruysa Tuğçe ile konuşmak zorundaydı. Tuğçe’nin bu özelliği başlarına iş açabilirdi çünkü Tuğçe ikisinden de farklıydı. Koray sessizliğini fazlasıyla uzun koruduğunu fark etti, “Hayır hiçbir fikrim yok ama eğer bundan eminsen onu testten geçirmemiz gerekiyor,” dedi.

Beren bunun ne demek olduğunu anlayamadı, “Testte ne oluyor?” dedi. Koray kendisinin anlaşılamayacağını düşündüğünden Beren’in sorduğu soruya hızlı bir şekilde cevap verdi.

“Onu benim yanımda denememiz gerekiyor. Eğer senin dediğin gibi bir olay varsa Tuğçe’ye onu nasıl kullanabileceğini öğretmemiz gerek. Yoksa başımıza başka işler açılabilir.”

Koray'ın söyledikleri gerçekten çok mantıklıydı. Bunun önüne geçmezlerse eğer başlarına çok daha büyük işler açılabilirdi. Beren, Koray'ın konuşmadığını ve uzun süre sessiz kaldığını fark edince telefonun boşuna açık olduğunu düşündü. Adama iyi geceler diyerek telefonu kapattı. Bilgisayarın ekranına dönerek yüzüne ışığın vurmasını sağladı. Lamba kapalı olduğundan odadaki tek ışık kaynağı bilgisayar ekranıydı. Bilgisayarda okuduğu yazıyı okumaya devam edecekken ekranın sağ alt köşesinde yer alan saat dikkatini çekti. Gözlerini ovuşturduktan hemen sonra tekrar ekrana odaklandı ve saatin on ikiye geldiğini gördü. Gözleri yorgunluktan gitgide kapanıyordu ve sürekli esnemesi yatması gerektiğinin bir göstergesiydi. Bilgisayarı ekranından kapatarak yatağının içine girdi.

Tuğçe ise o sırada yatağına çoktan girmiş, sadece aşamanın ne zaman kendisinde etki göstereceğini düşünüyordu. Bu olaydan fazlasıyla etkilendiğinin farkındaydı ancak kendine bir türlü gelemiyordu. Aşamalardan kaçmak imkânsızdı. Her aşamayı yaşamak zorundaydılar ve aşamalardan kaçmanın tek yolu ölmekti. Bunun farkında olduğundan intihar etmeyi arada bir olsa da aklından geçiriyordu ama Koray'ın, "Sakin pes etmeyin, daha da zorluyorlar," demesi aklına geldi. Eğer intihar edip ölmezse başına daha kötü olaylar gelebileceğini düşündü. Düşünceler ardı ardına sıralanırken saatin ilerlemesi sabah kalkmasını daha zor kılıyordu. Hızlıca düşüncelerine son vererek uyumak için kendini zorladı. İki kız da sabah kalkabilmek için kendilerini uyumaya zorluyordu, Beren 3. aşamaya geçtiğinden rüyasında herhangi kötü bir şey görmeyeceğini düşünürken Tuğçe hâlâ rüyalarından korkuyordu. Saatler sonra ikisi de uyuyakaldı ve gece boyu herhangi bir şey yaşanmadı. Gece boyu bir şeyin yaşanmaması Tuğçe için şaşırtıcıyken Beren için normaldi. Tuğçe hâlâ 2. aşamadaydı ve o aşamada olan bir kişinin sakin geçen gecesi bir elin parmağından fazla değildi.

Güneş hızla doğarken iki kızın da alarmı çalmaya başlamıştı. Hızlıca yataklarından kalkarak okul için hazırlandılar. Birbirlerine yakın olmalarına rağmen farklı yerlerde oturuyorlardı ve arada servisle gittikleri okula canları sıkıldıkça yürüyerek gitmeyi tercih ediyorlardı. Yaklaşık on beş dakika sonra ikisi de okuldaydı ve Beren, Tuğçe'yi görür görmez dün akşam yüzüne kapattığı telefonun hesabını sormak istercesine adımlarını hızlandırdı. Tuğçe ise neler olduğunu anlayamamış, istemsiz olarak korku hissine kapılmıştı. Beren kızın yanında durarak, şakayla karışık bir ses tonuyla, "Tuğçe! Sen kim oluyorsun da benim yüzüme telefonu kapatıyorsun?" dedi ardından gülümseyerek sustu. Tuğçe ise Beren'in şaka yaptığını anlamasına rağmen anlamazlıktan geldi ve ukala bir ses tonuyla, "Ses tonunu ayarlasan iyi edersin," dedi. Adımlarını hızlandırarak okulun içine girdi. Beren ise Tuğçe'nin hemen arkasından yürümeye başladı. Tuğçe, Beren'in arkasından geldiğini hissettikçe hızlanıyordu ve Beren bunu farkına vardığı halde hiçbir şey demeden takibini sürdürüyordu. Okulun içinde kovalamaca oynarcasına yürürlerken zil çaldı ve Beren takibini sonlandırmak zorunda kaldı. Sınıflarına giderek dersi dinlemek istemeseler bile sıralarına oturdular.

Gün içerisinde Beren defalarca Tuğçe ile konuşmak istese de başaramıyordu, kız sürekli ondan kaçıyordu. Kaçmasının sebebi ise çünkü konuşmaydı. Günün çoğu koşturmaca ile geçmişti ve okulun sonuna gelinmişti. Beren masasının üzerinde duran eşyalarını çantasına tıktırdıktan hemen sonra hızlı adımlarla Tuğçe'nin sınıfının olduğu kata çıktı ve sınıf kapısının önünde beklemeye başladı. Öğretmenleri hâlâ içerideydi ve içeri girmesi dersi bölmesine sebep olacaktı. Ne olursa olsun Tuğçe'yi kaçırmaması gerekiyordu. Kendisinden uzaklaşma sebebini gerçekten merak ediyordu. Tüm bu düşünceler aklından geçerken sınıfın kapısı açıldı ve ilk çıkan kişi öğretmen yerine öğrenciler oldu. Beren ise insanların

arasından geçerek sınıfın içine girdi. Askılıkların hemen yanında oturan Tuğçe, çantasının içine masanın üzerinde duran eşyalarını koyuyordu ve Beren'in geldiğinin farkında bile değildi. Beren sakın adımlarla kızın yanına gitti ve herhangi bir sıranın üzerine oturdu.

“Merhaba Tuğçe.”

Tuğçe, Beren'den daha fazla kaçamayacağını düşündü ve arkasında duran sıraya oturarak, “Merhaba Beren,” dedi. Beren, Tuğçe'nin konuşmasına sevinmişti. Çok geçmeden devam etti Beren.

“Bütün gün benden kaçtın. Nedenini öğrenebilir miyim?”

“Bir nedeni yok.”

Beren bunu hiç inandırıcı bulmamıştı. “Emin misin?” demeden edemedi. Tuğçe, Beren'in suratına bıkmışçasına bir bakış attı ve her şeyi açıkça anlatmaya karar verdi.

“Dün beni arayıp 3. aşamaya geçtiğini söyleyince korkmaya başladım. O anki ses tonun ve tavrın beni oldukça etkiledi. Kanının akmasından ve kendine zarar vermekten hoşlandığını söyleyince de seninle konuşmamaya karar verdim. Bana da belki zarar verirsin diye düşündüm.”

Beren, Tuğçe'nin dediklerine gülümsedi ve konuşmaya başladı.

“Sana zarar vermek mi? Neden sana zarar vereyim ki? Sonuçta aşamalar sırasında birbirimize zarar verecek kadar kötü şeyler yaşamıyoruz. Ya da şu anlık öyle zannediyoruz ama ne olursa olsun sen benim arkadaşımsın sana zarar veremem.”

Kısa sessizlik sonrası Tuğçe karşısında oturan kıza gülümsedi ve çocukça kuruntusu yüzünden duyduğu korkudan kısa süreliğine utandığını hissetti. Beren'e dönerek sadece “Özür dilerim,” diyebildi. İki kız kısa bir süre bakiştikten sonra okuldan çıkmak için çantalarını sırtlarına takarak okulun uzun koridorlarına çıktılar. Koridorda ilerlerken okulun nasıl bu kadar çabuk boşalabildiğini düşünmeden

edemediler. Okul geçen günkü gibi oldukça sessiz ve ürkütücüydü.

Okulun koridorlarında yürürlerken arkalarından gelen ani sesle irkildiler. Sanki biri acı çekiyormuş, işkence görüyormuşçasına bağırıyordu. Bağıran kişinin sesi kalın ve ürkütücüydü. Bir erkekten geldiği çok rahat anlaşılabiliyordu. Sesin geldiği yöne baktıklarında yüzlerine vuran rüzgâr korkularını iki katına çıkartıyordu. Duyulan sesin nedenini ve kaynağını anlayamıyorlardı. Hissettikleri korku tüm bedenlerine yayılırken hareketsiz kaldılar ve koridorun sonuna odaklandılar. Sesin gitgide yükselmesi iki kızı da dalgınlığından kurtarmaya yetmişti. Beren hızlıca arkasına dönerek konuşmaya başladı ve Tuğçe de hemen arkasından ona eşlik etti. İkiisi de çıkış kapısına doğru koşuyor aşağı kata inmeye çalışıyorlardı. Merdivenlerin basamaklarını hızlıca inerlerken aniden elektriklerin gitmesi iki kızın da duraklamasına neden oldu. Merdivenler bir anda karanlığa büründü ve kızlar ellerini duvara sürterek yavaş adımlarla merdivenlerden inmeye devam ettiler. Hissettikleri korkunun artması el ve ayaklarının titremesine sebep oluyor, hareketlerini kısıtlıyordu. Ses giderek yükseliyor ve okulun içi tam anlamıyla o iğrenç sesle yankılanıyordu. Beren kendisini çıkışa ulaşmaya o kadar çok odaklamıştı ki Tuğçe'nin, "Neler oluyor burada böyle?" deyişini bile duymamıştı. Arkasına bile bakmadan sadece basamakları tüm dikkatiyle iniyordu. Işıkların snmesi okulun iini oldukça korkutucu hale bürümüştü, koridorların uçsuz bucaksız görünmesine neden oluyordu. Uzun uğraşlar sonucu çıkışı gören kızlar içlerinden sadece "oh" diyebildi. Bu acı ekermişesine bağıran kişinin sesinden kurtulmak için önlerinde sadece yüz metre kalmıştı. Tuğçe ıkış kapısının önüne geldi ve kapıyı itti. Beren ise arkasına bakıyordu ve Tuğçe'nin kapıyı açmasını bekliyordu. Ses her defasından yükseliyordu ve iki kızı içine çekiyordu. Beren, Tuğçe'nin kapıyı neden bu kadar uzun bir sürede aamadığını anlaya-

madı ve arkasına döndüğünde Tuğçe'nin korkunç bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. O anda Tuğçe'nin ağzından sadece şu sözcükler dökülebildi.

“Kapı kilitli.”

BÖLÜM 18

Beren kapının kilitli olduğunu duymuş olmasına rağmen nasıl kilitli olduğunu anlamamıştı. Zil daha yeni çalmasına rağmen okulun bu kadar hızlı boşalmasına ve kapıların kilitlenmesine anlam verememişti. Korku ve heyecan patlaması ile birlikte Tuğçe ile konuşmaya başladı ve bu korku sesinin titremesine neden oldu.

“Nasıl kapı kilitli?”

“Bilmiyorum, kilitli işte açılmıyor.”

Beren kapının kilitli olduğunu bir kez daha işitmişti ancak kendisini toparlayıp beynini çalıştıramıyordu. Arkalarından gelen iğrenç bağırışlar tüm dikkatini dağıtıyordu. Kendisini daha iyi hissedebilmek için Tuğçe’nin yanına giderek kapıyı bu kez kendi açmayı denedi ve tüm kuvvetiyle kapıyı

itti. Çok fazla itmesine rağmen kapı bir türlü açılmıyor ve Beren'in içindeki korku gitgide artıyordu. Kapının yanından uzaklaşarak okulun uzun ve gitgide kararmaya başlamış koridorlarına bakmaya başladı. Güneşin normalden daha hızlı battığını düşündü. Karanlıklaşan ve giderek yükselen sesin bulunduğu koridorda bir adım attıktan sonra yüzüne vuran rüzgâr ile irkildi ve Tuğçe'ye yanına gelmesini söyledi.

"Hey bu güvenlik nerede? Bu kadar erken çıkmış olamaz."

Tuğçe, Beren'in sorusunun cevabını bilmediğinden dolayı kafasını hayır anlamında iki yana salladı. Kısa süreli bakışmalarından sonra Beren hızlı ve ani bir şekilde Tuğçe'ye döndü.

"Okulun diğer kapısına gitmeliyiz, belki o kapı açıktır."

Tuğçe, Beren'in söylediğini oldukça mantıklı buldu ancak karanlık ve sürekli iğrenç bir sesin yükseldiği koridorlarda daha fazla dolaşmak istemiyordu. Ellerinden gelen başka bir şeyin olmadığını bildiğinden Beren'e sadece, "Tamam," diyebildi. Beren arkadaşının suratına bakarak hazır mısın dercesine bir bakış attı ve elini sıkarak kendisini takip etmesini söyledi. Koridorlarda yürüyüş başlamıştı. Diğer çıkış kantinde bulunuyordu ve oraya ulaşabilmeleri için karşılarında onları bekleyen uzun, korkunç görünen bir koridor vardı. Yavaş adımlarla koridorda yürümeye başladılar. Koridora güneşin ışıkları vurmadığından dolayı önlerini görmekte güçlük çekiyorlardı. Kantine doğru her adım attıklarında içlerindeki heyecan gitgide büyüyordu. Ses daha da yükselmiş, sağır edici dereceye gelmişti. Bir insanın neden bu kadar çok bağırabileceği akıllarına gelince tüylerinin ürpermesine engel olamıyorlardı. Normalde kolaylıkla yürüdükleri koridoru hiç bu kadar zorlanarak yürüyecekleri akıllarının ucundan dahi geçmemişti. İkisi de duvara yakın yürüyor ve ellerini duvara sürterek ilerliyorlardı. Yürürken karşı tarafa bakmak yerine yere bakmaya çalışıyorlardı. Kantine yaklaşmışlardı ki

ses ani bir şekilde kesildi ve ortalığı derin bir sessizlik sardı. Korkunç bağırlara alıştıkları için bu sessizlik onlara oldukça tuhaf gelmişti. Beren yaşadığı heyecan ve korku yüzünden nefesini tuttuğunu fark etti ve derin bir nefes alıp geriye bıraktı.

“Hey! Tuğçe, sese de ne oldu şimdi?”

“Hiçbir fikrim yok.”

İkisi de ses kesilmişken kantine hızlı bir şekilde gitmenin daha doğru olacağını düşündü ve birbirlerine bakarak koridoru koşar adım tamamlayıp sağ tarafta bulunan merdivenlerin başında durdular. Ortalık fazlasıyla kararmıştı ve en ufak bir ışık kaynağı dahi yoktu. Merdivenlerden inebilme-leri için birbirlerine tutunmaları gerektiğini düşündüler ve el ele tutuşup basamakları saya saya merdivenlerden inmeye başladılar. Merdivenlerden inerken Beren düşmemeleri için sol elini duvarda gezindiriyordu. Son basamağa geldiklerinde Tuğçe tam düşecekken Beren arkasından tutup düşmemesini sağladı. Basamaklar bittiğinde ikisinin de rahatladığı yüz ifadelerinden kolaylıkla belli oluyordu. Yapmaları gereken sadece karşılarında duran kapıya yaklaşp onu itmek, açık olup olmadığına bakmaktı. Beren daha fazla burada durmak istemediğini belli edercesine koşarak kapının yanına ulaştı ve elleri ile kapı kulpunu buldu.

Birkaç deneme sonrasında o kapının da kapalı olduğunun farkına vardılar ve yapabilecek bir şeyin kalmadığını düşündüler. İkisi de fazlasıyla korkuyordu. Okulun karanlık olması ve okulda yalnız olmaları onları oldukça korkutuyordu. Beren ve Tuğçe kaçabilecekleri bir yerin kalmadığını düşünerek kapının önüne çömelip oturdular. İkisinden de çıt çıkmıyordu. İşkence görüyormuş gibi bağıran kişinin sesleri de sona ermişti. Okulu koca bir sessizlik bürümüştü. Kantinde duran masalar ve sandalyelerde başka hiçbir şey seçilmiyordu. Sandalyelere oturmak için kalkıp masanın yanına gittiler. Sandalyeyi geri çekerek oturdular ve o sıra ayak seslerinin

geldiğini duydular. Birisi onlara doğru yürüyordu hatta koşuyordu. İkisi de aniden oturdukları sandalyelerden kalkıp birbirlerine baktılar ve Beren kısık bir ses ile konuşmaya başladı.

“Bu nedir böyle?”

“Sanırım biri bize doğru geliyor.”

Beren sesi daha dikkatli dinledi ve gelen kişinin basamaklardan indiğini duydu. Ayakların basamağa her değişinde çıkardığı ses okulda yankılanıyordu. İki kız fazlasıyla geriliyor ve sesin kesilmesinden sonra ortaya çıkan bu kişinin bağırان kişi olduğunu düşünüyordu. İkisi de kantinin arka duvarında bulunan köşeye giderek olabildiğince çömeldiler ve görünmemek için dua etmeye başladılar. Ayak sesleri daha da yakınlaşıyor ve korkuları iki ile çarpılıyordu. Yürüyen kişinin basamakları bitirdiği ve kantinin içine doğru yürüdüğü çok rahat anlaşılıyordu. Gözleri tam seçemese de hafif bir karanlığın kantinin içinde dolandığını ve kısa bir gezintiden sonra bir masanın önünde durduğunu gördüler. Okul, ayak seslerinden sonra bir kez daha sessizliğe büründü. İki kız delicesine korkuyor, ne yapacaklarını bilemiyordu. Kısa bir sessizlik sonrası Tuğçe daha fazla dayanamadı ve sesin az çıkması için kendini sıkabildiği kadar sıkıp hapşırıldı. Beren, Tuğçe'nin hapşırmasına tepki olarak koluyla kızı dürttü ve sessiz olması için ellerini ağzına götürdü. Masanın yanında duran gölgeye benzer kişinin onları fark ettiğini çoktan anlamışlardı ancak yine bir umut, görülmemek için içlerinden dua ettiler. Masanın yanında duran gölge, hapşırık sesinden sonra harekete geçti. Elleriyle tüm duvarları taramaya başladı. Eller duvara sürttüğünde çıkan ses, kantindeki tek ses oldu. İki kız da yaklaşan kişiye yakalanmamak için ayağa kalkıp tüm kuvvetleriyle kantinin kapısına doğru koşmaya başladılar. O sırada ayak sesleri duyulan adam ise neye uğradığını şaşırarak kızları kaybetmemek için onların peşinden koşmaya başladı. Kızlar arkalarından gelen kişiyi seçemiyor-

lardı. Karanlık gözlerini kör etmişti. Arkalarından gelen kişi daha fazla kovalamaca oynayamayacağını belli edercesine, sıkılmış bir ses tonuyla kızlara bağırdı.

“Durun kızlar, durun! Benim.”

Beren ve Tuğçe arkalarından gelen sesle durdular, sesin tanıdık olduğunu fark ettiler. Ama ikisi de korkudan kime ait olduğunu çıkaramıyorlardı ve arkalarından gelen kişinin onlara yaklaşmasına izin verdiler. Yaklaşan kişi susmuyor ve kızlarla iletişime geçmeye çalışıyordu. Kısa bir analizden sonra Beren, sesin Koray’a ait olduğunu anladı ve yanına ulaşınca, “Koray, sen misin?” diyebildi ancak. Koray, kızları bulabildiğine ve tanınmasına oldukça sevinmişti. Kızların yanına gidip ikisine sıkıca sarıldı ve konuşmaya başladı.

“Burada neler oluyor böyle?”

“Hiçbir fikrimiz yok.”

Konuşmalar devam ederken arkalarından tekrar sesler yükselmeye başladı. Yükselen ses az öncekinin aynısıydı. Bir kişi işkence görüyormuşçasına bağıırıyordu ve bu bağıırış kulakları sağır edecek derecedeydi. Koray sesin geldiği yöne bakarak yarı telaşlı bir tavırla, “Bu da ne böyle?” dedi.

“Bilmiyoruz. Yaklaşık on dakikadır ses kesilmişti, şimdi tekrar başladı.”

Koray kızların uzun zamandan beri okulun içinde kaldıklarını anlamıştı ki o sırada Tuğçe ona, “Asıl senin ne işin var burada? Bizi nereden buldun?” dedi. Koray hiç tereddüt etmeden Tuğçe’nin sorusuna cevap vermek için hazırlandı.

“Unuttunuz mu, ben geleceği görebiliyorum. Bugün yolda ilerlerken başıma feci bir ağrı girdi ve gözlerimi dinlendirmek için bir yere oturdum. Gözlerimi dinlendirmek için kapattığımda ise sizleri gördüm. Başınız beladaydı ve gerçekten de belada sanırım. Okula son anda girdim ve sizi arıyordum.”

Beren, Koray’ın gelinesine oldukça sevinmişti ve kendilerinden yaşça büyük birinin yanlarında olması onu ra-

hatlatmıştı. Kısa bir dalgınlıktan sonra aklına gelen soruyu Koray'a yöneltmek için boğazında biriken tükürüğü yuttu ve yarım yamalak görebildiği Koray'a dönerek konuşmaya başladı.

"Şu beynine söyle de bize bu bağıranın kim olduğunu gösterebilirsin."

"İsteyince olmuyor maalesef. Tesadüf, her şey tesadüf. İstediklerimi göremiyorum. Çok nadir oluyor. Kendimi fazlasıyla zorlamam gerekiyor, şansım varsa görebiliyorum."

Koray'ın cevabıyla Beren'in yüzü düşmüştü. Arkalarından gelen bağırış sesinin daha da kuvvetlenmesiyle dikkatini arkasındaki merdivenlere verdi. Ses yukarı kattan geliyordu ve bu çok netti. Koray kızlara bakarak yukarı çıkmaları ve bu bağıranın kim olduğuna bakmaları gerektiğini söyledi. Beren ve Tuğçe bunu yapmayı pek istemeseler de bağırın kişinin kim olduğunu fazlasıyla merak ediyorlardı. Koray kızlara dönerek "Hazır mısınız?" dedi ve sesin geldiği yön gitmek için merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Çıkılan her basamakla sesin şiddetini arttırması üçünü de oldukça rahatsız etti ve ellerini kulaklarına götürerek bastırdılar. İlk kat yavaş da olsa bitmişti ve birinci katta kimsenin olmadığını fark ettiler. Koray kızlara bir kat daha çıkmaları gerektiğini söylercesine eliyle yukarıyı işaret etti ve tekrardan elini kulağına götürerek sesin şiddetini az da olsa indirmeye çalıştı. İkinci kata geldiklerinde sesin buradan geldiği belli olmaya başlamıştı. Sınıf kapılarının aralık ve karanlık olması her an birinin önlerine atlayacağı hissini uyandırıyordu. Üçü birden uzun ve karanlık koridorlarda ellerini duvara sürterek yürümeye başladılar. Arka arkaya ve olabildiğince birbirlerine yakındılar. Koridorun sonuna geldiklerinde ses tekrardan kesildi ve koridorun sağ tarafında bulunan erkekler tuvaletinin kapısı aralandı. Tam görünmese de Beren, Tuğçe ve Koray istemsiz olarak kafalarını tuvalet kapısına çevirdiler ve içeride biri olup olmadığına baktılar. Kapı yavaş, gıcırtilı bir

şekilde aralandı, hemen ardından içeride bir ayak görüldü. Birinin tuvaletten çıktığı anlaşılabiliyordu. Sesin kesilmesinin hemen ardından tuvaletten çıkan kişinin bağırarak kişiyi olduğunu düşündüler. Bu kişi artık tamamen koridordaydı ve kendilerine doğru sağ ayağını yavaşça sürükleyerek ilerliyordu. Koray kızları kendine doğru çekerek korumaya çalıştı ancak merdivenlere oldukça uzaktaydılar. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Ayağını sürükleyerek, yavaşça ilerleyen adam kızların yaklaşık iki metre önünde durdu ve nefesini yüzlerine verdi. Nefesi çürük yumurta ve et gibi iğrenç kokuyordu. Karşılarında duran kişinin kim olduğu tam anlamıyla seçilemiyordu derken ağzı çürük yumurta ve et gibi kokan adam kafasını öne doğru eğdi. Az da olsa kim olduğu seçilmeye başlanmıştı. Beren ve Tuğçe kısa bir süre adama baktıktan sonra karşılarındakinin okulun müdürü olduğunu fark ettiler. Müdürdan mırıltılar geliyordu ve sesi oldukça ürkütücüydü. Adama ne olduğunu anlayamadılar ve Koray'a dönerek yüksek sesle, "Bu müdür!" dediler. Koray, Beren ve Tuğçe müdüre baktıkaldılar ve karşılarındaki adamın ağzından çıkan kelimeleri anlamaya çalıştılar.

"Oyun başlıyor!"

BÖLÜM 19

İş giderek kontrolden çıkıyordu. Beren, Tuğçe ve Koray müdüre sadece bakmakla yetindiler. Ellerinden gelen hiçbir şey ve kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu. Sadece müdürün onlara ne tür vahşice şeyler yapabileceğini düşünmeye başladılar. Müdürün ağzının ölesiye kötü kokması ve bakışlarının oldukça tuhaf olması onları korkutmaya yetmişti.

Beren, “Oyun başlıyor,” derken müdürün neyi kastettiğini anlamamış, karşısında boğazından bir şeyler çıkarmak istemiş gibi etrafa mırıltılar saçan müdüre sadece bakıyordu. Müdür gözlerindeki öfke, iğrençlik ve nefret dolu bakışlarla karşısında duran üç kişiye kısa bir süre baktıktan sonra cümlesinin devamını getirmek için mırıltılarını kesti, boğazında duran ve mırıltı çıkarmasına sebep olan şeyi çıkarmak için

kanlar içindeki başparmağını ağzına sokarak gezdirmeye başladı. Parmağı boğazına her değdiğinde çıkan öğürtü, Beren ve Tuğçe'nin iğrenmesine neden oldu, hem de kusacak kadar. Kısa süren ancak Beren için bir o kadar da uzun olan zaman diliminde boğazını karıştırmaya devam eden müdür, daha fazla dayanamadı, etrafa kan ve ceset gibi kokan ağız kokusunu saçarak Koray'ın üstüne kusmaya başladı. Koray üstüne gelen kusmukla karışık garip sıvıdan fazlasıyla iğrendi ve kendini daha fazla tutamayıp öğürmeye başladı. Müdürün ağzından çıkan çürük yumurta ve ceset karışımı koku ortalığı fazlasıyla sarmış ve dayanılamayacak hale getirmişti. Beren ve Tuğçe, Koray'ın arkasında olmasından dolayı müdürün önlerinde ne yaptıklarını tam göremiyordu ve yaptıkları tek iş burunlarını tıkayıp etrafı saran iğrenç kokuyu ciğerlerine çekmemeye gayret etmekte. Koray, müdürün ağzından saçtığı iğrenç sıvıyı daha fazla görmemek ve iğrenç kokuyu ciğerlerine çekmemek için kaçmanın bir yolunu aramaya başladı. Müdür kusarken kafasını istemsiz olarak aşağıda tutuyordu ve kaldıramıyordu. Koray, müdürün onlara bakmamasını kaçabilecek bir fırsat olarak gördü ve kızları ellerinden çekerek çıkarabildiği en yüksek sesle, "Hazır mısınız?" diye bağırdı. Tuğçe ve Beren, Koray'ın ne yapmak istediğini anlamışlardı ve kendilerini hazır hissettiklerinde onu başarıyla onayladılar. Koray derin bir nefes alarak koridorun merdivenlere yakın olan tarafına koşmak için bir adım attı, kızlar ise onun arkasından gidebilmek için önlerinde duran müdürün yanından tıksınarak geçtiler. Müdür ise o sıra ağzından kan ile karışık bir sıvı çıkartıyordu ve daha fazla dayanamayıp yere yığıldı. Beren ve Tuğçe, arkalarına hiç bakmadan Koray'ın gittiği yerlerden gidiyorlardı ve birbirlerinden hiç ayrılmıyorlardı. Müdür ise yığıldığı yerden zor da olsa toparlanarak kaygan fayanslarda sürünerek Koray'ı takip etmeye başlamıştı. Koray kısa bir süre durup arkasına baktı ve müdürün peşinden geldiğini gördü. Nasıl hâlâ hayatta ka-

labıldığını düşünmeden edemedi. Kısa bir süre duraklaması üzerine arkasından gelen Beren ve Tuğçe ona yetiştiler. Beren, Koray'a dönerek, "Neden durdun? Koşmaya başlamalıyız. Bize yetişiyor!" dedi.

Koray yerde kanlar içinde sürünmeye ve onlara yetişmeye çalışan müdürün acınası haline bakakalmıştı, kızların dediklerine hiç aldırmış etmedi. Kısa bir bekleyişin ardından giderek yaklaşan müdürü gören Beren, Koray'ı omzundan tutarak sarstı ve kaçmak zorunda olduklarını söyledi. Koray kendine geldiğini belli edercesine ellerini yüzüne götürerek ovuşturdu, "Haklısınız, kaçmalıyız! Sabah olana kadar kaçabileceğimiz kadar kaçmalıyız," dedi. Koray, Beren ve Tuğçe kaçmak için tam harekete geçecekken arkalarından gelen sesle donakaldılar. Müdür ölesiye bağıırıyordu ve sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu. "Hepinizi öldüreceğim! Hepinizi!"

O kadar kusmasına rağmen sesindeki iğrençlik geçmemiş, daha beter bir hal almıştı. Ses boş ve uzun koridorlarda sürekli yankılanıyordu, hiç kesilmiyordu. Müdürün delirmişçesine, sürekli aynı sözleri söylemesine bir anlam veremediler ve kaçmak için derin bir nefes alıp koridorun sonundaki merdivenlere doğru koşmaya başladılar. Müdür arkalarından sürünmeye devam ediyor ve sürekli, "Hepinizi öldüreceğim! Hepinizi!" diyordu. Müdürün kendilerini neden öldürmek istediğine hiçbir anlam veremeyen Beren, aklındaki düşüncelere ara vermek istercesine Koray'a yakınlaşarak, "Nereye kaçacağız? Kaçacak hiçbir yer yok," dedi ve koşmaya devam etti.

Koray merdivenlere geldiklerinden dolayı Beren'in sorusuna yanıt vermedi ve önlerindeki karanlık basamakları incelemek için duvara doğru yaslandı. Ellerini duvarda gezdirerek aşağı inmeye başladı. Son basamağına geldiklerinde, müdürün henüz ilk basamakta olduğunu gördüler. Adam hâlâ yerde sürünüyordu ve ayağa kalkmaya her çalıştığında tekrar yere yığılıyordu. Koray, müdüre bakmaktan vazgeçerek

kantine doğru koşmaya devam etti. Kantinde daha güvende olabileceklerini düşünödü. Önlerindeki ikinci koridordan da geçebilmek için ölesiye koşmaya devam ettiler. Koridorun yarısına geldiklerinde arkalarından tokmağın davula vurma sesini andıran bir ses duyuldu ve Koray, “Müdürünüz çok inatçı. Arkamızdan gelmeye devam ediyor. Sanırım merdivenlerden yuvarlandı,” dedi, hızla koşmaya devam etti.

Beren ve Tuğçe müdürün kendilerini yakalarsa neler yapabileceğini düşünmeden edemediler, karşılarında devam etmeleri gereken koridoru koşarak tamamladılar. İkinci merdivenlerden de Koray yardımıyla inen kızlar kantinin kapısından içeri girerek sandalyelere oturdular. Üçü de oldukça yorulmuş ve nefes nefese kalmışlardı. Müdür tekrar işkence görüyormuş gibi bağırmaya başlamıştı. Bu sesin müdürden gelmesine hâlâ anlam veremiyorlardı. Bir günde nasıl olup da bu kadar değıştiğini anlayamıyorlardı. Sandalyelerde oturdukları sırada yaptıkları tek iş dinlenmek ve müdürün sessiz koridorlarda yankılanan iğrenç sesini dinlemek oldu. Koray, kızların sese daha fazla odaklanmasını istemediğinden dolayı onlara dönerek nefes nefese bir şekilde konuşmaya başladı.

“Bunlardan başka çıkış kapısı olmadığına emin misiniz?”

“Bu okulun iki çıkış kapısı olduğunu biliyoruz. İkisine de baktık, kilitliler. Gece boyu kaçmaktan başka yapabilecek pek bir şeyimiz yok.”

Koray gece boyu nereye kadar kaçabileceklerini düşündü ve yakalanma ihtimali aklına geldikçe tüylerinin diken diken olmasına engel olamadı. Sabaha daha çok vardı. Kızların korkmaması için yüzündeki üzüntüyü silerek yerine eski günlerde olduğu gibi kendinden emin, otoriter bir tavır takındı. Elini önünde duran dikdörtgen masaya vurarak konuşmaya başladı.

“Evet! Şimdi beni dinleyin. Muhtemelen müdür şu an bizi arıyor. Bizi bulduğunda bize neler yapacağı hakkında en ufak bir fikrim yok. Olabildiğince kaçacağız ve buradan sağ salım çıkacağız. Karamsarlığa kapılmak yok!”

Beren, Koray'a, "Bu neydi şimdi böyle?" der gibi bir bakış attı ve başını iki kolunun arasına alarak kuvvetlice sıktı. Koray, Beren'in dediklerine pek inanmadığını ve başının ağrıdığını görerek kafasını Tuğçe'ye çevirdi. Tuğçe, her şeyi anlamışçasına ve neden yalan söylediğini sorarcasına gözlerini kısmış, sinsi bir şekilde Koray'a bakıyordu.

"Koray, bir benimle gelir misin?"

"Tabii."

Tuğçe, Koray'ı kolundan tutarak Beren'in duymayacağı oldukça uzak bir köşeye çekti ve gözlerindeki bilmişlikten ödün vermeden konuşmaya başladı.

"Neden bizi kandırmaya çalışıyorsun? Az önce dediklerini duydum. Sen de gece boyunca burada koşturmanın bir halta yarayacağını düşünmüyorsun ve müdür bizi yakalarsa olacaklardan korkuyorsun. Nereye kaçabileceğimiz hakkında da en ufak bir fikrin dahi yok!"

Koray oldukça şaşırdı ve boğazında düğümlenen şeyi yutkunarak temizledikten sonra konuşmaya başladı.

"Ah! Kahretsin! Senin düşüncelerimizi okuduğunu unuttum. Sanırım bu arada bir oluyor, ha? Bu işi sürekli beceremiyorsun ve her defasında tam zamanında bu haltı beceriyorsun."

"Ne diyorsun sen? Ne haltı? Ne düşünce okuması?"

Koray oldukça sinirlenerek ve dişlerini sıkabildiği kadar sıkarak Tuğçe'ye cevap vermek için hazırlandı.

"Senin daha kendine olanlardan haberin yok. Düşünceleri okuyorsun. Bunun nasıl yapılacağını sana öğretmem lazım ama şu an ben de bilmiyorum ve bu aşamalar arasında olan bir şey değil! Sana ne halt oluyorsa anlamıyorum. Her şeyi mahvetmene de izin vermeyeceğim."

Tuğçe, Koray'a tam cevap verecekken tekrar ses duyuldu ve yine az önceki gibi, tokmağın davula vurma sesine benziyordu. Beren sesi duyar duymaz irkildi ve Koray'a bakarak yanlarına gitti. Koray kızları kantinin en uç köşesine götürdü ve çömelmelerini söyledi.

“Müdürünüz son merdivenleri de başarıyla tamamladı. Artık çok yakınımızda, kaçacak yerimiz kalmadı. Nefesinizi dahi tutmanızı ve çıt çıkarmamanızı istiyorum.”

Beren ve Tuğçe, Koray’ın dedikleri üzerine fazlasıyla korktular ve ellerini ağızlarına götürerek kapattılar. O sırada Koray da yanlarına gelerek çömeldi ve birinin kantin kapısından içeri girdiğini gördüler. Mırıltılar çok yakınlarındaydı. Müdürün onları her an yakalamasından oldukça korkuyorlardı. Müdür hâlâ sürünüyordu ve ağzından bir şeyler aktığı bariz belli oluyordu. Yere değen sıvının çıkardığı “şıp” sesi koca kantinde mırıltılardan başka tek sestti. Sürünerek kantinin ortasına ilerleyen müdür, ayağa kalkabilmek için bir sandalyeden destek aldı ve zorlanarak ayağa kalktı.

“Hey... Hepiniz buradasınız, biliyorum. Beni uğraştırmadan çıksanız iyi olur. Size zarar vermeyeceğim.”

Müdürün sesindeki ukalalığı duydukça Koray’ın tüyleri ürperiyordu. Kısa bir süre sonra müdür tutunduğu sandalyeyi bırakarak kantinde ilerlemeye başladı. Koray, kendisine doğru gelen müdürü gördükçe ne yapabileceğini düşünme hızını arttırma gereksiniminde bulundu ve zihnindeki gereksiz düşünceleri bir kenara atarak kaçabilmek için plan yapmaya başladı. Müdür her adımında daha da yaklaşıyor ve karşısında duran üç kişinin kaçabilecek yerlerini kısıtlıyordu. Koray daha fazla beklemenin kendilerine daha fazla faydası bulunmayacağını düşündü ve kızların ellerinden tutarak ayağa kalktı. Kızlar neye uğradıklarını şaşırdı ve ellerinden çekıştiren Koray’a ayak uydurabilmek için fazlasıyla güç sarf ettiler. Koray kızların kollarından çekerek çıkışa doğru ilerlerken Tuğçe’nin düşmesine neden oldu ve onu kaldırmak için geri döndü. O sırada müdür dengesini kaybetmeye başlamış, bir sağa bir sola gıdip geliyordu. Koray kaçabilmek için iyi bir zaman olduğunu anladı ve Tuğçe’yi sırtına alabilmek için duvara doğru sürükledi. Müdür görüş alanından tamamen çıkmıştı ve odaklandığı tek şey Tuğçe’yi sırtına alıp

oradan bir an önce uzaklaşmaktı. Koray, Tuğçe ile uğraşırken kantinin diğer tarafından sesler gelmeye başladı. Beren yavaş adımlarla müdürün olduğu tarafa bakmak için ilerledi ve müdürün yere yığıldığını, hareketsiz kaldığını gördü. Geri dönerek Koray'a, "Müdür yere yığıldı, hızlanmalıyız. Yoksa kaçacak pek vaktimiz kalmayacak," dedi. Koray hareketlerini hızlandırarak Tuğçe'yi sırtına aldı ve oradan uzaklaşmak için kapıya yöneldi. Beren ise müdürün son haline bakmak için arkasına baktığında şaşkına döndü. Neler olduğunu anlamadı ve ilerlemekte olduğu Koray'a dönerek konuşmaya başladı.

"Koray! Hey, Koray, çabuk buraya gelmelisin."

"Ne var Beren! Gitmemiz gerek, Tuğçe'yi daha fazla taşıyamayacağım, oldukça ağır."

"Gelip bunu görmem gerek."

"Neyi?"

Koray, Beren'in ne demek istediğini anlamak için gittiği yoldan geri döndü ve Beren'in yanında durup yere baktı. Az önce müdürün yattığı yerde kanla kaplı bir kâğıt parçası vardı. Beren kâğıdı eline alarak okumaya çalıştı.

"HEPİNİZE SIRA GELECEK! HEPİNİZE!"

BÖLÜM 20

Beren ve Koray uzun bir süre yere bakakaldılar. Bunun ne anlama geldiğini ikisi de bilmiyordu ve en önemlisi müdür nereye gitmişti? Uzun bir sessizlik sonrasında Koray'ın sırtında olan Tuğçe sessizliği bozdu.

“Herhangi bir sorun yoksa aşağı inebilir miyim?”

Koray dalgınlığına bir son vererek sırtındaki Tuğçe'yi yavaş ve bir o kadar da dikkat ederek müdürün ağzından akan iğrenç sıvı ile ıslanmış zemine bıraktı. Tuğçe yere oturduğunda arka kısmının o iğrenç sıvı ile temas etmesi sonucunda ayağının acımasına hiç aldırmış etmedi ve oturduğu yerden kalkarak sağında yer alan sandalyeye oturdu. Beren ise hâlâ elinde tuttuğu, kanla kaplı kâğıda bakıyordu. Kâğıdın üzerinde

yazan notun ne anlama gelebileceğini düşünüyordu ancak hiçbir anlam veremiyordu. Uzun süre kâğıtla bakiştiktan sonra Koray yanına geldi. Koray'ın eli ona temas edince kendine geldi ve Tuğçe ona dönerek, "Bu da ne demek oluyor böyle?" dedi.

Koray tüm bu olanları kendi suçuymuş gibi hissetmesinden dolayı üzgün bir tavır ve ses tonuyla başını yerden kaldırmayarak Beren'in sorusuna cevap verdi.

"Hiçbir fikrim yok. Gerçekten bilmiyorum. Neler olduğunu anlayamıyorum."

Tuğçe tüm yaşananların dışında kaldığı için neler olduğunu anlayamadı ve kendisine sırtları dönük olan Beren ve Koray'ın neler yaptığını anlayabilmek için önünde duran masadan yardım alarak ayağa kalktı ve ilerlemeye başladı. Koray'ın yanına ulaştığında ise Beren'in elinde tuttuğu kanlı kâğıt dikkatini çekti. Yavaşça Beren'e yaklaşarak kâğıdın üstünde yazanı okumaya çalıştı: "HEPİNİZE SIRA GELECEK! HEPİNİZE!" Yazıyı okuduktan sonra tüylerinin ürpermesine engel olamayan Tuğçe, ayağının burkulduğunu unutarak destek aldığı masadan elini çekti ve elini çekmesiyle yere yığılması bir oldu. Tuğçe'nin yere düşerken çıkardığı ses ile kendilerine gelen Koray ve Beren, arkaya dönerek yerde oturan Tuğçe'nin elinden tutup ayağa kaldırdılar ve kalktığı sandalyeye tekrar geri oturtular. Tuğçe sandalyeye oturduğu an ellerini yüzüne götürerek kısa bir süre bekledi, bu kısa bekleyişin ardından derin bir nefes alarak ellerini yüzünden indirdi ve meraklı gözlerle ona bakan Koray ve Beren'i gördü.

"Başım döndü sadece, iyiyim."

Beren, Tuğçe'nin arkasında duran sandalyeyi sürükleyerek onun yanına getirdi ve oturdu. Yerde bulduğu not hâlâ elindeydi ve sadece ona bakıyordu. Müdürlerinin aniden ortadan kaybolmasına anlam verememişti. Bu olayın üzerinde neden bu kadar fazla durduğu hakkında da hiçbir fik-

ri yoktu. İçinden bir ses sürekli kâğıda bakması gerektiğini söylüyormuş gibi hissediyordu. Kâğıda daha yakından bakmak için gözlerini kısıtı ve kâğıdı kendisine yakınlaştırdı. Bir ipucu olabileceğini düşünüyordu. Etrafta yeterli ışık olmadığından dolayı kâğıdı kendisine ne kadar yakınlaştırırsa yakınlaştırsın, yazılan büyük harflerin dışında hiçbir şeyi okuyamıyordu. Bu kadar uzun bakmanın daha fazla faydası olmayacağını düşündü ve elinde duran kanlı kâğıdı ikiye katlayarak cebine sıkıştırdı. Kâğıdı cebine koyduğunu gören Koray ise, “Nihayet! Az kalsın alıp çöpe atacaktım,” diye tepki verdi ve elini alnına götürerek beklemeye başladı. Tuğçe, yaşananlar sonucu oldukça kafası karışmış bir şekilde, neler olduğunu anlayabilmek için, “Neler olduğunu birisi anlatabilir mi? Neyi kaçırdığımı öğrenmek istiyorum,” dedi ve karşısında duran Koray’a baktı.

Koray yaşananları Beren’in gördüğünü ve kendisinin sonradan olaya dahil olduğunu söyledi. Beren ise bütün yükü kendisine atan Koray’a başını kaldırmadan, sadece gözlerini yukarı kaydırarak, oldukça korkunç bir ifadeyle baktı. Ardından Tuğçe’ye anlatması gereken her şeyi anlatmak için sandalyesini sağa döndürdü. Konuşmaya başladı.

“Yaşananları anlayamadım. Koray seni sırtına almış yukarı çıkarırken son bir kez müdüre bakmak için arkamı döndüm. Arkamı döndüğümde müdürün olmadığını ve onun bulunduğu yerin hemen üzerinde az önce gördüğün kanla kaplı notu gördüm. Olay bu, sadece anlamaya çalışıyorum.”

“Neyi anlamaya çalışıyorsun?”

“Yaşananları Tuğçe!”

Koray kavga edilecek zaman olmadığını vurgulamak istercesine hızlı bir şekilde kızların ayağa kalkmasını ve buradan çıkmak için çabalamaları gerektiğini söyledi. Kızların ikisi de Koray’ın dediklerini duymazlıktan geldiler ve yere bakan kafalarını bir santim bile havaya kaldırmadılar. Koray herkesin aç olacağını düşündü ve bulundukları kantinin yi-

yecek bölümüne giderek atıştırabilecekleri bir şeyler bulmaya çalıştı. Eline aldığı 2-3 çubuk krakeri kızlara vererek yemelerini söyledi. Kızlar, Koray'ın verdiği krakerleri yedikten sonra buradan nasıl çıkabileceklerini konuşmaya başladılar. Okulun açılma saatine daha çok vardı ve daha fazla okulda durmak istemiyorlardı. Müdürün ortalıktan kaybolmasından sonra okulun içindeki sessizlik kendilerini oldukça rahatsız etmişti. Beren uzun süren sessizliği sonlandırmak için kafasını yerden kaldırarak Tuğçe'ye döndü ve konuşmaya başladı.

“Okulun güvenliği nerede? Geceleri okulda kalan birisi olduğunu duymuştum. Neredeler?”

“Bilmiyorum, her şey bizim ölmemiz için planlanmış gibi.”

“Yukarıdaki katlara çıkıp baksak mı? Belki birkaç şey buluruz.”

Tuğçe yukarı katlara tekrar çıkmak istemediğini belli edencesine Beren'in sorusuna cevap vermedi ve kafasını tekrar aşağı indirerek iki yana salladı. Koray, Beren'in dediğini oldukça mantıklı buldu ve yukarı katlara çıkmaları gerektiğini düşündü. İkiye tek kalan Tuğçe, onlarla gitmenin kantinde tek kalmaktan daha iyi olacağını düşündü ve burkulmuş ayağı ile ayağa kalkabilmek için masadan destek alarak konuşmaya başladı.

“Hadi gidelim bakalım ama beni taşıyacak birisi gerekiyor.”

Koray kendisinin taşıyabileceğini söyledi ve bunun üzerine Beren de ayağa kalktı, kantinin kapısına doğru yürümeye başladılar. Okuldaki karanlık az da olsa yerini yeni doğmaya başlamış olan güneşin ilk ışıklarına bırakmıştı. Ortalık çok net seçilmese de yürünmeyecek kadar da karanlık değildi. Beren arkasından gelen Koray'a dönerek, “Müdürün çıktığı tuvalete bakmaya gitmeliyiz. Orada bir şeyler olabilir,” dedi ve yürümeye devam etti.

Tuğçe'yi sırtında taşımasından dolayı yorulan Koray, Beren'e cevap verebilmek için ilk olarak ciğerlerini hava ile doldurdu ve ıkmaya benzer bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Haklısın, oraya bir göz atmalıyız ama ilk olarak benim biraz dinlenmem gerek."

Koray çıktıkları basamağın birine oturarak sırtındaki Tuğçe'yi yanına oturttu ve derin derin nefes almaya başladı. Yüzündeki kızarıklıklar, Tuğçe'yi taşımanın kolay olmadığını bir göstergesiydi. Kısa bir mola ardından Tuğçe'yi tekrar sırtına almak için hazırlanan Koray, Tuğçe'nin kendisini durdurması sonucunda geriye doğru gitti ve Tuğçe'nin suratına baktı.

"Sırtına almana gerek yok. Yürürken bana destek olman yeterli."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Tuğçe gülümseyerek Koray'a elini uzattı ve Koray kızın koluna girdi, yavaş da olsa yürümeye başladılar. Merdivenlerden çıkarken zorlansalar da nihayet ikinci katta müdürün çıktığı tuvaletin önüne gelmişlerdi. Etraftaki koku kendisinden ödün vermemişti. Her taraf o iğrenç kokuyla resmen çürümüş gibiydi. Bu kadar kötü kokan şeyin ne olabileceğini merak ediyorlardı. Koray, Tuğçe'nin kolundan çıkarak Beren'in yanına gitti ve kokunun nereden gelebileceğini bulmaya çalıştılar. Beren yavaş ve küçük adımlarla kokunun yoğunlaştığı yere doğru ilerlerken Koray da onu takip ediyordu. Attıkları her adım onları müdürün çıktığı tuvalete daha da yakınlıyordu. Kısa süre yürüdükten sonra kokunun tuvaletten geldiğini anladılar ve Beren adımlarını hızlandırıp tuvalet kapısının önüne geldi. Kapalı olan kapının altından kanlar sızıyordu. Kapıyı iterek içeri girmeye cesaret edemeyen Beren, Koray'ı bekledi ve arkasına dönerek ona gelmesini söyledi. Koray yanına ulaşınca, Beren, "Koku buradan geliyor. İçeriden de kanlar sızıyor. Kesin içeride birisi var," dedi ve kapıya bir adım daha atarak durdu.

Beren kendi söylemiş olduğu söz karşısında tüylerinin ürpermesine engel olamadı ve içine hafif bir titreme geldi. Derin bir nefes alıp burnunu tıkadı ve tekme atarak altından kan sızan tuvaletin kapısını açmaya çalıştı. Birinci tekmesinde açılmayan kapıyı tekrar açmak için ci erlerini tekrar havayla doldurdu ve burnunu tıkayarak ikinci kez tekme attı. Kapı bu kez açıldı ve gördükleri şey karşısında korkularını gizleyemediler. İ isi de tuvaletin kapısının önünden iki üç adım gerilediler ve Tuğçe'ye bakıp konuşmaya başladılar.

“Tuğçe, sakın buraya bakma. Arkanı d nsen iyi edersin.”

“Ne var. Neden bakıyorsunuz? Ne var orada?”

“Y-yok bir şey. Sadece orada kalmalısın.”

Tuğçe olanları oldu a merak etti ve kendisine denilen şeyi yapmak yerine canının acımasına rağmen duvardan destek alarak ve sekerek tuvaletin karşısına kadar ilerledi. Kafasını yerden kaldırıp tuvaletin içine bakmasıyla    rmesi bir oldu. İçerisi kıpkırmızıydı. Duvarlardan kanlar akıyordu. Birisinin beyni patlamış gibi her taraf kan içerisindeydi. Tuvaletin içinde kimse görünmüyordu ama birinin içeri girip kabinlere bakması gerekiyordu. Beren tüm cesaretini toplayarak içeri girmek için bir adım attı, arkasından durması gerektiğini ve kendisinin de gelmek istediğini söyleyen Koray'ın sesiyle adımını geri aldı, arkasına dönerek Koray'ın elinden tuttu. Beren'in elinden tutmasına şaşıran Koray, şaşkınlı ını bir yana atıp hazır mısın dercesine bir bakış atarak tuvaletin kapısından içeri girdi.

Hemen yanında ilerleyen Beren, tuvaletin mide bulandırıcı kokusuna karşı koymak için tişörtünü a zının üzerine çekti ve ilerlemeye devam etti. İçerideki beyaz fayanslar yerini kırmızı bir kana bırakmıştı. Duvardan akan kan i lerini  rpertmeye yetmişti. Tuvaletin içinde bulunan kabinlerin önüne gelen Beren ve Koray birinci kabini açmak için ayaklarını kaldırdılar ve tekme atmak için bacaklarını kendilerine doğru toplayıp geri bıraktılar. Birinci kabinin kapısı açıldı-

ğında kimsenin olmadığını gören Beren ve Koray yanlarında bulunan ikinci kabinin önüne geçtiler, aynı şekilde tekme atıp kapının açılışını izlediler. İkinci kabinde de kimse bulunmuyordu, üçüncü ve son kabinin önüne doğru ilerlediler. Son kabini açmak için tekrar bacaklarını kaldırdılar ve kendilerine doğru çektiler. Ardından kapıyı açmak için kendilerine doğru çekmiş oldukları bacaklarını kapıya sert bir şekilde vurdu- lar. Kabin açıldığı an yere bir şeyin düşmesi ikisinin de geriye doğru sendelemesine neden oldu. Yere düşen şeyi daha net görebilmek için kapıyı daha fazla açmaya çalıştılar ancak ka- pıyı ittikçe onlara engel olan bir şeyin olduğunu fark ettiler. Tüm güçleriyle, ellerini kullanmadan, ayakları yardımıyla kapıyı ittiler ve kapının sonuna kadar açılması sonucunda karşılarında, kanlar içinde yerde yatan kişiyi gördüler. Yerde- ki kişi iğrenç kokuyordu ve öldüğü bariz belli oluyordu, kim olduğu uzaktan anlaşılamıyordu. Kıyafetleri parçalanmıştı, üzerinde eskiden beyaz olduğu kesin olan ama o an kandan dolayı kırmızıya bürünmüş bir gömlek vardı. Yerde yatan ki- şinin kanla kaplı yüzünü görebilmek için biraz daha yaklaşan Beren, kabinin içine girdi ve yere doğru eğildi. Yerde yatan kişinin kim olduğunu gördüğü an hızlı adımlarla kabinden dışarı çıktı ve Koray'ı çekıştırerek tuvaletten çıkarttı. Kabinin içerisinde ölmüş olan kişinin kim olduğunu merak eden Koray, koridora çıktıklarında korku dolu gözlerle kendisine bakan Beren'i sakinleştirmeye çalışır bir ses tonuyla konu- şmaya başladı.

“Beren iyi misin? İçerideki kimdi? Beren! İçerideki kim- di!”

Tuğçe yaşananlardan korkarak Beren ve Koray'ın yanına doğru ilerledi, Beren'e “Beren kimdi içerideki?” dedi. Beren önce titreyen ellerine, daha sonra kendisine meraklı gözler- le bakan Tuğçe ve Koray'a bakarak sesindeki korkuyu belli edercesine konuştu.

“M-müdür!”

BÖLÜM 21

Koridora uzunca bir süre sessizlik hâkim oldu. İçerideki kişinin müdür olması imkânsızdı. Bir anda kantinden tuvalete çıkamazdı. Tuğçe anlamak için kendisini zorlar bir yüz ifadesiyle, “Müdür mü?” dedi ve ayağının üzerinde sekerek dengesini korumaya çalıştı. Beren hâlâ kendisine gelmemiş ve titreyen ellerine bakar bir vaziyette, “Evet, Müdür,” dedi.

“Beren kendinde misin? Az önce peşinizden gelen adam nasıl olur da kabinin içinde ölü bir şekilde bulunur? İyi misin? Şaka yapıyor olmalısın.”

Koray ise o sırada tuvaletin kapısının önünde duruyor, bir şey düşündüğünü belli edercesine elini kafasına götürüyordu. İçerideki kişinin müdür olması imkânsızdı ve girip tekrar bakmanın iyi olabileceğini düşünüyordu. Adımları-

nı kanlarla kaplı ve insanı öğürtmeye yetecek kadar iğrenç kokan tuvaletin içine doğru attı. Yavaş adımlarla az önceki kabinin önüne doğru ilerledi ve kabinin içine girerek eğildi. Yerde yatan kişinin suratına doğru uzanarak kim olduğunu anlamaya çalıştı. Ceset kanla kaplı olduğundan dolayı kim olduğu kolaylıkla anlaşılamasa da Koray, yerde yatan cesedi ayaklarıyla bir sağa bir sola itekleyerek kim olduğu hakkında bir ipucu bulmaya çalıştı. Uzun uğraşlara rağmen bir ipucu bulamaması sonucunda cebindeki peçeteyi çıkararak cesedin suratındaki kanları temizlemeye başladı. Bu işi yaparken az önce yediği, midesinden yola çıkıp ağzına doğru ilerleyen çubuk krakerleri tutmakta oldukça zorlandı. Elini her hareket ettirişinde artan öğürtüye daha fazla dayanamayan Koray, kabinden çıkarak kapıda bekleyen Tuğçe'ye yanına gelip cesedin kim olduğunu teşhis etmesini söyledi. Tuğçe ayağını sürükleyerek, duvarlara dokunmamak için verdiği uzun uğraşı belli edercesine, yüzü iğrenmeyle buruşmuş halde Koray'ın yanına gitti ve kabine bakarak donakaldı. Gördükleri kendisini oldukça etkilemişti. Kabinde yatan kişinin kim olduğunu göremese bile içerisinin kanla kaplı olması ve cesedin her tarafının kan olması midesini bulandırmaya fazlasıyla yetmişti. Bu yaşta yaşadıklarının fazla olduğunu düşündü ve kısa bir bakış ardından Koray'a dönerek, "Ee... Ne yapmamı bekliyorsun?" dedi.

"İçeri girip bunun kim olduğunu bulmanı istiyorum. Müdür olsaydı ben çoktan tanırdım. O değil, başka biri."

"Hayır! Ben hayatta içeri giremem. İğrenç!"

"Yapmak zorundasın Tuğçe. İçerideki müdür değil. Müdür olmamasına rağmen Beren'in neden müdür dediğini bulmamız gerek."

Tuğçe yüzündeki tikslenme ifadesini bir gram azaltmadan karşısında duran cesede bakmaya devam etti.

"Tamam ama arkamda dur."

"Arkandayım."

Tuğçe yavaş adımlarla kabinin içine doğru ilerlerken Koray'ın arkasından gelip gelmediğini kontrol etmek için her adım sonrası arkasına dönüp ona bakıyordu. Birkaç adım sonra kabinin içine giren Tuğçe yavaşça aşağı doğru eğildi ve yerde yatan kişinin suratına baktı. Kanla kaplı olduğu için oldukça tiksiniyor korksa bile cesedin kime ait olduğunu bulması gerekiyordu. Kısa bir süre cesede baktıktan hemen sonra hızlı bir şekilde kabinden geri çıktı ve Koray'a dönerek kısık bir sesle konuşmaya başladı.

“Bu müdür falan değil. Beren neresinden uydurdu bunun müdür olduğunu?”

“Bilmiyorum. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Müdür değilse o zaman içerideki kim?”

“Kapıların neden kilitlendiği ve güvenliğin ortada olmasının nedeni şimdi anlaşıldı. İçerideki güvenlik.”

Koray ve Tuğçe geldikleri yoldan yavaşça yürüyerek, ellerinden geldiği kadar duvara dokunmamaya çalışarak Beren'in yanına gittiler. Beren hâlâ kendinde değildi ve etrafa gereğinden fazla boş bakıyordu. Koray, Beren'in yanına giderek elini kızın omzuna koydu ve konuşmaya başladı.

“İyi misin? Bir sorun mu var?”

“Yok, hayır, sadece bizi kovalayan adamın nasıl olur da tuvalette cesedini buluruz? Aklım almıyor.”

Koray, Beren'e kabindeki kişinin müdür olmadığını söyleme vaktinin geldiğini anladı ve yutkunarak konuşmaya başladı.

“Beren, kabindeki müdür değil.”

Beren duyduğu cümle karşısında yere bakan kafasını kaldırarak Koray'a döndürdü ve suratını ekşitti.

“Nasıl müdür değil?”

“Değil işte. İçerideki okulunuzda çalışan güvenlik. Adını her ne kadar bilmesem de güvenlik olduğunu biliyorum.”

Beren kabindekinin müdür olmadığına sevinmişti ancak güvenlik olmasına da bir o kadar üzülmüştü. Kabindeki ki-

şiyi neden müdür olarak gördüğü ve güvenliğin neden öldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Kafasındaki sorular gide-rek çoğalıyordu ve hiçbirinin cevabı olmaması onu oldukça yoruyordu. Beren ölen kişi güvenlik olmasına rağmen onu nasıl müdür olarak gördüğünü Koray'a sormak için derin bir nefes aldı ve sırtını arkasında duran duvara yaslayarak konuş-maya başladı.

“İçerideki kişinin müdür olmadığını söylüyorsunuz. Peki, benim onu müdür olarak görmeme sebep olan şey ne?”

“Bilmiyorum. Muhtemelen beyninin sana oynadığı bir oyundu.”

“Ne oyunu?”

“Defalarca söyledim. Size olan her neyse bilmiyorum!”

Koray kızlara olan şeylerin kendi başına neden gelmedi-ğini anlayamıyordu. Aşamalar kızları normalden farklı et-kiliyordu ve bu durum Koray'ı oldukça şüphelendiriyordu. Tuğçe'nin düşünce okuması hayatında hiç karşılaşmadığı bir durumdu ve bunu Tuğçe'ye nasıl öğreteceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Kısa süren sessizlik sonrasına Tuğçe konuşmaya başladı.

“Hadi gidelim artık bu yerden. Koku midemi bulandırıyor.”

“Tamam. Artık çıkıyoruz buradan.”

Koray, Tuğçe'nin kolunun altına girerek yürümesi için yardımcı olurken Beren onların önünden ilerliyordu. Arkalarında bıraktıkları koca bir cesedi umursamıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Beren elini cebine atarak yerde bulduğu kâ-ğıdı eline aldı ve üzerindeki “HEPİNİZE SIRA GELECEK! HEPİNİZE!” yazısını düşünmeye başladı. Eğer bu kâğıdı müdür bıraktıysa nasıl bırakmıştı? Ya da ne demek istemişti? Sorular sandığından daha çabuk çoğalıyordu. Delirmemek için aldığı kâğıdı özenle katlayıp cebine yerleştirdi ve okulun kapısının önünde durdu. Kapının kilitli olup olmadığını kontrol etmek için elini kapının üzerine koydu ve ileri doğru

ittirmeye başladı. Çok fazla güç sarf etmemesine rağmen ufak bir ittirme ile kapı ardına kadar açıldı. Beren kapının açıldığını görür görmez arkasına dönerek Tuğçe'nin kolundan tutmuş olan Koray'a baktı. Koray ve Tuğçe kapının açılmasına oldukça şaşırılmış görünüyorlardı. Kapının şimdiye kadar kilitli olması ve müdürün ortadan kaybolmasından sonra tekrar açılması Beren, Tuğçe ve Koray'ı oldukça şaşırtmıştı. Yavaş ve sakın adımlarla kapıdan dışarı çıktılar ve gökyüzünde parlayan güneşin gözlerini acıtması sonucunda ellerini yüzlerine götürerek güneş ışıklarından korunmak için yüzlerini kapattılar. Gözlerinin parlayan güneşe alışması için oldukları yerden kıpırdamadılar ve kısa bir süre beklediler.

Kapının nasıl açık olduğu hakkında hiç kimsenin hiçbir fikri yoktu ve birinin onları ölmeleri için oraya kapattığı bariz belliydi. Koray, Tuğçe'nin koluna tekrar girerek Beren'i takip etmeye başladı. Yolun yarısına geldiklerinde Koray durarak konuşmaya başladı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Konuşabileceğimiz bir yere.”

“Ne konuşacağız?”

“Tüm bu yaşananları ve Tuğçe'nin düşünce okuma özelliğini.”

“Nerede konuşacağız?”

“Yolun sonunda kafe var, oraya gidebiliriz.”

Beren arkasından gelen Koray ve Tuğçe'yi yolun sonundaki kafeye götürürken hiç konuşmadı ve yol boyunca başlarına gelen olaya anlam vermeye çalıştı. Düşündükçe nedenini anlayamıyor ve başına giren ağrıya engel olamıyordu. Kısa yürüyüş sonrasında kafeye ulaştılar ve içeri girerek oturdular. Oturdıkları yerin meydanda olmamasına ve insanlardan uzak bir yer olmasına dikkat ettiler. Oturdıkları masaya gelen garsona ise su istediklerini söylediler ve suyun gelmesinden sonra Beren cebindeki kâğıdı çıkararak konuşmaya başladı.

“Evet. Sizce bu kâğıt neyin nesi?”

Beren’in sorusu sonrasında Tuğçe ve Koray birbirine baktılar. Koray kıza cevap verdi.

“Bilmiyorum.”

“Hepinize sıra gelecek yazıyor. Ne anlama geliyor?”

Tuğçe elindeki telefonuyla uğraşırken konuşmaya başladı.

“Aptal telefon. Okula girdiğimden beri hattı okumuyor!”

“Benimki de çekmiyor. Okulda her ne olduysa hepimizi kötü etkiledi.”

Tuğçe telefonla uğraşırken Koray ve Beren ise kâğıdın sırrını çözmeye çalışıyorlardı. Kâğıdın her tarafına bakmalarına rağmen hiçbir ipucu yoktu. Güvenliğin kim tarafından öldürüldüğü, müdürün nereye kaybolduğu, Kâğıdın neyi ima ettiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Tuğçe telefonla uğraşırken yanlışlıkla flaşı açtı, Beren kızın flaşı açmasını bekliyormuşçasına, hızlı bir şekilde, “Kapat şunu Tuğçe!” dedi ve elindeki kâğıdı masaya bıraktı.

“Sanki bilerek açtık!”

“Okulda o kadar saat karanlıkta kaldık, hiç aklımıza flaşı açmak gelmedi.”

“Korkudan insanın aklına bir şey mi geliyor Beren?”

Koray, kızlar birbiriyle konuşurken hızlıca oturduğu sandalyeden ayağa kalktı ve şaşkınlığı belli edercesine Beren’e bakarak konuşmaya başladı. Sesindeki heyecan ve telaş iki kızın tüm dikkatini üzerinde toplamıştı.

“Hayır! Hayır! Hayır! Sakın kapatma. Bu da ne böyle?”

“Ne oldu?”

“Beren, şuna bak.”

Koray, Beren’in yerde bulduğu ve masada duran kâğıdı alarak Tuğçe’nin telefonuna yakınlaştırdı ve flaşın kâğıda daha net vurmasını sağladı.

“Bak, görüyor musun?”

“Oha! Bu da ne böyle? “

“Bir şey yazıyor gibi.”

Beren, Koray'ın elinden kâğıdı aldı ve flaşın daha net vurduğu açıdan kâğıdın üzerinde daha önce hiç görmedikleri yazıyı okumak için uzunca bir süre uğraştı. Çok karışık görünüyordu ve oldukça küçük yazılmıştı. Tuğçe telefonunu her indirdiğinde yazının kaybolması bu yazının kolaylıkla görülmemesi için yazıldığının kanıtıydı.

“Tuğçe aç şu ışığı!”

Tuğçe telefonunu alıp flaşı açtı ve kâğıda doğru tuttu ardından konuşmaya başladı.

“Ne yazıyor?”

“Okumaya çalışıyorum.”

“Okuyamayacaksan ver ben bakayım.”

Tuğçe zaman kaybına son vermek istercesine Beren'in elinde tuttuğu kâğıdı alarak telefonu Koray'a verdi ve flaşı kâğıda tutmasını söyledi. Flaş ışığının kâğıda her yansımada kâğıdın üzerinde bulunan kanlar daha da belirgin bir hal alıyordu. Tuğçe uzun bir süre karışık yazılmış ve kan yüzünden üzeri kapanmış olan küçük yazıyı okumaya çalıştı. Etraftaki uzun sessizliği ise telefonu elinde tutan Koray bozdu.

“Hey kızlar! Sanırım şey yazıyor.”

“Ne yazıyor?”

Koray ciğerlerini havayla doldurduktan sonra kafasını Beren ve Tuğçe'yi aynı anda görebilecek bir şekilde ayarladı. İki kızın da sırasıyla gözünün içine baktı ve konuşmaya başladı.

“GELECEK İÇİN ÖZÜR DİLERİZ!”

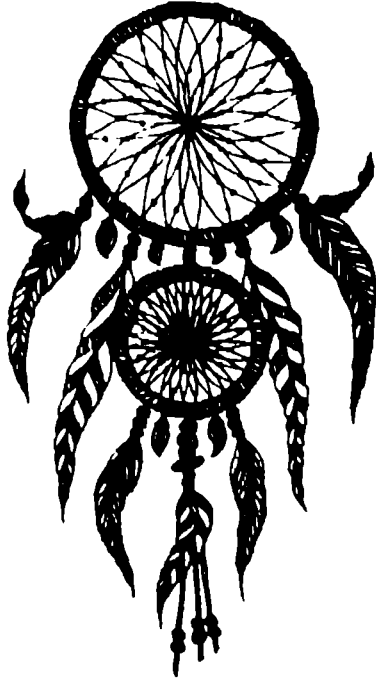
BEREN

(Bu bölümde kitabın başkarakteri olan Beren'in yaşadığı olaylar hakkında duygu ve düşüncüleri yer almaktadır.)

Merhaba, ben Beren!

Doğduğumdan beri bir hastalığa sahibim. Nasıl bir hastalık olduğunu henüz kimse bilmiyor. Doktorlar hastalığıma bir tedavi bulamıyor ve bu hastalık zamanla beynimi yiyor. Kaldıramayacağım olaylar yaşıyor. Erkenden yaşlanmamı sağlıyor. Yavaş yavaş delirdiğimi ve kanımın damarlarımda akışını hissedebiliyorum. Karanlıktan ve geceleri yatmaktan korkmaya başladığımı kabullenmek istemesem de her geçen gün kabullenmeye zorlanırmışçasına hissediyorum. Hayatım bir oyundan ibaret. Ya uyumayacaksın ya da uyandığında olanlara göz yumacaksın. Bu sene bu durumda olan tek kişi olmadığımı farkına vardım ve Tuğçe adında benimle aynı olayları yaşayan bir kızla tanıştım. Her ne kadar geçinemsek de benimle aynı durumda olan bir kişiyle tanışmak bana iyi hissettiriyor. Bir de Koray'ımız var(!), bizden yaşça büyük, olayları çoktan yaşamış bitirmiş ve başına gelecek yeni olayları bekliyor. Hastalığın aşamalardan oluştuğunu ve yavaş yavaş yeni aşamalara geçeceğimizi söylüyor. Ben sanırım 3. aşamaya çoktan geçtim. Çünkü artık rüyalarımın sığıncı olarak uyanmak yerine kendime zarar veriyorum. Bu bana çok büyük bir zevk veriyor ve 3. aşamanın bana verdiği yüce bir özellik(!). Hayatım aşamalardan ibaret ve aşamaların bana getireceği yeni davranışları bekliyorum. Ergenliğimi bile

doyasıya yaşayamıyorum. Bu koca dünyada hastalığımın nedenini bilen tek bir doktor dahi yok. Yaşıma göre çok ağır şeyler yaşıyorum ve bu beni çok fazla etkiliyor. Etrafa boş boş bakmaya başlıyorum, ailemi göremiyorum, her günümü korkarak yaşıyorum. Koray'a göre bunların hepsi beynimizin bize oynadığı bir oyun, Tuğçe'ye göre ise her şey lanet olası bir hastalık. Bana göre ise dünyanın en kötü işkencesi. Size bir soru sormak istiyorum: Hayatınız benim hayatım gibi olsa daha ne kadar dayanabilirsiniz? 8 gün? 8 hafta? 8 ay? 8 yıl? Sizi bilemem ama ben tüm bu olanları 18 yıldır yaşıyorum ve yaşamaya devam ediyorum. Ne zamana kadar yaşayacağımı da bilemiyorum. Tek duam bir an önce bu işkenceden kurtulmak.

BÖLÜM 22

Beren, Koray'ın söyledikleri karşısında oturduğu sandalyeden bir hışım ile ayağa kalktı ve sağ elini kafasına götürerek yüzüne gelen saçlarını geriye doğru attı. Ayağa hızlı ve ani bir şekilde kalkması sonucunda başı dönen Beren, kalktığı sandalyeye tutunarak tekrar geri oturdu ve etrafındaki kişilerin tek bir kelime dahi duymaması için elinden geldiğince Tuğçe ve Koray'a yakınlaştı.

“Kim, neden gelecek için özür diler ki? Çok saçma!”

Tuğçe oturduğu sandalyeyi masaya yakınlaştırdı ve derin bir nefes alarak konuşulan konu hakkındaki düşüncelerini Koray ve Beren'e söyledi.

“Gelecek için biri bizi uyarıyor olamaz mı?”

Koray ve Beren, Tuğçe'nin konuşması sonrasında birbirine baktılar ve Tuğçe'nin söylediği şeyin mantıklı olabilece-

ğini düşündüler. Uzun bir bakışma ardından Koray da tıpkı Beren ve Tuğçe gibi oturduğu sandalyeyi masaya yakınlaştırdı, ciğerlerini hava ile doldurarak konuşmaya başladı.

“Tuğçe’nin söylediği kulağa mantıklı geliyor ancak gelecekte ne olacak ki bizi uyarıyorlar?”

Tuğçe, Koray’a döndü ve bakışlarını kıstı, sesindeki laubali tavrı ortaya çıkararak konuşmaya başladı.

“Hey, Koray, yapma ama! Sen geleceği görebiliyorsun.”

Koray, Tuğçe’nin dalga geçtiğini anlamış olacaktı ki sert bir tavırla ve ani bir hareketle kafasını Tuğçe’ye döndürüp konuşmaya başladı.

“Size daha kaç defa söyleyeceğim? İstedğim şeyleri göremiyorum. Bana geleceği biri gösteriyor gibi. İsteyince olmuyor.”

“Tamam, sakın ol, biliyorum isteyince olmadığını, sadece şakasına söylemiştim.”

“Şu an şaka kaldıracak halde değilim Tuğçe!”

Beren konuşmaya dahil olmak isteyerek Koray’ın lafını kesip konuşmaya başladı.

“Hey, sakın olun. Konumuza dönelim. Eğer biri gelecek için bizden öztür diliyorsa ve bizi uyarıyorsa neden sadece bizi uyarıyor? Tüm insanlığı uyarması gerekmez mi?”

Beren’in sorduğu soru hakkında kimsenin en ufak bir fikri olmaması sonucunda etrafı kısa bir sessizlik sardı. Koray önündeki su bardağıyla oynarken Tuğçe ise candan dışarıya bakıyordu. Beren sessizliği bozmak için ve birinin artık fikrini söylemesini istercesine elinde tuttuğu su bardağını masaya sertçe bıraktı. Bunun sonucunda Koray kafasını kaldırarak, Tuğçe ise candan bakmayı keserek ikisi de Beren’e odaklandılar.

“Size diyorum! Sorunun cevabını bilmeseniz bile fikir yürütün. Susmakla olmuyor. Delireceğim, az kaldı. Sorular çok fazla birikti ve hiçbirinin cevabını bulamıyoruz.”

Koray kendinden utanır bir vaziyette, oynadığı bardağı

masanın ortasına doğru sürükledi ve kafasını dikleştirerek oturduğu sandalyede arkasına yaslandı.

“Şu an düşünemiyoruz Beren. Hepimiz tüm gece o sizin okulunuz olacak saçma yerde tıklı kaldık ve kaçmaya çalıştık. Yorgunluktan beynimi hissetmiyorum. Artık eve gitmeye ne dersiniz?”

Beren oturduğu sandalyeden sakince kalktı ve sandalyeyi masanın altına doğru iteleyerek düzgün durmasını sağladı. Arkasını döndü ve yürümeye başlamadan önce konuşmaya başladı.

“Ee hadi yürüyün bizim eve gidiyoruz. Orada daha rahat konuşacağımıza eminim.”

“Beren anlamıyorsun galiba. Uyumamız gerekiyor.”

“Seni gayet iyi anlıyorum Koray ama bunu konuşmamız gerekiyor. Yarın ne olacağı hakkında bir fikrimiz dahi yok. Tüm bu olanlardan daha kötü şeyler başımıza gelebilir. Bunları riske alamayız ve bir an önce konuşmalıyız.”

Koray ısrar etmenin bir faydası olmayacağını düşündü ve karşısında oturan Tuğçe’ye göz kırparak oturduğu sandalyeden kalktı, iki üç adım ileride arkası dönük bekleyen Beren’in yanına gitti.

“Ne konuşacağız çok merak ediyorum. Gidelim bakalım, annen beni görünce ne diyeceksin.”

“Buluruz bir şeyler, bunu mu dert ediyorsun Koray?”

Beren, Tuğçe ve Koray’ı kendi evine götürmek için az önce bulundukları kafeden dışarı çıkarttı ve geldikleri yoldan geri yürümeye başladılar. Okul ile kendi evi arası pek uzun olmadığı için yaklaşık on dakika sonra evine ulaştılar ve apartman kapısından içeri girerek hemen karşılarında duran demir kapısında “3 Kişilik” yazısı bulunan ve biraz eskimiş gibi görünen asansöre binerek Berenlerin oturdukları dairenin bulunduğu kata çıktılar. Beren zile basmadan önce derin bir nefes aldı ve tüm gün eve gelmediği için annesinin ona kızacağının farkındaydı. Ciğerlerinde biriken havayı dışarı

vererek ani bir şekilde kapının sağında bulunan zile bastı, kapının açılmasını korku ve endişe içerisinde bekledi. Kısa bir bekleyiş sonrasında kapı sert bir şekilde açıldı ve fazlasıyla öfkelenmiş olan Şükran, Beren'in yanında bulunan Koray ve Tuğçe'ye hiç aldırış etmeden bağırarak konuşmaya başladı.

“Tüm gece neredeydin Beren! Çok telaşlandık. Sürekli seni aradık ama hanımefendinin telefonu kapalı. Bir daha telefonun dışarıda kapalı olsun bak o zaman neler oluyor küçük hanım! Çabuk geç içeri!”

Beren her ne kadar annesinin haklı olduğunu düşünse de gece başlarına gelen olayı bilseydi böyle konuşmayacağını düşündü, başını yere eğerek arkasına baktı ve arkasında duran Koray ve Tuğçe'ye içeri gelmelerini söyledi. Şükran, Tuğçe'yi tanıdığı için içeri geçmesine müsaade etti ancak hemen arkasında duran Koray'ı daha önce tanımadığı için içeri girmeden önce elini kapının önüne koydu ve sert bir bakış atarak Beren'e baktı. Beren her şeyi açıklamak için öne bir adım attı ve annesinin kapının önünde duran kolunu aşağı indirerek konuşmaya başladı.

“Anne, onunla konuşmamız gerekiyor. Bize güven. Tuğçe ve ben onu gayet iyi tanıyoruz. Söz, sana daha sonra her şeyi açıklayacağız.”

“Açıklayacaksın tabii!”

“Tamam, o zaman müsaade et, içeri geçsin.”

Şükran kapıdan geri çekilerek Koray'ın içeri girmesini sağladı ve Koray, kadına teşekkür ederek Beren'in gittiği yoldan ilerlemeye başladı. Şükran'ın önünde ilerleyen Koray'a, Beren'e olan kızgınlığını çıkarmak istercesine bakıyordu. Kadın salona doğru ilerlerken Beren, Koray ve Tuğçe, Beren'in odasına gittiler ve odanın kapısını kapattılar. İçeride sessizlik oluşmuştu. Koray ve Tuğçe gözlerini hiç ayırmadan Beren'e bakıyorlardı.

“Ee hadi geçin oturun.”

Koray ve Tuğçe, bağdaş kurarak Beren'in yatağına otur-

dular. Beren ise bilgisayar masasının önünde duran sandalyeye oturdu ve kendi yatağına doğru döndü. Koray sıkılmış olacaktı ki sürekli ofluyor ve Beren'e artık bir şey söylemesini istercesine bakıyordu. Odada kimse konuşmuyordu, sadece odanın içerisini inceliyorlardı. Sessizliğin daha uzun sürmemesi için Beren derin bir nefes aldı ve aldığı nefesi geri verirken konuşmaya başladı.

"Bence ben soruları sorayım, daha sonra fikirlerimizi paylaşalım."

"Olur."

"Bakın şimdi, ilk olarak müdürden başlayalım. Müdür neden o haldeydi ve nereye kayboldu?"

Tuğçe tüm gün boyunca az konuştuğunu düşünüyordu ve daha fazla sessiz kalmak istemedi, Beren'in sorduğu soruya fikirlerini bildirmek için elini kaldırdı, "Benim bir fikrim var," diyerek konuşmaya başladı.

"Bence bizim müdür bir zombiydi ve biz farkında değildik. Nasıl bir fikir ama?"

Beren ve Koray, Tuğçe'nin bu halde bile nasıl dalga geçebildiğini anlayamadılar ve yüzlerini ekşiterek Tuğçe'ye bakmaya başladılar. Tuğçe ise kendisine bakan Koray ve Beren'e, "Ne var, neden bakıyorsunuz? Başka açıklanabilir bir fikri olan varsa söylesin," dedi ve kafasını yatağa doğru eğerek tırnaklarıyla oynamaya başladı. Koray düşüncelerini söylemek için Beren'e döndü, "Benim de bir fikrim var," dedi ve hemen ardından konuşmaya başladı.

"Size söylediğim aşamaları hatırlıyor musunuz? Ben 6. aşamadayım, ilerisini bilemiyorum demiştim. Hatırlıyor musunuz?"

Beren ve Tuğçe heyecanlanarak Koray'a cevap verdi.

"Evet hatırlıyoruz."

"Evet, işte müdür bizim bilmediğimiz bir aşamada olabilir. İleri aşamada olabilir."

Beren konuşmaya dahil oldu ve sandalyeyi Koray'a yaklaştırarak heyecanlı bir tavırla konuşmaya başladı.

“Nasıl yani, müdür de mi bizim gibiydi?”

“En mantıklısı bu değil mi? Sizce böyle bir şey olamaz mı?”

“Olabilir. Gerçekten dediğin oldukça mantıklı. İnanamıyorum ya! İnanamıyorum!”

Koray başını yere eğerek ve üzüntülü ses tonuyla yüzündeki gülümsemeden hiçbir ödün vermeden konuşmaya başladı.

“Bu demek oluyor ki ileriki aşamalarda bu da var, yani müdür gibi olacağız. Bu aşama 7. Aşama da olabilir, 8. de 9. da 10. da, bilemeyiz.”

Tuğçe düşünceli ve mırıldanmayı andıran bir ses tonuyla kafasını kaldırarak konuşmaya başladı.

“İnsanın gelecekte kendisine neler olacağını bilmesi kadar kötü bir şey yok. Korkuyorum Koray, çok korkuyorum.”

Koray, Tuğçe’ye yakınlaşarak sarıldı, fısıltıyla, “Korkma Tuğçe, ben yanınızdayım,” dedi ve uzun süre sarılarak kaldılar. Beren ise koltuğunda arkasına doğru yaslanmış, Koray ve Tuğçe’ye bakıyordu. Aklındaki düşüncelerin, yoğunlaştığı bakışlarından oldukça belli oluyordu. Oturduğu sandalyenin önünde duran masanın üzerindeki makası alarak oynamaya başladı. Bir yerlere daldığı çok belli oluyordu. Elinde oynarken makası açtı ve keskin tarafını avucunun içerisine koydu. O sırada Koray hâlâ Tuğçe’ye sarılmış sırtını sıvazlıyordu. Beren makası koyduğu avucunu yavaşça sıkmaya başladı ve elinin kanamasını büyük bir zevkle izlemeye başladı. Kanın vücuduna her temasında hissettiği sıcaklık Beren’e çok büyük zevk veriyordu. Koray, Tuğçe’yi bırakarak eski yerine doğru oturdu ve kafasını Beren’e döndürdüğünde elinin kanadığını gördü. Hemen oturduğu yerden kalkarak Beren’in yanına gitti.

“Bırak şunu! Ne yapıyorsun sen!”

Beren avucunu o kadar şiddetli sıkıyordu ki Koray onun avucunu açmakta oldukça zorlandı. Beren elini her sıkıştığın-

da fişkırarak kanlar sonucunda gülmeye başladı ve Koray'a dönerek. "Koray unuttun mu, ben 3. Aşamadayım," dedi. Koray. Beren'in avucunu açmayı denese de başarısız oluyordu ve daha fazla zorlamanın bir anlamı olmayacağını düşündü. Beren'den az da olsa uzaklaştı ve kafasını yukarıya kaldırarak karşısında ona acı çektiren Beren'e büyük bir ustalıkla tokat attı.

"Sana kendine gel dedim Beren!"

Beren tokatın etkisiyle elindeki makası yere düşürdü ve Koray'a dönerek. "Ne oluyor ya?" dedi. Koray ise hiç cevap vermeden cebindeki mendili çıkararak Beren'in eline sardı.

"Gidip elini suya tut, çok kanıyor."

"Gerek yok, peçete yeterli, şimdi annem ne oldu diye başımın etini yiyecek."

"Sen bilirsin."

"Diğer soruya geçelim..."

Koray, Beren'in lafını keserek konuşmaya başladı.

"Hayır, geçmeyelim, ilk olarak Tuğçe'ye düşünce okuma olayını öğretilim. Hepimiz birlikteyiz, en azından fikir yürütürüz."

"Tamam, peki nasıl yapacağız?"

Koray. Tuğçe'ye doğru döndü ve ellerini tuttu. Sadece kendisine odaklanmasını ve odada çıt dahi çıkmamasını söyledi. Aklındaki diğer düşünceleri bir yana atmasını rica etti. Tuğçe gözlerini sıkıca kapattı ve Koray'ın ellerini sıkmaya başladı. Tuğçe'nin suratından zorlandığı bariz belli oluyordu. Kısa bir süre gözlerini sıkarak Tuğçe aniden gözlerini açtı ve konuşmaya başladı.

"Yok, hayır, olmuyor. Ne düşündüğünü duyamıyorum."

"Zorlamalısın kendini. Hadi bir daha deneyelim. Kapat gözlerini, bana odaklan."

Tuğçe tekrar denileni yaptı gözlerini kapattı ve odaklanmaya başladı kısa bir bekleyiş sonrası Koray bağırmaya başladı.

“Ah! Başım! Tanrım, başım!”

Beren ve Tuğçe hemen ayağa kalktılar, Koray’ın yanına gittiler.

“Neler oluyor Koray, iyi misin?”

“Hayır, iyi değilim, başım çok kötü ağrıyor. Ah!”

“Neden olduğunu biliyor musun?”

“Geleceği göreceğimi zaman başıma böyle ağrı giriyor. Ah! Tanrım başım patlayacak!”

“Ne görüyorsun?”

“Hiçbir şey göremiyorum. Biraz bekleyin.”

Odada sadece Koray’ın bağırışları yankılanıyordu ve Koray’ın can çekişmesine üzülen Beren, arkadaşının ellerinden tutarak ona destek olmak istedi. Koray sürekli, “Ah! Başım!” diye bağırıyor, Beren ise ellerini daha da sıkıyordu. Kısa bir bekleyiş ardından Koray kafasını kaldırdı ve Beren’e korku dolu gözlerle bakmaya başladı. Beren kendisine korku dolu gözlerle bakan Koray’ı görünce neler olduğunu anlayamadı ve konuşmaya başladı.

“Ne gördün Koray? Söylesene!”

Koray kızaran gözlerini ovuşturarak ve korku dolu ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Beren, annen! Beren, annenin yanına gitmeliyiz!”

“Ne oluyor anneme, ne gördün dedim sana!”

“Soru sormayı kes, annenin yanına git.”

Beren yerden kalktı ve kapıyı öyle hızlı açtı ki arkasındaki duvara çarpıp geri kapandı. Kapı açılır açılmaz seslenerek ve ağlayarak annesini evin içinde aramaya başladı.

“Anne! Neredesin?”

Beren annesine her seslendiğinde kalbinin daha hızlı çarptığını hissediyordu ve ağlamaklı çıkan ses tonundan nefret ediyordu. Güçlü olması gerekiyordu. Koray ve Tuğçe ise Beren’in arkasından ilerliyorlardı ve evin içerisinde Şükran’a sesleniyorlardı. Evin salonuna bakan Beren annesinin orada olmadığını gördü ve hızlı adımlarla salondan çıkıp mutfığa

yönelldi. Mutfak kapısının önüne gelince duraksadı ve içeri baktı. Beren'in durması üzerine Koray ve Tuğçe de arkasında durdular. Tuğçe mutfğa baktığı anda ağlamaya başladı. Beren durduğu kapıdan geçerek yavaşça mutfğa girdi ve odanın ortasında durdu. Gözlerinden akan yaşa engel olamıyordu ve daha fazla dayanamayarak yere düştü, ağlamaya başladı. Ağlarken ağzından tek bir kelime çıkabildi.

“Anne!”

BÖLÜM 23

“Anne yalvarırım benimle konuş! Anne, sana diyorum!”

Tuğçe ve Koray, Beren’in yaptıklarına ve yerde yatan annesine bakıyorlardı. Beren yavaşça dizlerinin üstüne çökerken aynı zamanda da gözlerinden akmaya çalışan yaşlara izin veriyordu. Yere, göğsünde bıçak olan ve kanlar içinde yatan annesinin yanına çömeldi. Burnunu çekerek ve gözyaşlarının pembeleşmiş yanaklarından akmasına izin vererek, “Anne, ne oldu sana?” dedi.

Koray ve Tuğçe mutfağın kapısından içeri girerek Beren’in yanına doğru ilerlediler ve hemen başında beklemeye başladılar. Beren annesiyle konuşmaya çalışıyor ancak bunu başaramıyordu. Ağlamaktan kelimeler boğazında düğümleniyordu. Şükran yerde kanlar içerisinde yatarken ağzından köpükler çıkıyordu. Beren annesini yerden kaldırmak için

sırtından destek vererek dikleştirdi ve mutfak dolabına yasladı. Kadının gözleri kıpkırmızıydı ve acı çektiği oldukça belli oluyordu. Arada öğürüyor ve tükürüyordu. Tükürdüğünde ağzından fışkırın kanlar beyaz fayansları korkunç bir hale bürüyordu. Beren annesinin bu durumunu gördükçe kendini kötü hissediyor ve beyninin içerisinde bir şeylerin dolaştığını hissediyordu. Delirmek üzere olduğunu düşündü ve annesine sarılmak için oturduğu yerden hafifçe kalkarak ona doğru sürünerek ilerlemeye başladı. Annesinin tam önüne gelince doğruldu ve sırtını dikleştirerek annesine sarılmak için eğildi. Kollarını annesinin omzuna atmak isteyen Beren, onun kollarını kendisinden uzaklaştırması üzerine geri çekildi ve annesinin kanlı suratına üzüntüyle baktı. şükran kızına bir şey demek istercesine konuşmaya çalışıyordu ancak ağzından gelen kanlar konuşmasını izin vermiyordu. Ağzından gelen kanlar ile birlikte, dediği kelimeler anlaşılmıyor, yerini öğürme ve öksürmelere bırakıyordu. Her konuşmaya çalıştığında ağzından gelen kanlar, konuşmasına biri engel oluyor düşüncesini beyinlerinde yaratıyordu. Kadının zorlandığı bariz belli oluyordu. Kollarındaki ve yüzündeki damarlar patlayacak kadar belirginleşmiş, yüzündeki kan ile birlikte korkunç bir hale bürünmüşlerdi. Beren annesinin söylemek istediklerini anlayamıyordu ve yalvarırcasına arkasında duran Koray’a baktı.

“Koray yardım et! Yalvarırım!”

Koray, Beren’in kendisine bakan bakışlarını gördüğünde bu bakışları birkaç ay unutamayacağını düşündü ve Beren’in yanına gidip dizlerinin üzerine çömeldi. şükran tam karşısında öğürüyor ve öksürüyordu. Tuğçe ise arkalarından gözleri ağlamaktan kızarmış bir vaziyette bakıyordu. Beren daha fazla dayanamadı ve annesinin yanına oturarak kollarını boynuna doladı sıkıca annesine sarıldı. Her sıkışında şükran, Beren’i ileriye itiyordu. Beren annesinin neden kendisini ittiğini anlamıyor, sadece içindeki o saçma duyguyu biraz ol-

sun bastırmak istiyordu. Çok geçmeden Tuğçe gözyaşlarını ellerine sildi ve Beren'e bakarak sesindeki ağlamaklı tonu belli ederek konuşmaya başladı.

“Ambulans çağırmalıyız artık.”

Şükran, Tuğçe'nin dedikleri karşısında acı çekerek oturduğu yerde dikleşerek arkasında bulunan mutfak dolabına sırtını iyice dayadı ve zorlandığını yüzündeki ifadeyle belli ederek, öğürtü ve öksürmeyle karışık bir ses tonuyla, “Hayır! Ambulans falan çağırmayın,” dedi.

Koray ve Beren, kadının neden ambulans istemediğini anlamamışlardı, şaşkınlık içinde karşılarında ağzından kanlar gelen kadına baktılar. Şükran'ın durumu gitgide kötüleşiyordu ve kendi de bunun farkındaydı. Söylemek istediği bazı şeyler olduğu barizdi. Konuşmaya çalıştığında ağzından normalden daha fazla kan çıkıyor ve etrafa püskürüyordu. Öksürükleri konuşmasını kesiyor, boğazının acımasına neden oluyordu. Çok geçmeden Beren ayağa kalktı ve önüne düşen saçlarını arkaya atarak gözyaşlarını sildi.

“Anne yalvarırım bir şeyler söyle. Sana neler oluyor? Bunu sana kim yaptı? Çıldıracağım artık bir şey söyle! Yeter!”

Beren annesinin durumunu gördükçe sinirlerine hâkim olamıyordu ve çok geçmeden çığlık atmaya başlayarak arkasında duran sandalyeye oturdu, ellerini saçlarına götürerek çekiştirmeye başladı. Saçlarını çekiştirirken ayakları ile yeri tekmeliyor, kendisine yardım etmek için yanına gelen Tuğçe'yi itiyordu. Koray, Beren'i sakinleştirmek için yavaşça yanına yanaştı ve karnına tekme yemesiyle birlikte geri çekildi.

“Hey Beren! Sakin ol. Sakinleş yoksa annen daha kötüye gidiyor.”

Beren Koray'ın dediklerini hiçe sayıyor, elleriyle saçlarını çekiştirmeye devam ediyordu. Annesini bu durumda görmektense ölmeyi daha çok istiyordu. Tekmelerini kısa bir süreliğine kesti ve bu durumu fırsat bilen Koray, Beren'in

yanına yaklaşarak kollarından tuttu. Koray, Beren'in kollarını kafasından aşağı çektikçe Beren ellerini daha çok sıkıyor ve Koray'ın yüzüne hiç bakmıyordu. Koray daha fazla dayanamadı ve Beren'in avcunu açarak saçlarını bırakması için çabaladı. Beren avucunu ölesiye sıkıyordu ve saçlarını daha çok ekiştiriyordu. Beren'in sinir krizi geçirmesi şükran'daki ilgiyi azaltmıştı. Kısa bir süre Beren ile uğraşan Koray, şükran'ın arkadan bağırması ile kendisine geldi ve Beren'in kollarını bırakarak arkasına döndü. Beren ise annesinin sesini duyar duymaz sakinleşti ve terden yüzüne yapışmış olan saçlarını arkaya alarak önünde gözleri kızarmış, tuhaf tuhaf bakan annesine baktı.

“Yeter, kesin şunu!”

Kadın konuşmasına devam edecekken ağzından kanlar fişkırmaya başladı, fazla kan kaybından yüzündeki kırmızılık yerini kar beyazına bırakıyordu. Beren oturduğu sandalyeden kalkıp annesinin önünde diz kt ve ellerini tutarak, “Anne ne diyeceksen de artık. Kendini zorlamaya alış,” dedi.

şükran tüm gücünü toplamış görünerek derin bir nefes almaya çalıştı ve hemen arkasından boğazının kaşınması sonucu öksürmeye başladı, ağzından çıkan kanlar Beren'in suratına geldi. Beren gelen kanlardan tiksinierek yüzünü üzerindeki tişörte sildi ve annesinin ellerini tutmaya devam etti. şükran oturduğu yerden zamanla kayıyor, kendini toparlamak için yerden destek alarak sırtını tekrar mutfak dolabına yaslıyordu. Bakışları oldukça değişmişti. Etrafa boş boş bakıyordu. Gözlerinin altı gitgide morarmaya başlamıştı. Çok geçmeden Beren'in gözlerinin içine bakarak ağzından gelen kanı ve ğrty umursamadan oldukça zorlanarak konuşmaya başladı.

“Beren, dolabın içinde bir kâğıt var. Onu bul.” Nefes nefese devam etti. “O kâğıdı mutlaka oku.”

Beren annesinin hangi dolaptan bahsettiğini anlayamadı, “Hangi dolap anne, hangi dolap!” dedi. Beren annesine cevap

vermesi için bakıyor ve ellerini hiç bırakmıyordu. Şükran ise Beren'in sorusunu cevaplamak için konuşmaya çalıştı ancak başaramadı. Son bir kez ağzından kanlar fışkırdı ve göz kapakları yavaşça kapandı, kafası mutfak dolabına sürterek yere düştü. Beren annesinin öldüğünü fark ettiği anda bağıarak ağlamaya başladı.

“Anne beni bırakma! Anne!”

Beren'in bağırırları karşılıksız kalıyordu. Beren annesinin cansız bedenine son kez sarıldı ve ölesiye ağlamaya başladı. Koray bu durumun Beren'i fazlasıyla etkilediğini ve bunun doğurabileceği olumsuz davranışları düşünüyordu. Tuğçe'nin ise ayakta durmakta güçlük çektiği bariz belli oluyordu. Ayakları titriyor, arkasında duran masadan destek alıyordu. Elini ısırtıyor ve ağlıyordu. Koray, Beren'i annesinden uzaklaştırmak için kollarından tuttu ve çekmeye çalıştı. Beren annesini bırakmıyor Koray'a ters kuvvet uyguluyordu.

“Beren gidip annenin dediği kâğıdı bulalım.”

Beren, saçlarından yüzü kapanmış kafasını Koray'a döndürerek, “En son düşüneceğim şey şu an o Koray! Kapa çeneni!” dedi ve annesinin omzunda ağlamaya devam etti. Gözlerinden akan her damla yaş karşısında duran annesinin üzerinde bulunan kanlı tişörtü ıslatıyordu. Koray, Beren'e bakarak ne halin varsa gör der gibi bir bakış attı ve mutfakta bulunan sandalyeye oturdu. Beren uzun bir süre ağladıktan sonra sakinleşti ve annesini yanağından öperek ayağa kalktı. Hızlı ve ani bir hareketle mutfaktan çıkıp annesinin odasına gitti. Annesinin dolapta olduğunu söylediği kâğıdı aramaya başladı. Koray ve Tuğçe ise Beren'in arkasından ilerliyor, yaptıklarını izliyorlardı. Beren annesinin odasındaki bütün dolaplara bakmasına rağmen hiçbir şey bulamıyor ve giderek sinirleniyordu.

“Şu kâğıdı bulmamda yardım edeceğinize neden orada dikilmiş bana bakıyorsunuz?”

Koray ve Tuğçe, Beren'in konuşmasından hemen sonra

işe koyuldular ve odadaki bütün dolapları tekrardan detaylıca aramaya başladılar. Dolapların içindeki her şeyi yere döktüler ancak hiçbir şey bulamadılar. Uzun uğraşlar sonucunda odada hiçbir şey bulamayarak Şükran'ın yatağına oturdular. Beren gözyaşlarını tutamıyordu. Kâğıdı bulamamış olmaları sinirlerini daha fazla bozuyordu. Oturduğu yatakta bağdaş kurdu ve kollarını dizlerine koyarak yüzünü kapatıp ağlamaya başladı.

“Yok işte yok! Kâğıt falan yok! Allah'ım sen sabır ver.”

Tuğçe oturduğu yerden kalktı ve boşalmış dolapları tek başına aramaya başladı. En ufak bir ipucu her şeyi değiştirebilirdi. Tuğçe ilk olarak yatağın yanındaki küçük dolaplara baktı, ardından bir şey bulamayınca kıyafetlerin olduğu dolaba yöneldi. O sırada Koray ve Beren yatakta oturuyordu, Koray, Beren'i teselli ediyordu. Kısa bir süre dolapta ellerini gezdiren Tuğçe, giysi dolabında bir tümsek hissetti ve hemen arkasını dönüp Koray'a seslendi.

“Hey Koray! Burada bir şey var.”

Koray, yataktan kalkarak heyecanlı bir şekilde Tuğçe'nin yanına gitti.

“Hani nerede?”

“Burada bak. Elini gezdirmiş, hissedeceksin.”

Koray dolabın içinde kısa bir süre elini gezdirdikten sonra Tuğçe'nin bahsettiği tümseği hissetti ve ona komodinin üzerinde duran makası vermesini söyledi. Tuğçe'nin verdiği makasla, hissettiği tümseğe sert darbeler vurmaya başladı. Kısa süren uğraşlar sonucu dolapta delik açıldı ve içinde beyaz bir şey olduğunu fark etti. Koray parmağını deliğe sokarak beyaz şeyi eline aldı ve Şükran'ın bahsettiği kâğıt olduğunu anladı.

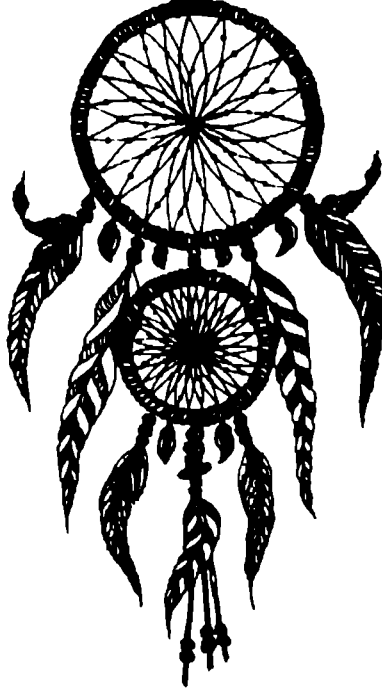
“Beren, kâğıdı bulduk.”

Beren kafasını yerden kaldırarak Koray'a baktı ve oturduğu yataktan kalkıp yanına gitti.

“Bakayım, ver şunu!”

Beren kâğıdı aldı ve içinde yazılanları okumak için gözlerindeki yaşları üzerine sildi. Kalktığı yatağa oturdu ve yazıları okumak için derin bir nefes aldı. Beren’in içinden okuduğunu gören Tuğçe ona dönerek, “Sesli oku, biz de duyalım,” dedi. Beren, Tuğçe’nin uyarısıyla kafasını kaldırdı, Koray’a ve Tuğçe’ye baktı, derin bir nefes alarak okumaya başladı.

“Beren, bu notu muhtemelen bana bir şey olunca okuyacaksın. Onca yıl bunu sırf senin korkarak yaşamaman için sakladık. Seni çok seviyoruz. Hayatın boyunca hep sabırlı, cesur ve aktif ol. Sakın pes etme! Bana olanları soracak olursan eğer bunu açıklamak benim için oldukça zor olacak. Bir insanın ölümünü anlatması kadar kötü bir şey olamaz. Benim için sakın üzülme. Bir gün elbette kavuşacağız. Sen farkında olmasan bile ailecek bir hastalığa sahibiz. Baban, ben ve sen. Bu hastalık yavaş yavaş ağırlaşıyor ve zamanla sona yaklaşıyorsun. İlk olarak rüyalarından sıçrayarak uyanma, ikinci olarak rüyanda gördüğün kişilerin ölmesi gibi pek çok aşaması var. Benim hastalığım daha hızlı ilerliyor ve babandan daha önce öleceğim. Hastalık insandan insana farklılık gösteriyor. Bana olan şeylerin çoğu babana olmadı. Aşamaların zamanı da yok. Bir yıl, iki yıl, beş hafta, fark etmiyor. Sadece sabırlı ol kızım. Baban da zamanla kötüleşecek ama sana güveniyorum ki sen bunu da kaldırabilecek güçtesin. Hastalığın sende de olacağını biliyorduk ama inanmak istemedik. İlaçlar kullandırдық, geçeceğini düşündük ama ne yazık ki işe yaramadılar. Hastalığın sende olduğunu Nermin’i rüyanda gördüğün zaman anladık. Bunların nedenini ne baban biliyor ne de ben biliyorum. Her şeyin açıklaması muhakkak vardır ama bilmiyoruz. Seni her zaman seveceğim. Sakın beni unutma. Sakın pes etme. Cesur ol, korkusuz ol. Hastalık bizim suçumuz değil. Sakın bizi suçlama. Tekrar söylemek istiyorum. Seni seviyorum. Anneni sakın unutma!”

BÖLÜM 24

Beren elinde tuttuğu kâğıdı okudukça gözlerine dolan yaşların pembeleşmiş yanaklarından çenesine akmasına izin veriyordu. Annesinin yatağında oturmuş, sadece elindeki kâğıda bakıyordu. Etrafındaki hiçbir şey dikkatini çekmiyor, hemen yanında fısıldaşan Tuğçe ve Koray'a aldırış etmiyordu. Tüm dikkati elindeki kâğıttaydı. Bunca yıl annesinin ve babasının hasta olduğunu nasıl anlamadığını, bunu ona neden söylemediklerini düşünüyordu. Oturduğu yataktan kalkarak etrafa boş boş baktı ve kalktığı yatağa tekrar yatmak üzere oturdu. Kafasını annesinin yastığına koydu. Ayaklarını karnına doğru çekti ve elinde tuttuğu kâğıdı görebileceği mesafeye koyarak bakmaya başladı. Kâğıda her baktığında ağlaması daha da şiddetleniyor ve elleriyle gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. Ağlarken mırıldanıyor ve kendi kendine sallanarak konuşuyordu.

“A-anne... A-anne... Beni bırakma anne... Lütfen geri dön.”

Beren yatakta sürekli sallanıyor ve gözlerinden akan yaşları annesinin bir zamanlar yattığı yastığa bırakarak sayıklıyordu. Etrafa bakan boş gözleri bilincini yitirmiş bir insanınkinden farksızdı. Koray, Beren’in durumunun daha fazla kötüleşmesini istemediğinden, yaslandığı dolaptan destek alarak kendini toparladı ve Beren’in yattığı yatağa doğru ilerleyerek onun yanına oturdu. Tüm bunları yaparken Tuğçe ise Koray’ı takip ediyor, onun yaptıklarını yapıyordu. Koray, yatağa oturarak Beren’in elindeki kâğıdı aldı ve hemen yanında duran küçük dolabın üzerine bırakarak konuşmaya başladı.

“Beren, tüm bu olanları ben de bir zamanlar yaşadım. Ne kadar acı verdiğini biliyorum ama kendini salmaman gerek. Güçlü olman gerek. Annenin yazdığı gibi pes etmemen gerek. Tüm bu olanların sebebi biz değiliz. Ayağa kalkmalısın. Dik durmalısın. Biz sana güveniyoruz, tüm bu olayların altından tek başına kalkabileceksin.”

Beren, Koray konuştuğu annesinin kendisine yazdığı satırları anımsıyor ve gözlerinin dolmasına engel olamıyordu. Kısa bir süre sonra Koray konuşmasını bitirdi ve karşısında ayakta duran Tuğçe’ye bakarak durumu hiç iyi değil dermiş gibi kafasını salladı. Etrafı uzun bir sessizlik sardı. Beren’in gözleri gitgide kapanıyor ve uykuya daldığı bariz belliyordu. Çok geçmeden Beren’in gözleri tamamen kapandı. Tuğçe, Koray’a dönerek konuşmaya başladı.

“Koray, Beren uyuduğuna göre mutfağa gidip bakmalıyız. Şükran teyze orada kaldı. Beren uyanmadan hiç olmazsa kanları temizleyelim. Tekrar o anı yaşamasin.”

Koray oturduğu yataktan yavaşça kalktı ve pantolonun içinden çıkan kareli mavi gömleğini tekrar içine sokarak, “Haklısın, gidip bir bakalım,” dedi.

Koray ve Tuğçe, Beren’in uyanmadan olayın yaşandığı mutfağa gitmek için Şükran’ın odasından çıktılar ve mut-

fağa doğru yürümeye başladılar. Evin iç ürpertici sessizliği ikisinin de sınırlarını bozmuştu. Koridorda önden Koray yürüyor, hemen arkasından da Tuğçe ilerliyordu. Çok uzak olmayan mutfığa geldiklerinde kapıdan içeri girdiler ve az önce Şükran'ın olduğu yerde kimse yoktu. Şükran ortalıkta görünmüyordu. Müdüre olduğu gibi Şükran da kaybolmuştu. Oturduğu yerde küçük bir kâğıt bulunuyordu. Müdür hemen kaybolduktan sonra yattığı yerde ortaya çıkan kâğıt gibi Şükran'ın yattığı yerde de o kâğıdın aynısından vardı. Kadının ortalıkta olmadığını gören Tuğçe ve Koray birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Koray az önce kadının olduğu yerde duran küçük not kâğıdını almak için mutfağın ortasına doğru yürümeye ve hemen arkasından gelen Tuğçe ile konuşmaya başladı.

“Tuğçe şuna bak. Okulda bulduğumuz kâğıdın aynısından.”

“Üzerinde yazan şeyde aynı mı?”

Koray yerde duran kanlanmış kâğıdı alarak üzerinde herhangi bir şeyin yazılı olup olmadığını kontrol etti.

“Evet, aynısı yazıyor. Hepinize sıra gelecek, hepinize!”

“Tahmin etmiştim. Bu müdür de bizim gibiydi. Her ölümün arkasından gelen bu notlar bir ipucu mu? Gerçekten anlayamıyorum artık.”

“Olabilir.”

Kadının mutfaktan bir anda kaybolması ve az önce kanlar içinde yattığı yerde olan kâğıt dışında her şey aynıydı. Yerdeki kanlar hâlâ duruyordu. Tuğçe cebindeki telefonu çıkararak hemen yerde çömelmiş olan Koray'ın yanına doğru yaklaştı ve yanına çömelerek “Kâğıdın üzerine flaşla bakmalıyız. Diğer kâğıtta olduğu gibi gizli bir not olabilir” dedi. Koray elindeki kâğıdı Tuğçe'nin cebinden çıkarmış olduğu telefona doğru doğrultarak konuşmaya başladı.

“Haklısın bir bakalım. Belki bir şeyler yazıyordur.”

Tuğçe cebinden çıkardığı telefonun tuş kilidini açarak fla-

şı açtı ve Koray'ın elinde tutmuş olduğu kanlı kâğıda doğru tutmaya başladı. Kâğıt kanlı olduğundan dolayı eskisi gibi üzerinde yazan küçük yazı okunmuyordu. Müdürün ölümünden sonra ortaya çıkan kâğıttaki, "Gelecek için özür dileriz," yazısı kadar uzun bir yazı olmadığı bariz belli oluyordu. Yazının bu kadar kısa yazılmış olması onu özel kılıyordu. Uzun çabaların ardından Koray çömelerek durduğu yerden masadan destek alarak kalktı ve bacaklarının uyuştüğünü belli edercesine ayaklarını sallamaya başladı. Hemen arkasından duran sandalyeye mümkün olduğunca sessizce oturarak Tuğçe'nin elinde tuttuğu telefonu istedi.

"Tuğçe ver şu telefonu. Sen al şu kâğıdı. Bir de ben bakayım."

Tuğçe hiç itiraz etmeden elindeki telefonu Koray'a verdi ve onun elindeki kanlı kâğıdı aldı. Koray flaşı kâğıda farklı açılardan tutuyor ve üzerinde yazılı olan küçük yazıyı okumak için uğraşıyordu. Beren uyanmadan mutfaktaki kanları temizlemeleri gerekiyordu ancak ondan daha önemli olan, kâğıttaki küçük notu okumaya çalışıyorlardı. Tıpkı diğer kâğıtta da olduğu gibi uzun uğraşlar sonucu, flaş sayesinde küçük notu okuyan Koray, elindeki telefonun flaşını kapatarak karşısında kâğıdı tutan Tuğçe'ye verdi. Tuğçe olan biteni anlamamış olacaktı ki Koray'ın suratına garip garip bakmaya ve konuşmaya başladı.

"Ee, ne yazıyor okuyabildin mi?"

Koray başını evet anlamında salladı ve ellerini masanın üzerine koyarak konuşmaya başladı.

"H.K.M yazıyor."

Tuğçe şaşkınlığını gizleyemedi ve Koray'dan aldığı telefonunu cebine yerleştirmekle uğraşırken konuşmaya başladı.

"Bu da ne demek oluyor böyle?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen bir şeyin kısaltılmış hali."

Tuğçe oturduğu sandalyeden kalktı ve yerdeki kanlara basmamaya gayret göstererek bir sağa bir sola gitmeye baş-

ladı. Bir şeyler düşündüğü oldukça belli oluyordu. Uzun bir süre ayakta dolandıktan sonra, kalktığı sandalyeye ani bir hareketle tekrar oturdu ve karşısında şaşkınlıkla ona bakan Koray ile konuşmaya başladı.

“Müdürün kaybolmasından sonra ortaya çıkan kâğıt nerede?”

“Beren’de.”

“Üzerinde ne yazıyordu, flaşla okuduğumuz o yerde?”

“Eğer yanlış hatırlamıyorsam, ‘Gelecek için özür dileriz,’ yazıyordu.”

Tuğçe tekrar oturduğu yerden kalktı ve mutfakta dolanarak kâğıtlarda yazan cümleleri sayıklamaya başladı.

“Gelecek için özür dileriz. -H.K.M”

“Gelecek için özür dileriz. -H.K.M”

“Gelecek için özür dileriz. -H.K.M”

Tuğçe düşünüyor, düşünüyor, bir anlam veremiyordu. Yazılan hiçbir şey tam anlamıyla açık değildi. Her şey gizmini sürdürüyordu. Beyni bir anda bir sürü soruyla doldu.

“H.K.M kim? Kim, neden gelecek için bizden özür diliyor? Neler oluyor?”

Tuğçe yerdeki kanlara basmadan, kalktığı sandalyeye tekrar oturdu ve yüzünü elleriyle kapamış olan Koray’a dönerek konuşmaya başladı.

“Gelecek için özür dileriz. -H.K.M. Bu H.K.M her kimse ya da her neyse, bizden özür dileyen kişi ya da kişiler olabilir. Aklıma gelen tek şey şu an bu. Daha fazlası gelmiyor.”

Tuğçe ellerini kafasına götürerek yumruk yaptı ve kafasının üst kısmına vurarak sayıklamaya başladı.

“H.K.M”

“H.K.M”

“H.K.M, yok, deli olacağım, aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

Koray yüzünü kapatan ellerini indirerek karşısında duran Tuğçe’nin ellerini tuttu ve ona sakın olmasını, her şeyin bir nedeni olduğunu ve sabırlı olmaları gerektiğini söyledi.

O sırada arkalarından ıglık sesi duyuldu ve ikisi de arkasını dönerek koridora baktılar. Görünürde kimse yoktu. Ses, Beren'in yattığı odadan geliyordu. Koray ve Tuğçe aniden kalktılar ve koşarak şükran'ın odasına, Beren'in yattığı yere gittiler. Kapıyı  yle sert ittiler ki ardına kadar açılan kapı duvara çarparak tekrar kapandı. Koray ve Tuğçe odaya girdiklerinde Beren'in yatakta dikleşerek kalktığını ve etrafa boş boş baktığını gördüler. İlk başta Beren'in delirdiğini düşündüler ancak daha sonra bunun gerçek olmaması için dua ettiler. Beren yattığı yatağın başlığına yaslanmış ve karşısında duran kıyafet dolabına donuk bir şekilde bakakalmıştı. Tek bir noktaya bakması ve oradan gözünü ayırmaması Koray ve Tuğçe'yi oldukça ş phelendirdi, hemen Beren'in yanına giderek oturdular.

“Beren, ben Koray. Kendine gel. Buradayız.”

Koray'ın konuşmasından sonra, Beren yüzüne yapışmış olan salar yüzünden korkunç görünen kafasını yavaşça Koray'a döndürdü ve dolaba baktığı gibi ona bakmaya başladı. Koray'dan gözlerini ayırmıyor, sanki bir şey olacakmış gibi sürekli Koray'a bakıyordu. Yüzündeki salar yüzünden korku filmlerindeki korkunç kız tiplerlerini andırıyordu. Koray kendisine farklı bakan ve bakışları değişik olan Beren'den istemese de biraz ürktü ancak yanında oturmaya devam etti. Beren uzun bir süre Koray'a baktıktan sonra sağ elini kaldırarak karşısında oturan Koray'ın yüzünde gezindirmeye ve sayıklama başladı.

“Na-na-na, bir... iki... Üç... dört... ve beş.”

Koray istemsiz olarak kendini Beren'den geriye doğru çekti ve yüzünde gezindirdiği elinden kurtuldu. Beren'in neler dediği hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu. Beren uzun bir süre Koray'a baktı ve tekrar sağ elini kaldırarak karşısında duran dolabı işaret etti. Beren'in işaretiyle Koray ve Tuğçe dolaba baktılar ancak bir şey göremediler. Koray, Beren'e dönerek onun terlemış, yüzüne yapışmış saçlarını kenara çekti ve konuşmaya başladı.

“Beren, iyi misin? Ne var orada?”

Beren kafasını yavaşça tekrar Koray’a döndürdü ve sağ elini dolaba doğru tutarak konuşmaya başladı.

“B-bak Koray, A-annem!”

BÖLÜM 25

Koray, Beren'in dedikleri karşısında şaşkınlıkla karşısında yüzü saçlarla kapanmış ve kan ter içinde kalmış olan Beren'e baktı ve ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Arkasında hiç kimse yoktu. Tekrar emin olmak için kafasını arkasındaki dolaba döndürdü ve oraya göz attı. Beren'in sürekli, "A-an-neme bakın!" demesi ve mutfakta Şükran'ın olmaması üzerine Koray oturduğu yerden kalktı ve dolaba doğru yavaşça yürümeye başladı. Yatakta oturmaya devam eden Beren sürekli konuşuyor sesinin şiddetini ayarlayamıyordu. Beren sesini sinir olunacak derecede ve delirmişçesine yumuşattı, yavaşça konuşmaya başladı.

"Koray, dikkat et, annem orada."

Koray yavaş adımlarla dolaba doğru ilerliyor, arkasındaki Beren'in dediklerine aldırış etmiyordu. Her bir adım sonrası arkasına dönüp Tuğçe'ye bakıyor ve gelmesi için işaret edi-

yordu. Koray yavaş adımlarla az da olsa içindeki korkuyu yenerek dolabın önüne gitti ve kafasını açık olan kapıdan içeri sokup elleriyle etrafı kontrol etmeye başladı. İçeride hiç kimse görünmüyordu ve Koray, Beren'in neden böyle bir şey dediğine de anlam veremiyordu. Kafasını dolabın içinden çıkardı ve arkasına dönüp yatağa doğru yürümeye başladı.

“Beren, ne diyorsun, anlayamıyorum. Kimse yok orada. Kendine gel.”

Koray yatağa oturdu ve Beren'in yüzüne gelmiş olan saçlarını arkaya doğru attı ve cebindeki peçeteyi çıkartıp yüzündeki terleri sildi. Beren'in eskisinden daha iyi görünmesini sağladı ve konuşmaya başladı.

“Beren benimle konuş. Orada hiçbir şey yok. Dikkatini bana ver.”

Beren, Koray'ın dediklerini hiçe sayıyor ve dolaba bakmaya, annesinin orada olduğunu iddia etmeye devam ediyordu. Koray onun ellerinden tutup dikkatini kendisine çekmeye çalışsa da tüm uğraşları boşa gidiyordu. Beren sanki inatla dolaba bakıyor, Koray'ı sinirlendirmeye çalışıyordu. Bir süre Beren'in ellerinden tutan Koray daha fazla dayanamadı ve terleyen ellerini çekerek pantolonuna silip arkasına yaslandı. Tuğçe ise o sıralar yatağın ayakucunda ayakta duruyor ve Beren'e bakıp gözlerinin yaşla dolmasına izin veriyordu. Beren'in susmasıyla odayı sinir bozucu bir sessizlik sardı ve günlerdir bir şey yememiş olan Koray ve Tuğçe'nin karın guruldamalarından başka bir şey duyulmaz oldu. Bu sessizlik saatlerdir uyumayan Tuğçe ve Koray'ın uykusunu getirdi ve yatakta oturan Koray kısa sürede uykuya daldı. Derin bir uykuya daldığı bariz belli oluyordu. Günlerdir olan olaylar yüzünden dinlenememiş ve yorgun düşmüştü. Koray'ın uyumasından hemen sonra Beren oturduğu yataktan yavaşça hareket ederek kalkmaya başladı ve bunu gören Tuğçe uyumuş olan Koray'ın yanına giderek, “Hişt! Koray, kalk!” dedi. Koray ilk başta neler olduğunu anlayamadı ve hemen tepe-

sinde dikilen Tuğçe'ye bakarak neler olduğunu sordu.

“Hey, ne yapıyorsun? Neler oluyor?”

“Kalk, Beren kendinde değil, dengesiz yürüyor, bir yerde düşüp kalacak. Yataktan kalktı, odanın ortasında boş boş dikilip duruyor ve dolaba bakıyor.”

Koray, Tuğçe'nin Beren hakkında söyledikleri üzerine oturduğu yataktan aniden sıçradı ve odanın tam ortasında ayakta dikilen Beren'e bakmaya başladı. İlk başta hiçbir müdahalede bulunmadı ve uzunca bir süre yaptıklarını izlemeyi tercih etti. Beren yaklaşık beş dakikadır odanın ortasında duruyor ve karşısında duran dolaba boş boş bakıyordu. Bu sefer annesini gördüğünü söylemiyor, onunla konuşuyordu.

“Anne, nerelerdeydin, ben de seni arıyordum.”

Koray ve Tuğçe, Beren'in tek başına ve dolaba boş gözlerle bakarak konuşması üzerine oldukça endişelendiler, yataкта oturup Beren'in yapacaklarını izlemeye devam ettiler. Beren sürekli annesine sesleniyor, cevap gelmeyince de sinirleniyordu.

“Hey, anne, sana diyorum, nerelerdeydin?”

“Anne! Hadi ama cevap ver.”

Beren annesiyle konuşmaya çalışıyor, annesinin ona cevap vermemesi üzerine sinirlenip dolaba doğru adım atıyordu. Uzun süre annesine seslenen Beren daha fazla dayanamadı ve dolaba doğru attığı adımlarını hızlandırarak tam önünde durdu.

“Neden cevap vermiyorsun! Kaç saattir sana sesleniyorum!”

Koray, Beren'in dolabın önünde durması üzerine oturduğu yataktan kalktı ve olabilecek her ihtimale karşı Beren'in yakınında durmaya başladı. Beren annesine seslenmekten hiçbir zaman pes etmiyor, sürekli annesiyle konuşmaya çalışıyordu. Fazlasıyla sinirli bir şekilde, “Kahretsın! Sana diyorum, cevap versene!” diyerek karşısında duran dolaba tekmeler atmaya başladı. Kollarını ve bacaklarını orantısızca, düşünmeden etrafa savuruyordu. Dolaba denk gelen yum-

ruklarıyla ellerinin acıdığı suratındaki ifadeden bariz belli oluyordu. Koray, Beren'in yanına dikkatlice, sakinliğini koruyarak, yavaşça gitti ve etrafa savurduğu yumruklara denk gelmemek için dua ederek Beren'in ellerini tutmaya çalıştı. Ellerini her tutmaya çalıştığında, Beren'in attığı yumruk veya tekmelerden en az bir tanesi ona denk geliyordu ancak hiçbirine aldırış etmiyor, yine de Beren'in ellerini tutmaya çalışıyordu. Daha fazla yumruk atarsa ellerinin fazlasıyla zarar görebileceğini düşünüyordu. Uzun uğraşlar sonucu Beren'in ellerini tutmayı başardı ve ikisi birlikte yere düştüler. Beren'in gözleri yere düştüğü an kapandı ve odadaki hareketlilik kısa sürede son buldu. Koray, Beren'i kaldırarak yatağa yatırdı ve nefes alıp almadığını kontrol etti. Yatağın hemen köşesine oturarak Beren'in yüzüne gelmiş olan saçlarını yana doğru attı. O sırada Tuğçe, Beren'in yaralanmış ellerine bakıyor, akan kanları durdurmak için peçeteyle baskı uyguluyordu.

"Koray, Beren'e neler oluyor böyle?"

"Bilmiyorum, sanırım annesinin ölümünden çok fazla etkilendi."

"Uyandığında umarım eski haline döner."

Koray, Tuğçe ile birlikte Beren'in ellerinden akan kanları temizlemeye başladı. Dünya sanki durmuştu, saatler geçmiyordu. Koray, Beren'in ellerini temizlemeye dalmış olan Tuğçe'ye dönerek konuşmaya başladı.

"Beren'in babası nerede? Annesinin bıraktığı notta babasının da hasta olduğu yazılıydı. Ona bir şey olacaksa uzun bir süre sonra olsun yoksa Beren bu sefer gerçekten kafayı yiyebilir."

"İşe gitmiştir muhtemelen. Sen onu bırak da Fırat abi geldiğinde biz ne diyeceğiz ona? Karısı öldü adamın. Kim anlatacak tüm olanları?"

Koray kafasını tekrar aşağı indirdi ve kısık bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. Kısa bir süre sonra Beren'in ellerinden akan

kanları durdurabilen Tuğçe ve Koray kan izlerini silebilmek için banyodan bez ve su getirdiler, uyuyan Beren'in ellerini temizlemeye başladılar. Beren kısa bir süre sonra gözlerini yavaşça açıp hemen yanında duran Koray ve Tuğçe'ye bakmaya başladı. Arkadaşları uyandığını farkına varmamıştı, hâlâ ellerini silmeye çalışıyorlardı. Kısa bir süre arkadaşlarına baktıktan sonra Beren ellerini hareket ettirdi ve neyi silmeye çalıştıklarına bakmak için kollarını havaya kaldırdı. Onun hareketiyle kendilerine gelen Koray ve Tuğçe, karşılarında yatan Beren'e bakmaya ve neler yapacağını izlemeye başladılar. Beren ellerine bakıyor ve üzerindeki yaralara dokundukça, "Ah!" diye bağılıyordu. Az önceki halinden daha iyi görünüyordu. Kendine gelmiş ve etrafı inceleyen boş gözleri bu sefer parıldıyor, daha net baklıyordu. Beren kollarını tekrar aşağı indirdi ve hemen yanında duran Koray ve Tuğçe'ye bakarak konuşmaya başladı.

"Neler oluyor?"

Koray ve Tuğçe kısa bir süre bakıştıktan sonra Beren'e döndüler ve Tuğçe konuşmaya başladı.

"Olanları hatırlıyor musun?"

Beren doğruldu ve arkasına yastık koyarak oturur vaziyete geçti.

"Yarım yamalak bir şeyler hatırlıyorum. Neler oluyor, neden bana delirmişim gibi baklıyorsunuz?"

Tuğçe boğazına takılan ve sesinin çatallaşmasına neden olan şeyi temizlemek için garip sesler çıkardı, daha rahat konuşabilmek için yatağın ortasına doğru ilerleyerek bağdaş kurdu ve konuşmaya başladı.

"Nereleri hatırllıyorsun? En son hatırladığın şey ne?"

Beren kısa bir süre durdu ve düşündüğünü belli edersine kafasını aşağı eğerek yatakta bulunan çarşafın desenini incelemeye başladı. Boğazını temizleyip kafasını tekrar kaldırarak karşısında oturan Tuğçe ile göz teması kurdu ve konuşmaya başladı.

“En son annemin bıraktığı kâğıdı elime alıp yatakta yattığımı hatırlıyorum. Daha sonrası karanlık.”

Tuğçe ağzında bir şeyleri geveleyerek ve Beren’in duymamasını istercesine, “En önemli kısmı hatırlamaman da ayrı bir şey,” dedi ve kafasını kaldırarak kendisine “Efendim?” dercesine bakan Beren ile göz teması kurmaya başladı.

“Her neyse, daha sonra olanları anlatayım mı?”

“Evet anlat. Öğrenmek istiyorum. Neler oluyor bana?”

“Koray’ın anlatması daha iyi olacak. Koray, sen anlatır mısın?”

Koray tüm sorumluluğu kendisine atan Tuğçe’ye kızgınca bir bakış attı ve ona çekil der gibi el hareketi yaparak Beren’in karşısına geçti. Beren etrafına şaşkınlıkla bakıyor, kendisine olanları öğrenmek için can atıyordu. Hatırlamadığı neler olduğunu bir an önce öğrenmek istiyordu. Koray oturduktan hemen sonra Beren’in ellerini tuttu ve gözlerine bakarak konuşmaya başladı.

“Sakin olacağına söz vermeni istiyorum.”

“Tamam ama hadi uzatmayın da anlatın.”

Koray boğazını temizledi ve yanında duran Tuğçe’ye tüm sorumluluğu bana vermekle iyi halt ettin dermiş gibi bir bakış attı ve tekrar önüne dönerek konuşmaya başladı.

“Sen uyuduktan bir müddet sonra biz mutfığı temizlemek için mutfığa gittik ancak orada annenin olmadığını gördük. Aynı müdürde olduğu gibi.”

Beren, Koray’ın sözünü kesti. “N-ne, n-nasıl yani? N-nasıl annem mutfakta yok?”

Koray, Beren’in ellerini daha da sıkarak ve olabilecek herhangi bir olumsuzluğa karşı kendini hazırlayarak konuşmaya başladı.

“Sakin olmanı söylemiştim. Sabret ve dinle. Dinleyecek misin?”

“Tamam anlat.”

“Yerlerde kanlar duruyordu ancak annen olduğu yerde

yoktu. Mdrde olduğu gibi annenin durduğu yerde kanla kaplı bir kâğıt bulduk ve üzerinde diğer kâğıtta olduğu gibi bir Şeyler yazıyordu.”

“Ne yazıyordu?”

“H.K.M yazıyordu. Ne anlama geldiğini özemedik. Biz kâğıdı daha detaylı inceleyecekken sen çığlık atmaya başladın ve yanına geldik. İçeri girdiğimizde sen yatakta oturuyordun ve etrafa boş boş bakıyordun, daha sonra dolaba bakarak annenin orada olduğunu söyledin ancak dolapta kimse yoktu. Son olarak da ayağa kalkarak annenle konuşmaya başladın ve daha sonra yere düştün, baygınlık geçirdin.”

Beren olanlara anlam verememişti, etrafa şaşkınlıkla bakıyordu. İlk olarak Koray’ın söz ettiği dolaba baktı ve gerçekten de kimse yoktu. Neden yle Şeyler dediği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Yaşanan hiçbir Şeye anlam veremiyordu. Koray’ın elleri arasında terlemiş ellerini ondan çekerek üstündeki tişörte sildi ve Koray’a dönerek konuşmaya başladı.

“H.K.M mi dedin sen?”

Koray, Beren’in bir şeyler bildiğinden şüphe etti ve heyecanla oturduğu yere güzelce yerleşerek gözlerini Beren’den ayırmadan konuşmaya başladı.

“Evet, ne oldu?”

“Arkadaki dolaba bak Koray, az önce söz ettiğin dolaba.”

Koray, Beren’in lafının arkasında bir şey olduğunu düşündü ve tüylerinin ürpermesine engel olamadı. Korkmaya başlamıştı. Eski Beren tekrar geri gelmişti. Bakışları değişmiş, sadece dolaba odaklanmıştı. Bu durum Koray’ı oldukça korkutuyordu. Beren tekrardan dolaba odaklandı ve terlemeye başladı. Koray arkasını dönmeye cesaret edemiyordu ama daha fazla dayanamadı, derin bir nefes alarak arkasına döndü, dolaba baktı. Farkında olmadan nefesini tutmuş olan Koray, dolaba baktığında ağzından verdiği nefesle kendisine geldi ve dolapta herhangi bir şey olmadığını görünce sinirle Beren’e dönüp konuşmaya başladı.

“Eh! Yeter artık. Dalga mı geçiyorsun Beren?”

Beren rahatsız olunacak derecede sakın bir ses tonuyla ve bakışlarını Koray’a döndürerek konuşmaya başladı.

“Hastalık Kontrol Merkezi.”

“Ne?”

“Ah Koray, Hastalık Kontrol Merkezi.”

“Ne diyorsun Beren?”

“H.K.M’nin açılımı Koray! Hastalık Kontrol Merkezi, anladın mı? He-Ka-Me!”

Koray, Beren’in bunu nereden bildiğine şaşırdı ve şaşkınlığını yüzünde belli ederek konuşmaya başladı.

“S-sen n-nereden biliyorsun bunu?”

“Ah Koray, diyorum ya arkadaki dolap, az önce bahsettiğin dolap, orada yazıyor.”

BÖLÜM 26

Koray, Beren'in dolapta yazılı olduğunu iddia ettiği yazıyı görmek için kafasını tekrar arkasındaki dolaba döndürdü ve gözlerini kısarak dolabı baştan aşağı süzmeye başladı. Beren'in kastettiği yazıyı göremeyince tekrar önüne döndü ve Beren ile konuşmaya başladı.

"Beren dalga mı geçiyorsun, dolapta bir şey yazmıyor."

Beren bakışlarını dolabın üzerinden alarak karşısında oturan Koray'a doğru döndürdü ve sinir bozucu bir gülümsemeyle Koray'a bir şeyler söyledi.

"Hayır, Koray, dalga falan geçmiyorum."

Yatağın hemen yanında ayakta duran Tuğçe, Beren'in davranışlarının daha fazla kötüye gitmemesini istercesine sinirli ve ani bir şekilde ayakta beklediği yerden hareket ederek Beren'in hemen yanına oturdu ve kendisine bakmasını söyleyerek konuşmaya başladı.

“Beren sana neler oluyor böyle? Kendine gel. Dolapta hiçbir şey yazmıyor.”

Beren kafasını yanında oturan Tuğçe’ye sinir bozucu bir yavaşlıkta döndürdü ve suratındaki gülümsemeden ödün vermeden konuşmaya başladı.

“Kaç defa söyleyeceğim. Ben görüyorum. Sizin görmemeniz benim sorunum değil.” Eliyle dolabı işaret etti. “Bakın, tam şurada!”

Tuğçe kafasını dolaba doğru döndürdü, “Hadi kalk da göster bize nerede ne yazdığını,” dedi.

Beren yazıyı göstermek için oturduğu yataktan kalkarak tam karşısında duran dolaba doğru ilerlemeye başladı. O adım attıkça Koray ve Tuğçe arkadaşlarına boş boş bakıyor ve neler yapmaya çalıştığına anlamı vermeye çalışıyorlardı. Beren birkaç adım daha attıktan sonra dolabın tam önünde durdu ve yazıyı arkadaşlarına göstermek için aramaya başladı. Dolabın yanında durmasına rağmen az önce gördüğü yazıyı göremiyor, adımlarını geriye doğru atarak dolaba yazılan yazıyı bulmaya çalışıyordu. Yazıyı aradığı yüzündeki ifadeden ve hareketlerinden bariz belli oluyordu. Ellerini dolabın üzerinde gezdiriyor ve sürekli kısıp sesle, “Hadi ama neredesin, az önce buradaydın,” diyordu. Ellerini dolabın üzerinde delicesine gezdirmeye başlayan Beren daha fazla dayanamadı ve dolaba tekme atarak arkasına döndü. Koray ve Tuğçe’nin ona acıyarak baktıklarını görmemek için kafasını indirerek yatağa doğru ilerlemeye başladı. Yatağın yanına geldiğinde durdu, kafasını yavaşça kaldırdı, “Yemin ederim ki yazıyordu,” dedi ve yatağa oturdu. Koray, Beren’in bu durumuna oldukça üzülüyor ve elinden bir şey gelmemesine sinirleniyordu.

“Beren, biz sana orada bir şey yazmıyor dedik. Şu inatçılığın yüzünden başımıza bir iş gelmezse çok şanslı hissedeceğim kendimi.”

“Koray, orada yazı yazdığına dair sana yemin edebilirim. Gerçekten yazı yazıyordu. Yoksa H.K.M’nin açılımını nereden bileyim?”

Koray, Beren'in H.K.M'yi nereden bildiğine dair en ufak bir fikre sahip değildi. H.K.M'nin açılımı gerçekten de Hastalık Kontrol Merkezi mi diye düşünmeden edemedi. Beren ve Koray'ın konuşması ardından odayı sessizlik sardı. Tuğçe'nin yüz ifadesinden bir şeyler düşündüğü belli oluyordu. Odanın içindeki kargaşa yerini sessizliğe bırakmış ve odadaki herkesi düşünceler alıp götürmüştü. Uzun bir sessizlik sonrası Tuğçe, Koray'ı dürttü ve kendisini takip etmesini söyledi. Koray, Tuğçe'nin ne diyeceğini merak ederek oturduğu yataktan kalktı ve Tuğçe'nin yanına, oda kapısına doğru yürümeye başladı.

“Ne var Tuğçe, ne oldu?”

Tuğçe, Koray'ı kendine doğru çekti ve konuşmaya başladı.

“Şşt, sessiz ol. Sana bir şey diyeceğim. Beren'in neden böyle olduğu hakkında bir fikrim var.”

“Ne, nasıl yani? Söyle bakalım.”

“Şu aşamalar var ya hani. Beren diğer aşamaya geçmiş olmasın? Paranormal şeyler ve olmayan şeyleri görmeye başlamak.”

“Haklısın ama bu 5. aşama, 4. aşamaya daha geçmedi.”

“Belki de geçti ve çok kısa sürdüğü için anlayamadık. Olamaz mı?”

Koray elini kafasına doğru götürdü ve saçlarının arasında gezdirdikten sonra derin bir nefes aldı. Karşısında duran Tuğçe'ye düşünüyormuş gibi bir bakış atarak konuşmaya başladı.

“Olabilir. Bilemiyorum. Her türlü şey olabilir. Beren'in annesi aşamaların süresi yok demişti ve haklı da.”

Tuğçe yüzündeki ve sesindeki heyecanı belli ederek konuşmaya devam etti.

“Bir baksana, Beren'in annesini gördüğünü ve dolapta bir şeylerin yazılı olduğunu iddia etmesi... Bunların tümü aşamaya uyuyor. Bana göre Beren kesin 5. aşamaya geçti. Tüm olanların nedeni de bu!”

Koray kafasını Beren'in bulunduğu odaya doğru döndürdü ve Tuğçe'ye yakınlaşarak sesini alçaltarak konuşmaya başladı.

"Haklısın, şimdi bunu gidip Beren'e söylememiz gerek."

Tuğçe ve Koray gittikleri yoldan geri dönerek Beren'in bulunduğu odaya girdiler ve Beren'in sorgular bakışlarıyla buluştular. Tuğçe, Koray'a sen anlat dercesine bakış atıyor, Koray da aynı bakış Tuğçe'ye atıyordu. Odadaki uzun sessizliği bozan Tuğçe oldu ve Beren'in karşısına oturarak konuşmaya başladı.

"Beren, sana bir şey söyleyeceğim. Yani söyleyeceğiz. Biz senin neden böyle davrandığını bulduk. Yani sanırım bulduk."

Beren heyecanlandığını belli edercesine oturduğu yataktan hafifçe kalktı ve karşısında duran Tuğçe'ye doğru hareket ederek tam karşısında oturdu.

"Tuğçe uzatma da söyle. Neden böyle davranıyorum? Neler oluyor bana?"

"Ben düşündüm ki, yani biz Koray ile düşündük ki sen 5. aşamaya geçiyorsun ya da geçtin."

"Şu kararsızlığını bir kenara bırakır mısın?"

Tuğçe hemen yanında ayakta duran Koray'a kısa bir bakış attı ve Beren'e dönerek derin bir nefes alıp konuşmasına devam etti.

"Kesin bir şey diyemiyorum. Çünkü hiçbir şeyi tam anlamıyla bilmiyoruz. Bizim göremediğimiz şeyleri senin görmeyen, bu aşamaya geçtiğinin göstergesi. Elimizden gelen sadece bu."

Beren, Tuğçe'nin dediklerini düşündüğünü belli edercesine oturduğu yataktan yavaşça kalktı, odada sakin ve bir o kadar da yavaş adımlarla dolaşmaya başladı. Aşamaların nasıl ve neden bu kadar hızlı geçtiğini anlayamıyordu. Odadaki uzun sessizliği bozan Koray, Tuğçe'nin yanına oturarak odada dolanan Beren ile konuşmaya başladı.

“Beren, iyi misin?”

Beren, Koray’ı duymazlıktan geliyor ve yavaş adımlarla odanın içerisinde dolanmaya devam ediyordu.

“Beren sana diyorum, ne düşünüyorsun?”

Beren ani bir şekilde odadaki gezintisini kesti ve hemen yanında oturan Koray’a döndü. Sesindeki sinirli tavrı belli ederek konuşmaya başladı.

“Sence de düşünülecek çok fazla şey yok mu Koray?”

“Haklısın ama bunların tümüne anlam vermek imkânsız. Bu kadar düşünmek bizi çıkışa yönlendirmez, aksine kafayı yememize yol açar.” Sesini inceltti. “Senelerdir bir çıkış kapağı, tedavi arıyorum ama bulamıyorum. Senin yanında biz varız. Sana destek olan da bizleriz. Bence artık detaylı düşünmemelisin. Düşünme demiyorum ama çok fazla düşünüyorsun. Bu sana fayda değil zarar. Lütfen kendine bunu yapma.”

Beren yüzündeki tavrı yumuşatarak Tuğçe ve Koray’ın yanına gitti ve arkadaşlarının hemen yanına oturarak ikisinin elinden tuttu, ardından konuşmasına devam etti.

“İyi ki varsınız. Sizi iyi ki tanımışım.”

Tuğçe ve Koray’ın boynuna atlayarak sıkıca sarıldı. Oadaki gerginlik yerini gülüşmelere bırakmıştı. Her şey normale dönüyor gibi gözükse de Beren’in içinde hep bir burukluk olduğu belli oluyordu. Koray, Tuğçe ve Beren sıkıca sarıldıktan hemen sonra yatakta tekrar oturur pozisyona geçtiler ve yüzlerindeki gülümsemelerden hiç ödün vermeden baktılar. Kısa süren sevgi dolu sessizliği bozan Beren oldu ve arkadaşlarına dönerek konuşmaya başladı.

“Uzun zamandır uyumuyorsunuz, artık dinlenmeniz gerekiyor. En azından ben kargaşada uyumuşum. Siz hiç uymamışsınız. Arkanıza yaslanın ve keyfinize bakın. Benim yüzümden fazlasıyla yorulunuz.”

Koray ve Tuğçe’nin, Beren’i evde tek başına bırakmaya niyetleri yoktu ve birbirlerine baktıktan hemen sonra Koray, Beren’e dönerek konuşmaya başladı.

“Tuğçe uyusun, ben az da olsa uyuyakalmışım. Gerek yok benim uyumama ama Tuğçe kesinlikle artık uyumalı.”

“Peki, sen öyle diyorsan.”

Tuğçe itirazsız oturduğu yatağın başına doğru ilerledi ve arkasına yastık koyarak uyumaya çalıştı. Göz kapaklarının titremesi, hâlâ uyumamış olduğunun göstergesiydi. Tuğçe'nin yatağa yatmasından hemen sonra Koray ve Beren odadan çıktılar, saatler önce tüm bu olayların başlangıç merkezi olan mutfığa gittiler. Mutfığa girdiği anda gözleri yaşla dolan Beren, tüylerinin diken diken olmasına engel olamadı. Annesinin saatler önce burada yaşama gözlerini yumması ve artık onu asla göremeyeceği düşüncesi aklına geldikçe gözleri daha çok doluyor ve gözyaşlarının yanaklarında süzülmesine izin veriyordu. Mutfağın içerisine yavaşça adım attı ve dengesini kaybedip tam yere düşecekken arkasından Koray destek vererek dengesini sağlamasına yardım etti. Mutfaktaki kanları temizlemeyi unutan Koray, eliyle kafasına yavaşça vurdu ve Beren ile konuşmaya çalıştı.

“Tuğçe ile temizlemek için gelmiştik ancak sana bahsettiğimiz kâğıdı bulunca burası böyle kalmış. Çok özür dileriz. Sen salona geç. Buraları daha fazla görmemen gerek.”

Koray'ın dediklerini hiçe sayan Beren, mutfağın ortasına doğru ilerliyor ve yerdeki kanlara bakmaya devam ediyordu.

“Beren sana diyorum. Lütfen salona gider misin? Ben buraları temizleyeceğim.”

Beren arkasını öyle hızlı döndü ki dengesini kaybedip yanında duran masaya tutundu ve sinirli tavrı ile Koray'a bir şeyler söylemeye başladı.

“Kes sesini Koray! Sana sormayacağım nerede durup durmayacağımı!”

“Senin için diyorum Beren, senin iyiliğin için.”

“Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama ben ne yapacağımı gayet iyi biliyorum.”

Seslerin kısa süreliğine yükselişi, yerini sakinliğe bıraktı

ve mutfaktaki bağırışlar sona erdi. Beren'in salona gitmeyeceğini bilen Koray, mutfaktan içeri girdi ve Beren'in oturduğu sandalyenin hemen yanında duran sandalyeye oturdu. Beren yerdeki kanlara anlamsızca bakıyor, Koray ise anlamsızca yere bakan Beren'e bakıyordu. Mutfaktaki sinir bozucu sessizlik yerini koridordan gelen çığırtilara bıraktı ve Koray koridordan gelen sese bakmak için oturduğu yerden kalkıp mutfak kapısına doğru ilerledi. Mutfağın kapısının önüne geldiğinde Tuğçe'nin uyanmış olduğunu ve mutfağa doğru geldiğini gördü. Hemen mutfaktan çıkarak Tuğçe'nin yanına gitti ve sesini kısabildiği kadar kısarak konuşmaya başladı.

"Tuğçe yerdeki kanları temizlemeyi unutmuşuz. Beren kanlara bakıp duruyor."

"Ah! Kahretsin, unuttuk temizlemeyi."

"Salona git diyorum, gitmiyor. Sen salona gitmesi için ikna et, ben de buraları temizleyeyim."

Tuğçe ve Koray tekrar mutfağa gittiler. Sandalyede oturan Beren'e baktıktan hemen sonra Koray, Tuğçe'ye bakarak gidip konuşması için Beren'i işaret etti. Tuğçe ise mutfaktaki sessizliği bozarak konuşmaya başladı.

"Beren, salona gidip biraz televizyon izlemeye ne dersin? Hadi benimle gel."

"İstemiyorum!"

"Hadi ama burada daha ne kadar duracaksın? Gidelim biraz televizyon izleyelim."

"İstemiyorum dedim!"

"Tamam, peki televizyon izlemek istemiyorsan başka bir şey yaparız ama yeter ki buradan çıkalım."

"Kaç defa söyleyeceğim. İs-te-mi-yo-rum!"

"Duş almak sana iyi gelecektir, hadi kalk duş al da rahatla."

Beren karşısında durmuş hiç susmadan konuşan Tuğçe'ye kafasını yerden kaldırarak sinirli yüzüyle baktı ve sesini bağırmayı andıracak kadar yükselterek konuşmaya başladı.

"İSTEMİYORUM!"

Beren'in ısrarla kendisiyle gelmek istemediğini gören Tuğçe, yanında duran Koray'a elinden başka bir şey gelmez dermiş gibi bir bakış attı ve Beren'in karşısından çekilerek mutfak kapısının önünde dikilmeye başladı. Kısa süren konuşma ardından mutfağı yine uzun bir sessizlik sardı ve bu sessizliği fazlasıyla sert çalınan sokak kapısı bozdu. Sokak kapısı yumruklanıyor, tekmeleniyordu. Yumruklar ve tekmelelerin sesine yerinden sıçrayan Beren, oturduğu sandalyeden kalktı ve hızlı adımlarla sokak kapısına doğru ilerlerken Koray önüne geçerek konuşmaya başladı.

"Beren dur! Gitme, ben bakarım."

Beren olduğu yerde durdu ve Koray'ın yavaşça sokak kapısına doğru ilerleyişini izledi. Koray yavaş adımlarla yumruklanan ve tekmelenen kapıya doğru ilerledi, tam önünde durdu. Kapı o kadar şiddetli yumruklanıyordu ki titrediği uzaktan hissedilebiliyordu. Koray yavaşça kapının dürbününe doğru kafasını uzattı ve kapının hemen önünde, yerde biri olduğunu gördü.

"Kapının önünde biri var."

Beren sesindeki heyecanı belli ederek, "Kim, nasıl biri?" dedi.

"Bilmiyorum, yerde yatıyor, tam göremiyorum. Sizce kapıyı açmalı mıyım?"

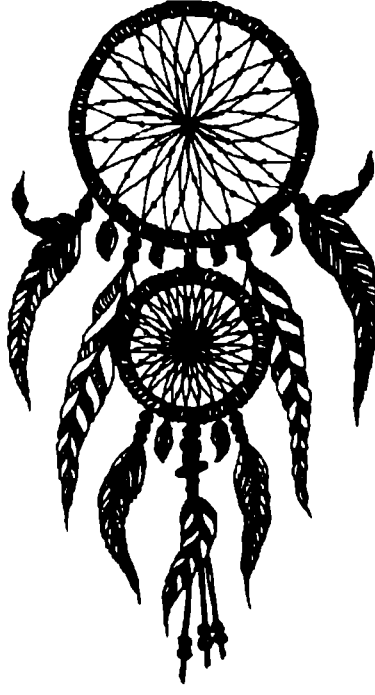
Sorusuna kimseden ses çıkmayınca, Koray kolunu yavaşça aşağı indirdiği sokak kapısını ani bir hareketle açtı. Kapı açılır açılmaz kanlar içinde biri içeri yığıldı ve tepesinde duran Tuğçe, Koray ve Beren'e bakakaldı. Tuğçe, Koray ve Beren birbirlerine, yerde kanlar içerisinde yatan yabancı kişi ise tepesindeki üç kişiye bakıyordu. Uzun süre birbirleriyle bakışan dört kişinin arasından ilk konuşan Koray oldu.

"Aranızda tanıyanınız var mı?"

Tuğçe ve Beren seslerindeki korkuyu belli edercesine yerde yatan kişiye bakarak, "Hayır, tanımıyoruz," dediler ve tiksinierek Koray'a baktılar. Yerde kanlar içinde yatan kişiyi

kimse tanıımıyordu ve onun neden orada olduğuna dair kim-
senin bir fikri yoktu. Yerde yatan kişi aynı Şükran gibi sü-
rekli öğürüyor ve kan kusuyordu. Gözlerinin altı morarmış-
tı, ağzından nefes alıyordu. Konuşmaya çalıştıkça ağzındaki
kanlar artıyor, diyeceği şey ağzına tıkılıp kalıyordu. Kanlar
içinde yere yığılmış ve hareket edebilecek kadar güce sahip
olmayan kişi, uzun uğraşlar sonucu konuşmayı başarabildi
ve tepesinde dikilen, meraklı gözlerle kendisine bakan üç ki-
şiye bakarak zor da olsa konuşmaya çalıştı.

“Üçünüz çok dikkatli olun. Uzun zamandır sizi izliyorum.
Siz çok farklısınız.” Beren’i işaret etti. “Özellikle de sen,” de-
yip derin bir nefes aldı ve ekledi, “çok değerlisin!”

BÖLÜM 27

Koray, Beren ve Tuğçe yerdeki adama şaşkınlıkla bakakalmışlardı, ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Adını dahi bilmedikleri kişinin onları neden takip ettiği ya da kendilerinin, özellikle de Beren'in özel bir insan olduğunu nereden bildiği hakkında en ufak bir fikre sahip değillerdi. Koray ve Tuğçe kafalarını yerden kaldırarak hemen yanlarında duran Beren'e şaşkınlıkla baktılar. Yerde yatan kişinin boşu boşuna onun özel bir insan olduğunu söylemediği barizdi. Yaşamının son dakikalarını neden Beren'e bunları söylemek için harcadığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Uzun süren sessizlik sonrası, Koray yere doğru eğildi ve sesindeki hüznü belli edercesine yerde yatan kişiyle konuşmaya başladı.

“Sen nereden biliyorsun tüm bunları? Lütfen ne biliyorsan bize anlat.” Beren'i işaret etti. “Onun özel olduğunu nereden biliyorsun?”

Yerde yatan ve sürekli öğüren kişi tepesinde dikilen Koray ile konuşmak istiyor ancak ağzından gelen kanlar konuşmasına engel oluyordu. Beren yere baktıkça annesini hatırlıyor, hislerini bastıramayıp gözlerinden gelen yaşların yanaklarından süzülmesine izin veriyordu. Tuğçe hemen yanında duran Beren'e baktı ve ağladığını görür görmez koluna girip ona salona gitmesini söyledi. Beren ısrarla salona gitmiyor, yere bakmaya devam ediyordu. Mutfaktan sonra bu sefer de koridor kanlar içerisindeydi. Kanlar gitgide dört bir yana yayılır olmuştu. Koray ortamdaki gerginliği ve sessizliği bozmak adına sokak kapısını kapatıp yere çömelerek konuşmaya başladı.

“Bize yardım etmen gerek. Bildiklerini söylemen gerek. Bize aşamaları söyle. Neler olacak bize? 6. aşama sonrasında ne var? Sana ihtiyacımız var.”

Koray'ın hiç susmadan devamlı soru sormasından sonra koridoru sessizlik sarıyor, sadece yerde öğüren kişinin sesleri duyuluyordu. Bütün soruları cevapsız kalan Koray yerde yatan kişiyle yalnızca bakışıyordu. Daha fazla dayanamadı ve ani bir hareketle çömeldiği yerden kalkıp kızlara dönüp bir şeyler söylemeye başladı.

“Siz salona gidin, ben burada bekleyeceğim. İlla ki bir şeyler söyler. Söylemesi için uğraşacağım.”

Tuğçe, Koray'a bakarak kafasını tamam anlamında salladı ve Beren'i zorla olsa da kolundan çekştirerek salona götürmeye çalıştı. Beren, Tuğçe'nin kollarının arasından yerde yatan kişiye bakmaya ve Tuğçe'den kurtulmaya çalışıyordu. Sarf ettiği onca enerji boşa gidiyor, çabaları onu bir adım geriye, salona yakınlaştırıyordu. Uzun uğraşlar sonunda Tuğçe, Beren'i salona götürmeyi başardı ve kapıyı kapatarak dışarıda olanları görmesini engelledi.

Koray, Beren ve Tuğçe'nin salona gitmesinden sonra yerde kanlar içinde yatan kişiyle koridorda yalnız kalmıştı. Onun söylemek istediği şeyleri anlamak için yere çömeldi.

“Biliyorum, canın çok acıyor ama bir şeyler söylemen gerek. Tek bir lafın bile bizim için o kadar önemli ki anlata-mam.”

Koray suratındaki üzgün ifadeyi gizlemek için en ufak bir şey yapmıyor, sadece yanında bulunan ve can çekişen kişiye bakıyordu. Dakikalar sonra koridordaki öğürme, tükürme sesleri kesildi ve sessizlik sonrası oluşan boşlukta Koray dikleşerek hemen önünde az önce can çekişen kişiye baktı. Artık can çekişmiyor, ağzından gelen kanları öğürmüyordu. Her şey bitmişti. En ufak bir ipucu söyleyemeden ölmüştü. Hayatlarını belirleyecek kadar önemli bilgileri alabilecekleri tek kişi acı çekerek hayata gözlerini yummuştu. Koray karşısındaki kişiyi tanımamasına rağmen onu bu halde görmesi sonucunda duygularına engel olamadı ve gözlerinden yanaklarına doğru süzülen yaşları elinin tersiyle silerek ayağa kalktı.

“Kızlar buraya gelin ya da Tuğçe sadece sen gel. Çabuk!”

Koray, Tuğçe’yi çağırırken bir an bile gözlerini yerdeki çocuktan ayırmıyor, onun da diğer kişiler gibi ortadan nasıl kaybolduğunu görmek istiyordu. Çok geçmeden salonun kapısı açıldı. Koray’ın sadece Tuğçe’nin gelmesini söylemesine aldırış etmeyen Beren, Tuğçe’nin peşine takılmış, koridorda Koray’ın yanına doğru ilerliyordu. Çok geçmeden iki kız da Koray’ın yanına geldi ve yerde gözleri kapalı, hiç hareket etmeden yatan kişiye bakarak iğrenen bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Ne oldu burada böyle?” dedi Beren üzülerek. “Ne oldu, o da mı öldü?”

Koray üzüntüyle başını bir aşağı bir yukarı oynattı ve kızlara dönerek konuşmaya başladı.

“Maalesef evet. Ben burada bekleyeceğim, ölen diğer kişiler gibi ortadan kaybolacak olursa bunu kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

Koray lafı bitince koridorda cesede en yakın duvarın dibine oturdu ve arkasına yaslanarak kendinden çok emin bir şekilde beklemeye başladı.

“Tam da burada bekleyeceğim. Siz gidip yatabilirsiniz.”

Tuğçe ve Beren, Koray’ın daha önce hiç görmedikleri, kendinden oldukça emin görünen tavrı karşısında şaşırdılar ve kısa bir süre birbirlerinin suratına boş boş baktılar. Koray gözünü dahi kırpmadan cesede bakmaya fazlasıyla kararlı gözüküyordu. Koridoru saran sessizlik sonrası Beren daha fazla dayanamadı ve Tuğçe’ye dönerek bir şeyler fısıldamaya başladı.

“Ben gidip yatacağım. Burada böyle beklemenin bir anlamı yok. Bugün bir insanın kaldıramayacağı kadar iğrenç ve bir o kadar da ağır şeyler yaşadık. Babam birkaç saate evde olur. Tüm bu olanları kim, nasıl anlatacak çok merak ediyorum ama şimdiden söylemek isterim ki ben hiçbir şey anlamam.”

Tuğçe, Beren’in sözünü keserek konuşmaya dahil oldu.

“Koray her şeyi düzgün bir dille anlatacak. Gerekirse ben de anlatırım. İçin rahat olsun ve git biraz dinlen. Birazdan ben de gelirim.”

Beren son bir kez yerdeki cesede ve onun başucunda oturmuş bekleyen Koray’a göz ucuyla bakarak odasına gitti. Uzunca olan koridorda Tuğçe ve Koray yalnız kalmışlardı. Yapacakları tek şey gözlerini kırpmadan cesede bakıp ortadan kayboluşunu izlemek olacaktı. Koca bir cesedin ortadan nasıl kaybolduğu hakkında kimsenin en ufak bir fikri bile yoktu. Kim bunu nasıl ve ne ara yapıyordu, anlam veremiyorlardı. Beren’in gitmesiyle birlikte koridoru tekrar sessizlik sardı. Koray bir tarafta oturuyor, Tuğçe ise karşısındaki duvara yaslanmış, uykuya yenik düşmemek için gözlerini zorla açmaya çalışmakla meşguldü. Koray uzaktan Tuğçe’yi izliyor, onun uykusuyla mücadelesini içten içe gülerek, büyük bir zevkle izliyordu. Tuğçe’nin kafasının kayıp yana düşmesi üzerine sıçrayarak kendisine gelmesi Koray için komikti, Tuğçe’ye ise eziyet gibi geliyordu. Tuğçe’nin gözleri tekrar kapandı ve çok sürmeden kafası tekrar omzuna doğru düştü, kız bunun

üzerine yerinden aniden sıçrayarak uyandı ve karşısında ona sessizce gülen Koray'a bakarak konuşmaya başladı.

"Ne var? Neye gülüyorsun?"

Koray oturduğu yerde doğruldu ve sırtını tekrar duvara yaslayıp suratındaki gülümsemeden hiçbir ödün vermeden Tuğçe'ye cevap verdi.

"Hiç, sana gülüyorum."

Tuğçe oflayarak gözünü ovuşturdu ve karşısındaki Koray'a üşenerek cevap verdi.

"Hiç mi uykulu veya yorgun insan görmedin?"

"Gördüm. Neyse ne, sen de her şeye alınıyorsun. Yok bir şey, bir daha gülmem, olur biter."

Tuğçe oturduğu yerden yavaşça kalktı ve Beren'in odasına doğru ilerlerken Koray'a bir şeyler söyledi.

"Gülmezsen iyi edersin. Ben daha fazla dayanamayacağım, Beren'in yanına yatmaya gidiyorum. Göz kulak ol şuna," dedi yerdeki cesedi göstererek.

"Emrin olur hanımefendi."

Koray, Tuğçe'nin de gitmesi üzerine koridorda cesetle yalnız kalmış, uykuya yenik düşmemek için cebindeki telefonu çıkarıp galeride bulunan fotoğraflara bakmaya başlamıştı. Geçtiği her fotoğraf sonrası aklına gelen anılar, canını bir kez daha yakmaya yetmişti. Arkadaşlarıyla geçirdiği zamanları özlediğini fark ediyordu. Kısa süre sonra telefonunu hızlıca kapadı ve cebine aceleyle sokuşturdu. Eski anıların geçmişte kaldığını, artık canını yakmaması gerektiğini kendine sürekli söylese de hiçbir zaman unutamayacağını biliyordu. Yaşanan olaylar sonrası bir anda aklına iki gündür işe gitmediği geldi ve onu kimsenin neden aramadığını merak etti. İşe gitmesi kimsenin dikkatini çekmemiş miydi? Kafasının içinde cevaplandıramadığı o kadar çok soru vardı ki bunları düşünmenin, fotoğraflara bakmaktan daha kötü olduğunu düşündü ve az önce cebine sokuşturduğu telefonunu alıp tekrar galerisine girdi. Gördüğü her fotoğraf sonrası hayallere daldığı yüzündeki ifadeden oldukça belli oluyordu.

Koridor aniden gereğinden fazla sessiz bir hal aldı ve Koray istemsizce Tuğçe ve Beren'in çoktan uykuya daldığını düşündü. Ceset, karşısında duruyordu, hiçbir şekilde kıpırdamıyordu. Ölen bir insanın durduğu yerden zaman içinde nasıl yok olduğuna anlam veremiyordu. Yaklaşık yarım saat geçmesine rağmen ortalıkta olağandışı hiçbir şey olmuyordu. Koray'ın giderek uykusu geliyor ve dayanılamayacak bir hal alıyordu. Kızlar gibi o da bir insanın bir günde yaşayabileceği şeyleri fazlasıyla yaşamıştı. Dayanacak gücü kalmamıştı uyumaması gerekirken sürekli uyumak istediğini dile getiriyordu. Gözleri yavaşça kapanıyordu. Kafasını sabit tutamayıp sağa doğru düşmesine izin veriyordu. Kafasının omzuna her düşüşünde aniden uyanıyor etrafına ve cesede bakıyordu. Çok geçmeden istemsizce tekrar gözlerini kapadı ve derin bir uykuya daldı.

Bu sefer az önceki kadar erkenden uyanmadı ve uzunca bir uykuya daldı. Koray koridorda, kızlar ise yatak odasında günün yorgunluğunu atarcasına uyuyorlardı. Ev geçen onca zamanın ardından ilk defa bu kadar olaysız ve sessiz kalmıştı. Her şey normale dönüyor gibi görünüyordu. Koray işe, kızlar ise bir gündür okula gitmiyorlardı. Ertesi gün karne alacakları gündü. Yaz gelmişti. Tatilde havuza, denize gitme hayalleri yerine başlarına gelen onlarca kötü olaylarla ilgilenmek zorunda kalıyorlardı. Yarım saat kadar uyanamayan Koray, yavaşça göz kapaklarını açtı ve gerinmek, esnemek için kollarını arkasına doğru atarken arkasındaki duvarı unutmuştu. Kollarını hızlıca duvara çarpmıştı.

“Ah! Kahretsin.”

Bir yere kaybolmaması için başında beklediği cesede bakmak için kafasını sağa doğru döndürdü ve kendinin de inanamadığı kadar hızlı bir şekilde yerinden kalktı. Elini kafasına götürerek kendi kendine söylenmeye başladı.

“Allah kahretsin! Nereye gitti bu!”

Ceset olduğu yerde değildi, öteki cesetlerde olduğu gibi

ortalıktan kaybolmuştu. Koray yarım saatlik uykusunda onun nereye kaybolduğunu anlayamamıştı. Onlara faydası olacak tek şeyi kendi hatası yüzünden kaçırmıştı. Sinirli bir şekilde karşısında duran duvarı tekmelemeye, hatta yumruklamaya başladı.

“Allah benim belamı versin! Nasıl olur da uyurum? Ah! Kahretsin!”

Tekme ve yumruk sesleri ile Koray’ın kendi sesi koridorda yankılanıyor, Beren ve Tuğçe’nin uykusundan uyandırabilecek seviyeye geliyordu. Çok geçmeden Tuğçe ve Beren yüzlerindeki korku ve şaşkınlık ifadesiyle odadan çıktılar. Yüzlerine yapışmış olan saçlarını geriye doğru atarken aynı zamanda Koray’ın yanına doğru yürümeye başladılar. Koray’ın yanına geldiklerinde cesedin yerde olmadığını gördüler ve Koray’a korku dolu gözlerle bakarak konuşmaya başladılar.

“Koray, ceset nerede?”

Koray tekme atmayı keserek yanına gelen kızlara döndü ve sesindeki kızgınlığı belli ederek yüksek bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Ceset yok! Ortalıktan kayboldu.”

BÖLÜM 28

Beren kısa süre sessiz kaldı ve sinirlerini yatıştırmak için çabaladı. Ellerindeki en değerli ipucu kaynağı artık yoktu. Yavaşça Koray'ın üzerine yürümeye başlayan Beren, her adım sonrası bir şeyler söyleniyordu, sesi giderek yükseliyordu.

“Ne-demek-ceset-kayboldu?”

Koray üzerine gelen Beren'in attığı her adımla geri gidiyor ve Beren ile konuşmaya çalışıyordu.

“Uyuyakalmışım. O sırada ortalıktan kaybolmuş. Çok üzgünüm.”

Beren dişlerini sıkarak konuşmaya devam etti.

“Demek uyuyakalmışsın. Elimizdeki tek ipucunu da kaçırdın, tebrikler. Bir cesedin ortadan nasıl kaybolduğunu hiçbir zaman anlayamayacağız. Helal olsun. Diyecek tek bir şey bulamıyorum. Bravo!”

Tuğçe, Beren'in Koray'ın üzerine çok fazla gittiğini düşündü ve yanına giderek onu durdurmaya çalıştı.

“Beren, biraz sakın olur musun? Uyuyakalmışım diyor, ne yapabiliriz? Düzgünce konuşmamız gerek.”

Koray, Tuğçe’ye teşekkür edercesine bir bakış attı ve fazlasıyla sinirli gözüken Beren’e dönerek ekledi: “Tuğçe çok haklı. Yorgunluktan uykuya dalmışım, ne yapabilirim?”

Beren, Koray konuştuğu sinirleniyor, sesini gitgide yükselterek konuşuyordu.

“Biz sana güvenerek gittik yattık. Bilseydik gidip yatmazdık.”

“Tamam, haklısın, elimizdeki şansını kaybettik ama şu an yapabilecek bir şeyimiz yok. Gidip oturalım ve konuşalım. Size söyleyeceklerim var.”

Beren kolundan tutan Tuğçe’yi iterek kendisini tutmasını engelledi ve sinirle attığı hızlı adımlarla salona doğru ilerlemeye başladı. Beren’in salona gittiğini gören Koray ve Tuğçe ise kısa süre bakıştıktan sonra arkadaşlarını takip ettiler. Koray ve Tuğçe salona girdiklerinde Beren’in üçlü koltuğa oturduğunu gördüler ve ikisi de karşısında duran ikili koltuğa geçip oturdu. Ortamdaki gerginliği ve sessizliği bozan ilk kişi Beren oldu.

“Hadi anlat bakalım, seni dinliyoruz.”

Koray boğazını temizledikten sonra derin bir nefes alarak yanında oturan Tuğçe’ye baktı ve tekrar önüne dönerek konuşmaya başladı. Ağzından çıkan her kelime sonrası alnından akan teri siliyordu, stresli olduğu bacağını titretmesinden belli oluyordu.

“Kaç saat başında beklediğim ceset, ben yarım saatlik uykuya daldığımda ortalıktan kayboluyor. Sizce de garip değil mi?”

Beren, Koray’ın sorduğu soru karşısında kısa süreliğine de olsa sessizliğini korudu ve aklına gelen saçma sapan düşünceleri bir kenara atıp o an konuşulması gereken konuya odaklanmaya çalıştı. Beren kafasını iki klinin arasına aldıktan sonra aşağı eğdi ve elleriyle saçlarını tutup geriye attı. Uzun

süre başı aşağı eğik şekilde düşündükten sonra saçlarını bir kez daha arkaya savurarak başını kaldırdı. İlk olarak Koray'ın yanında duran Tuğçe ile göz teması kurdu, daha sonra kendisine merakla bakan Koray'a dönüp konuşmaya başladı.

“Bu senin hatanı örtmez! Sonuçta biz sana güvenerek gittik ve yattık. Haksız mıyım?”

Koray kendini savunurcasına oturduğu koltukta hafifçe doğrularak öne doğru kaydı. Anlatmak istediklerini elleri yardımıyla anlatması onun gitgide sinirlendiğinin göstergesiydi.

“Ceset her türlü ortadan kaybolacaktı. Bunun neden benim uykuya daldığımda gerçekleştiğini düşünmemiz gerek. Şu an konuşulması gereken konu benim uykuya dalmış olmam değil. Cesedin benim uykuya daldığımda ortadan kaybolması.”

Tuğçe bakışlarını Beren'e doğru kaydırıp ve karşısında oturan arkadaşına haklı dermişçesine bir bakış atarak konuşmaya kendisi de dâhil oldu.

“Koray haklı. Şu an konuşmamız gerek konu tam da bu! Ceset neden tam zamanında ortadan kayboldu?”

Beren bakışlarını Tuğçe'ye doğru kaydırıp ve arkadaşına yüzündeki anlaşılamaz ifadeyle baktı. Ortamın fazlasıyla gergin olduğu, odada çıt dahi çıkmamasından belliydi. Beren sürekli önüne düşen saçlarını arkasına doğru atıyor, her seferinde ofluyordu. Yaşadıkları tüm olaylar, onlar için çok ani ve hızlı olmuştu. Üç arkadaş için bunların hepsi bir hastalıktan çok psikolojik bir savaştı. Beren önüne gelen saçlarını son kez geriye doğru savurdu ve karşısında bir şeyler söylemesini bekleyen Tuğçe ve Koray'a sakince gülümsedikten sonra konuşmaya başladı.

“Haklısınız. Özür diliyorum. Yaşadığımı onca olay beni kötü etkiledi. Sağlıklı düşünemiyorum. Bu cesetleri alan her kimse kendini belli etmek istemiyor. Bu yüzden bizim olmadığımız, uygun bir zamanı yakalayıp cesedi alarak ortalıktan kayboluyor.”

Tuğçe, Beren'in lafını keserek konuşmaya dahil oldu.

"Aynı korku filminde olduğu gibi."

Koray kelimeleri ağzında geveleyerek ekledi.

"Aynen öyle, hem de bunların hepsi gerçek, maalesef film değil."

Beren karşısında oturan Koray'a bakarak konuşmaya dâhil oldu.

"Bir şey mi dedin Koray?"

"Yok hayır. Sadece yaşadıklarımız film değil gerçek diyordum."

Beren oturduğu koltuktan kalktı ve salonda yürümeye başladı. Attığı her bir adım sonrası kendi kendine söyleniyor, ipuçlarını birleştirmeye çalıştığı bariz belli oluyordu. Tuğçe, Beren'in fısıldadıkları arasından sadece "H.K.M" ve "gelecek" kelimelerini seçebilmiş olsa da neler düşündüğünü anlaması sandığı kadar zor olmadı. Kâğıtların arkalarında yer alan gizli notları düşündüğünü çok net anlamıştı. Olaylar umduklarından fazla karışık duruma gelmişti. Kimse olanlar hakkında fikir yürütemiyordu, onlara ipucu olarak verilen kâğıtların ne anlama geldiğini dahi anlayamıyorlardı. H.K.M kelimesinin açılımından bile emin değillerdi. Beren'in şok anındayken söylediği Hastalık Kontrol Merkezi'nin ne kadar doğru olabileceğini düşünüyorlardı. Kimse net bir şey söyleyemiyor, kafalarındaki onlarca soru her zamanki gibi cevapsız kalıyordu. Salondaki sessizlik sinir bozucu seviyeye ulaşmış olsa da kimse konuşmaya tenezzül etmiyordu. Kafaları yere bakar vaziyette, sessizce bir şeyler düşünüyorlardı. Kısa süre sonra Beren ani bir şekilde salonun ortasında durdu, karşısında duran Tuğçe ve Koray'a bakarak bir şeyler söylemeye başladı.

"Bu H.K.M ne oluyor? Neden bizden gelecek için özür diliyor?"

Koray kafasını yavaşça Beren'e doğru kaldırdı ve sesindeki titremeye engel olamadan bir şeyler söylemeye başladı.

“H.K.M’nin açılımını sen bize söyledin. Hatırlamıyor musun?”

Beren, Koray’ın cümlesi karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Yüzünü buruşturarak ve kaşlarını çatarak, arkadaşına sorgular bir tonla cevap verdi.

“Ben mi? Ben? Nereden bileyim H.K.M’nin açılımını?”

Koray ellerini cebine atarak oturduğu koltuktan kalktı ve Beren’e bir kaç adım daha yakınlaşarak konuşmasına devam etti.

“Hastalık Kontrol Merkezi. Hatırlamıyor musun? Sen demiştin hani.”

“Benim dediğime emin misin?”

Tuğçe, Koray’a destek çıkarcasına diğer arkadaşları gibi oturduğu koltuktan kalktı ve birkaç adım atarak Koray’la aynı hizaya geldi. Beren’in gözlerinin içine bakarak konuşmaya dâhil oldu.

“Evet, sen dedin. Hatırlamıyor musun?”

Beren korkmuş ve bir o kadar da şaşırmış bir ses tonuyla Tuğçe’ye doğru yavaşça döndü ve cevap verdi.

“Hayır dedim ya. Hatırlamıyorum.”

Söz ettikleri konu hakkında Beren’in ısrarla hiçbir fikri olmadığını söylemesiyle Koray ve Tuğçe kısa süreliğine bakıştılar, ardından Beren’e dönerek aynı anda konuşmaya başladılar.

“Demek ki gördüğümüz hayalleri ya da paranormal şeyleri hatırlayamıyoruz.”

Beren yüzündeki şaşırmış ifadeyi daha da belirginleştirmek istercesine yüzünü buruşturdu ve arkadaşlarının suratlarına bakarak bir şeyler gevelemeye başladı.

“Paranormal şeylerde ne demek oluyor?”

Tuğçe karşısında duran Beren’e bir adım daha yaklaştı ve onun ellerini tuttu, sıktı. Destek olmak istediği açıkça belli oluyordu. Arkadaşının gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

“Beren sen 5. aşamadasın. Hayaller, paranormal şeyler ve halüsinasyonlar görüyorsun. Biz de şimdi farkına vardık ki gördüğün şeyleri anlık hatırlıyorsun ve söylüyorsun. Daha sonra unutuyorsun. Aşamalar çok hızlı ilerliyor sende ya da bizde de öyle olacak ama şu anda tüm dikkatimizi sana vermek zorundayız.”

Beren yaşadıklarını Tuğçe’nin ağzından duyması sonucunda tüylerinin ürpermesine engel olamadı ve arkadaşının ellerini bırakarak ıslak avuçlarını pantolonuna sürdü. Önüne gelen saçlarını geriye savurarak adımlarını geriye doğru atmaya başladı ve arkasında duran koltuğa çarparak ani bir şekilde koltuğun yumuşak minderlerine oturdu. Gördüğü şeyleri hatırlayamaması onu kendine zarar verme konusunda korkutuyordu. Gerçekte olmayan varlıkları gördüğünü düşünmek bedeninin aniden soğumasına neden oluyordu. Tüm bu olanları kısa bir süreliğine zihninden geçirdikten sonra arkadaşlarına bakarak konuşmaya başladı.

“Tamam, bu H.K.M, Hastalık Kontrol Merkezi olsun. Peki bundan ne kadar eminiz?”

Koray, Beren’in lafını kesercesine konuşmaya dahil oldu.

“Elimizde olan sadece bu. Bunu gerçek varsayarak ipuçlarını birleştiresek belki sonuca varabiliriz.”

“O zaman Hastalık Kontrol Merkezi, gelecek için bizden özür diliyor demek anlamına geliyor bu.”

“Aksini iddia eden yok zaten.”

Beren, Koray’a kızgınlığını belli edercesine bir bakış attı ve konuşmasına devam etti.

“O zaman bu demek oluyor ki H.K.M suçlu olan kişi veya kişiler. Suçlu oldukları için özür diliyorlar. Yoksa bir insan suçlu olmadığı halde neden özür diler ki?”

Tuğçe sesindeki heyecanı belli ederek konuşmaya dahil oldu.

“Belki de hastalığa sebep olan varlık, virüs ya da her neyse bu H.K.M oluyor anlamına geliyor.”

Ellerine ulaşan ipuçlarını birleştirerek ortaya attıkları fikirler üç arkadaşın da aklına yatıyor, fikirler hepsine oldukça mantıklı geliyordu. Beyinlerindeki sorular az da olsa cevaplanıyordu ve tüm bu olanların nedenini bulmaya daha çok yakınlaşıyorlardı.

Beren'in annesini öldüren, babasını öldürecek olan, Koray'ın tüm ailesini yok eden virüs, varlık ya da her neyse, bunu bulmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Gitgide yakınlaştıklarını hissediyorlardı ve bu hisleri Koray, Beren ve Tuğçe'nin motivasyonunu yükseltiyordu; yüzlerindeki hüznün, yerini az da olsa gülümsemeye bırakıyordu. Kısa süreliğine de olsa, salondaki gerginlik, yerini ipuçlarından yola çıkılarak bulunan sonuçların verdiği mutluluğa bırakıyordu.

Koray tüm bu konuşulanları toplamak istercesine ortamdaki sessizliği bir bıçak gibi delerek konuşmaya başladı.

“Yani H.K.M hastalığın nedeni ve bu yüzden gelecek için bizden özür diliyorlar.”

Beren konuşmaya dâhil oldu ve söylemek istediklerini söylemeye başladı.

“Aynen öyle. Bu H.K.M yani Hastalık Kontrol Merkezi'ni bulmamız gerekiyor ama nasıl? Cesedin ortadan kayboluşunu görebilseydik belki bir fikrimiz olurdu.”

Konunun dönüp dolaşıp tekrar Koray'ı uyuyakalmış olmasından dolayı cesedin ortalıktan kayboluşunun görülmesine gelmesinden dolayı Koray oldukça sesli bir şekilde ofladı ve Beren'e dönerek konuşmaya başladı.

“Konu tekrar buralara gelecekse hiç konuşmaya gerek yok.”

“Haksız mıyım? Hastalık Kontrol Merkezi'ni şimdi nereden bulacağız. Hayatınızda hiç böyle bir bina, yer ya da ülke falan gördünüz mü? Bence hiç zahmet etmeyin, ben cevaplandırayım: ‘Hayır.’ Ceset en azından bir umudumuzdu, şimdi o da yok.”

Beren'in sıkıcı tavrını koyduğu konuşma sonrası kimse-

den çıt dahi çıkmamıştı. Kısa süre sessiz kalan salonu bağır-malar ve inlemeler sarmıştı. Bu bağırmayı ve inlemeyi bir yerden tanıyan Tuğçe ve Beren, kısa süre birbirlerine bak-tıktan sonra, yere yığılmış ve başını fena halde sıkı Koray'a baktılar, hemen onun yanına gidip çömeldiler.

"Neler oluyor sana? Geleceğe dair bir şeyler mi görüyor-sun?"

Koray inlemelerine son vermek istese de başaramıyor, vü-cudunu saran acıya rağmen konuşmaya çalışıyordu.

"Kahretsin, evet öyle. Görüntüler oluşuyor."

"Ne gördüğünü bize hemen söylemelisin. Çabuk ol!"

Koray derin derin nefes almaya çalışıyor, yerde yatmış va-ziyette, acısını azaltmak istercesine bacaklarını yerlere vuru-yordu.

"Beren, sizin apartmanı görüyorum. Giriş kapısı, evet, evet giriş kapısı. Ah! Başım!"

Koray çektiği onca acıya rağmen konuşmaya çalışıyor, kendilerini bekleyen geleceğe dair bir şeyler öğrenmeye ça-lışıyordu.

"Kesinlikle bu apartman. Aşağı katlarda bir şeyler oluyor. Kahretsin, görüntü bozuluyor! Ah hayır!"

Koray'ın bağırışları yerini rahatlama seslerine bırakıyor, salondaki gerginlik gitgide büyüüyordu. Koray'ın apartmanda bir şeyler olduğunu söylemesi sonucunda Beren ve Tuğçe hemen harekete geçtiler ve sokak kapısına doğru ilerlemeye başladılar. Yerden zorlanarak kalkmış olan Koray ise peşlerinden ilerliyor, karşılaşacağı korkunç şeyi merak edi-yordu. Kızların önden gitmesi onu tedirgin ediyor, başının ağrması yürümesine engel oluyordu.

Beren basamakları korkarak inmiş olsa da kendisini bek-leyen o korkunç anı merak ediyordu. Her indiği katı dolaşı-yor ve herhangi bir şeyin olup olmadığını kontrol ediyordu. Apartmanın son katına geldiği anda ellerini ağzına götürdü ve nefesini tutmaya başladı. Gördükleri karşısında ne yap-

cağını bilemedi. Hemen arkasından gelen Tuğçe ise yerde gördükleri karşısında bakışlarını hemen Beren'e kaydırđı ve arkadaşına destek olmak için yanına gidip sarılmaya başladı. Beren gözyaşlarını tutamamış, çoktan ağlamaya başlamıştı. Ağlamalar kısa sürede yerini isyan etmelere, dayanamadığını yakarırcasına söylemelere bırakmıştı. Beren kısa süre ağladıktan sonra kendisine sarılmış olan Tuğçe'yi iterek ilerlemeye başladı. Yere çömelerek kafasını aşağı eğdi ve bir şeyler fisıldamaya başladı.

“Baba, beni tek başıma bırakma!”

BÖLÜM 29

Beren yerde kanlar içinde yatan babasını gördükçe annesini hatırlıyor, bağrıışlarını daha da şiddetlendiriyordu. Sevdığı iki insanı da kısa sürelerde kaybetmesi, onda derin acılar ve yaralar bırakıyordu. Sağlıklı düşünmemeye ve hatta konuşamamaya bile başlamıştı. Kalbi çok acıyordu. Konuşacak bir şeyler arıyor ancak bulamıyordu. Babası çoktan hayata gözlerini yummuştu. Annesiyle olanın aksine, son anlarını bile birlikte geçirememişlerdi. Beren hıçkırarak ağlıyor yanında duran Koray ve Tuğçe ise gözyaşlarını Beren'e belli etmeden yavaşça ellerinin tersine siliyorlardı. Beren'in babasının ışinden normalden daha erken çıktığı, geldiği saat-ten belli oluyordu. Muhtemelen kendini kötü hissedip izin almıştı ve daha fazla dayanamayıp evinin merdivenlerinde, kızına kavuşmadan, onu son bir kez göremeden gözlerini hayata sonsuza dek kapatmıştı. Tuğçe ve Koray kısa süre de

olsa Beren'i babasıyla yalnız bıraktılar ve daha fazla dikkat çekmemeleri gerektiğini düşünerek yanına giderek konuşmaya başladılar.

"Beren, babanı yukarıya, sizin eve taşımalıyız. Apartmandakilerin bu anı görmemeleri gerekiyor. Neler olduğu hakkında hiçbirinin fikri yok. Hadi sen Tuğçe ile yukarı çık, ben babanı taşımaya çalışacağım."

Beren, babasından ayrılmak istemese de dikkat çekmemeleri gerektiğini ve apartmanda oturan insanların bu anı görmemeleri gerektiğini çok iyi biliyordu. İtiraz etmeden Tuğçe'nin koluna girdi ve ağlayarak merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Koray ise yerdeki cesetle tek başına kalmıştı ve onu yukarıya çıkarabilmenin en kolay, en hızlı yolunu bulmaya çalışıyordu. Cesetlerin oldukça ağır olduğunu yaşadığı tecrübelerden biliyordu. Yerde kanlar içinde yatan, Beren'in babası Fırat'ı yavaşça ayaklarından tuttu ve hemen birkaç adım uzaklıkta duran asansöre doğru sürüklemeye başladı. Cesedi sürükledikçe arkalarında kalan fayanslar kırmızıya bürünüyordu. Koray daha hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Apartmana her an birisi girebilir ve onları o halde görebilirdi. Koray hareketlerini hızlandırarak ve oldukça zorlanarak cesedi asansöre doğru sürükledi ve kabine oturarak yukarı kata çıkmaya başladı.

Berenlerin oturduğu kata gelen asansörün kapısını Koray yavaşça itti ve kafasını dışarı uzatarak yardım için Tuğçe'ye seslendi. Tuğçe, Koray'ın sesini duyar duymaz kapıya doğru ilerlemeye başladı ve asansördeki cesedi görünce midesinin bulanmasına engel olamadı. Gördüğü dördüncü ceset olmasına rağmen her seferinde midesi bulanıyordu. Koray'ın, "Hadi ama," demesiyle kendisine gelen Tuğçe, yerdeki cesedin ayaklarından tutarak Koray ile birlikte evin koridoruna doğru taşımaya başladılar. Koray cesedi yere koyar koymaz Tuğçe'ye dönerek Beren'in duyamayacağı sessizlikte konuşmaya başladı.

“Apartmanda kan izleri var. Gidip onları temizle. Ben Beren ile ilgilenirim.”

Tuğçe su dolu bir kova ve bez almak için banyoya doğru ilerlemeye başladı. Kısa süre sonra elinde bir kova ve bez ile banyodan çıkan Tuğçe, Koray’a dönerek, “Ben aşağıyı hallederim, sen Beren ile ilgilen,” dedi ve asansöre binerek aşağı kata inmeye başladı. Olaylar çok hızlı ilerliyordu. Beren salondan kafasını uzatarak koridora baktı ve yerde yatan babasını görür görmez babasının yanına koşmaya, bağırarak ağlamaya başladı.

“Baba uyan! Baba ne olur beni tek bırakma! Baba sana uyan diyorum!”

Beren bağırıyor ve aynı zamanda babasının göğsüne uyanması için yalvarırcasına vuruyordu. Yaşadığı olayların daha önce Koray’ın başından geçmiş olması, onu anlayabilecek tek kişinin Koray olabileceği anlamına geliyordu.

Uzun saatler sonunda Beren kendine gelmişti, artık bağırmıyor, oturduğu yerden babasına bakıp sessizce ağlıyordu. Tuğçe ise apartmandaki kanları temizlemekten daha yeni gelmiş, ellerini yıkamak için banyoya gitmişti. Koray ise her zamanki gibi cesedin başında duruyor, bir şeyler olmaması için dört gözle cesede bakıyordu.

Tuğçe banyodan çıktıktan hemen sonra koridorda oturan Koray ve Beren’in yanına gitti ve oturdu. Yerde yatan cesede daha fazla bakmak istemediğinden kafasını diğer yöne doğru çevirdi ve koridordaki sessizliği bozmamak için elinden geleni yaptı. Saatler geçiyor, hava tekrar kararıyordu. Beren artık annesiz ve babasız kalmıştı. İkisini de bir gün arayla kaybetmenin acısını kaldırmaya çalışıyordu. Koridor uzun süren sessizlik sonrası Beren’in burnunu çekişiyle son buldu ve Beren konuşmaya başladı.

“Evet Koray! Bunun olacağını zaten biliyordum.” Hıçkırarak ağlamaya başladı. “Daha fazla beklemenin anlamı yok. Diğer cesedi kaybettik ama bunu kaybetmeyeceğiz. Babam tıpkı annemde olduğu gibi bize ipuçları verecek.” Hıçkırık-

ları kelimeleri bölerek lafını bitirdi. “Benim babam kahramandır.”

Koray ve Tuğçe, Beren’e baktıkça gözlerinden gelen yaşlara hâkim olamıyor yanaklarından süzülmesine izin veriyorlardı. Beren H.K.M her kimse veya her neyse onu bulmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı. Koray’ın uyuyakalarak kaçırdığı cesette olduğu gibi bu sefer babasının başucunda bekleyecek ve cesetleri kimin alıp almadığını görmek için saatlerce uyumayacaktı. Hastalık Kontrol Merkezi’ni bulmak ve neler olduğunu öğrenmek için her şeyini vermeye hazırdı. Kendisine bakan Tuğçe ve Koray’a bakarak az önceki konuşmasından daha güçlü çıkan sesiyle birlikte konuşmaya başladı.

“Evet. Ben burada bekleyeceğim. Tam burada! Bu sefer uyuyakalmak yok! Dikkatsizlik yok! Bu sefer H.K.M hakkında daha büyük bir ipucu bulmak için bir şansımız var! İster gidin yatın, isterseniz de burada bekleyin.”

Koray oturduğu zeminde dikleşerek ve Beren’den gözlerini kaçırmadan konuşmaya başladı.

“Beren bu senin benim beklemem ile olacak iş değil. H.K.M ya da her kimse, bu cesetleri alacak uygun zamanı bekliyorlar. Sen istediğin kadar uyuma, onlar sen uyumadıkça ya da uygun zaman bulmadıkça gelip cesedi almayacaklardır.”

Beren sesindeki şüpheli tavrı belli ederek konuşmaya başladı.

“Nasıl oluyor da bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Diğer cesedin başında saatlerce beklememe rağmen bir kıpırdama dahi olmadı. Olaya bakınız ki tam ben uyuduğum zaman ceset ortadan kayboluyor? İşe bakın! Gerçekten emin olunmayacak gibi değil(!)”

Beren’in kafası gitgide karışıyordu. İçinde yaşadığı duygular patlamaya hazır bir vaziyette onun en uygunsuz anını beklercesine kendilerini yavaşça belli ediyordu. Beren,

az önce babasının ölümüne üzülmürken şimdi ise H.K.M yi bulabilmek için onu kullanacağına inanamıyordu. İçindeki bu hırs, hiç alışık olmadığı kadar fazlaydı. Elinden geldiğinin fazlasını yapmak istiyordu ancak edindikleri ipuçları onu hiç olmadığı kadar kısıtlıyordu. Ortamdaki sessizliği bozmak istercesine Koray'a bakarak diyaloga devam etti.

“İyi, peki, beklemeyelim. Bunun dışında daha iyi bir fikri olan var mı?”

Tuğçe, Beren'in lafını kesercesine, bir bıçak kadar keskince, aniden araya girdi.

“Video.”

Beren, suratındaki kızgın ifadeye şaşkınlık karışırken Tuğçe'ye cevap verdi.

“Ne videosu?”

“Video işte, telefonla ya da bir fotoğraf makinesi ile cesedi video kaydına alalım ve gizli bir yere yerleştirelim. O sırada biz odalara çekilir cesedin yanından uzaklaşmış oluruz.”

Koray oturduğu yerden hızlıca kalktı ve arkasını temizledi. Sesindeki heyecanı fazlasıyla belli ederek Tuğçe'nin lafını kesercesine konuşmaya dâhil oldu.

“E-evet! Bu çok mantıklı. Kesinlikle çok mantıklı.”

“Benim odamda bir kamera olacaktı. Hemen gidip alayım. Bekleyin burada.”

Beren bulunduğu koridordan uzaklaşarak uzun zamandır gitmediği ve içinde yatmadığı odasına doğru ilerlemeye başladı. Odasına girdiğinde annesinin ölümünden önce kendisini yaraladığı makas ve kanlar aynı yerinde, kurumuş bir vaziyette duruyordu. Yaşadığı onca olay gereğinden hızlı ve ani gelişmişti. Odasında bulunan bilgisayar dolabının hemen üstündeki raftan çok da pahalı gözükmeyen dijital video kamerasını alıp hemen geldiği yoldan geri ilerledi. Koridora geldiğinde elindeki kameraya bakan Koray ve Tuğçe'nin meraklı bakışları, kendini kötü hissetmesine neden oldu.

“Bu işimizi görür herhalde.”

Koray, Beren'e doğru ilerledi ve elinde tuttuğu video kamerasına göz gezdirerek, "Fazlasını bile görür," dedi. Koray, Beren'in elinde tuttuğu video kamerayı alarak cesedi videoya çekebilecekleri uygun bir yer aramaya başladı. Kamerayı gizli bir yere koymaları gerekiyordu. Biri cesedi almaya gelecekse kamerayı görmemesi gerekiyordu. Uzun bir arayış sonunda koridorda saklayabilecekleri herhangi bir yer olmadığını fark eden Koray, Beren'e dönerek konuşmaya başladı.

"Burada kamerayı saklayacak yerimiz yok."

Beren kısa süre düşündükten sonra salonda gözüne takılan saksıyı göstererek, "Bu, işimizi görür," dedi ve hızlı adımlarla salona ilerledi, yerdeki kocaman saksıyı sürükleyip koridora getirdi. Onu uygun bir yere yerleştirdikten hemen sonra elindeki video kamerayı saksıdaki büyük yapraklı bitkinin içine koydu ve görüş açısını kapatmayacak bir şekilde üzerini yapraklarla kapadı. Uzaktan bakıldığında, orada olduğunu bilmeyen bir insanın kamerayı fark etmesi neredeyse imkânsızdı.

"Evet, oldu. Sizce nasıl?"

"Mükemmel oldu. Şimdi buradan uzaklaşmamız gerekiyor."

Beren son bir kez babasının yanına çömeldi ve yanağına yumuşacık bir öpücük kondurarak, "Seni seviyorum babacığım. Seni kullandığım için beni affet," dedi. Ardından doğrularak kendi odasına doğru ilerlemeye başladı. Koray ve Tuğçe ise Beren'in peşinden ilerleyerek arkadaşının odasına girdiler, ardından kapıyı kapatarak koridordaki cesedi sessizlik ve boşluk ile yalnız bıraktılar. Beren'in odası koridor kadar sessiz ve bir o kadar da sıkıcıydı. Kimse konuşmuyor, olacakları merak içerisinde bekliyorlardı.

Saatler hızlıca akıp gitmesine rağmen koridordan tık dahi gelmiyor, odadaki sessizlik hiç bozulmadan devam ediyordu. Saatlerin ilerleyip havanın kararmasıyla, Tuğçe, Beren ve Koray yorulduklarının farkına vardılar. Göz kapaklarının ka-

panmaması için verilen mücadele gitgide zorlaşıyor, kazanan uyku oluyordu. Her üçü de bulundukları yerlerde uykuya dalmıştı, yüzlerindeki ifadeden derin bir uykuda oldukları belli oluyordu.

Koray aniden sıçrayarak uyandı ve terlemiş olduğunu fark etti. Üzerindeki tişörte terini sildikten hemen sonra yerinden kalktı ve koridora çıkmak için elinden geldiğince yavaşça oda kapısını açmaya çalıştı. Uzun süren uğraş sonucu Koray kapıyı açtı ve koridora çıkar çıkmaz kapıyı aralık bırakarak cesedin yanına doğru ilerlemeye başladı.

Ceset olduğu yerde duruyordu. Herhangi bir kıpırdama dahi olmamıştı. Yüzündeki kanlar kurumuş, pürüzlü bir doku oluşmasına neden olmuştu. Kokusu gitgide tüm eve yayılıyordu. Koray odadan çıktığı anda Tuğçe de uyanmış, sessizce hemen arkasında kalmıştı. Koray'ın neler yaptığını izlemek için ise yavaşça kapıya doğru ilerlemeye başladı. Odadaki gereğinden fazla sessizlik, kendi nefes alış verişini rahatlıkla duymasına neden oluyordu ve bu durum onu oldukça rahatsız ediyordu. Parmak ucunda ilerleyen, çıt dahi çıkarmamaya çalışan Tuğçe, Koray'ın neler yaptığını bir an önce öğrenmek için az da olsa hızlandı ve kapının önüne geldiğinde durdu. Aralık bırakılmış kapı, koridoru görmek için yeterince açık değildi. Tuğçe koridoru görebilmek için kapıyı yavaşça biraz daha araladı, o an çıkan gıcırtyla, "Kah-retsin!" dedi ve kendini hızlıca koridora attı.

Koray karşısında Tuğçe'yi gördüğü an kısa bir şok geçirdi ve donakaldı. Tuğçe koridora çıktığında karanlığa alışabilmek için gözlerini ovuşturdu ve gördükleri karşısında şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı. Koray cesedi yerinden sürüklüyordu. Nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Tuğçe'yi gördüğü an, cesedin bacaklarını kavramış halde donakalmıştı.

Koray, bakışlarını Tuğçe'ye kilitlemiş, ne bahane uyduracağını düşünmeye başlamıştı. Tuğçe'nin neler düşüneceğini aklından bile geçirmek istemiyordu. Yakalanmıştı. Şimdi ne

yapacaktı? Aklındaki onca soru, yerini suçluluk duygusuna ve utanca bırakmıştı. Kısa şokun ardından, Tuğçe, Koray'a şaşkınlıkla bakarak konuşmaya başladı.

“Hey Koray! Ne yapıyorsun? Cesedi nereye götürüyorsun?”

BÖLÜM 30

Koray atlattığı kısa şokun ardından elinde tuttuğu cesedin bacaklarını büyük bir gürültüyle yere bıraktı ve çıkan ses tüm koridorda yankılandı. Gelen sesle Beren yatağında aniden doğruldu ve üstüne örttüğü ince pikeyi sağa doğru atarak heyecan içinde kapıdan dışarı çıktı. Gözlerinin karanlığa alışması için bir süre bekledi ve karşısındaki Koray’a bakarak konuşmaya başladı.

“Neler oluyor burada?”

Tuğçe sesindeki sorgulayıcı tavrı belli ederek Beren’e cevap verdi.

“Ben de bilmiyorum. Koray cesedi sürükleyerek bir yere götürüyordu.”

Beren duyduklarının yanlış olup olmadığını doğrulamak istercesine Tuğçe’ye yanaştı ve ekledi.

“Ne dedin sen? Ne dediğinin farkında mısın?”

“Gayet farkındayım. Koray cesedi ayaklarından tutmuş sürüklüyordu. Nereye sürüklediğini kendisine sormak gerek.”

Beren, Tuğçe’nin dediklerinin doğruluğunu sorgularcasına Koray’a dönerek neler olduğunu sordu. Koray, Beren’in sorularını yanıtsız bırakıyordu ve karşısında duran iki kıza cevap vermeden, şüpheci ve utanç dolu gözlerle bakmaya devam ediyordu. Beren karşısında duran Koray’ın üzerine yürüyerek neler olduğunu sorarcasına bir ifadeyle konuşmaya başladı.

“Koray neler oluyor? Cesetle ne yapıyorsun sen?”

“H-hiç, h-hiçbir şey yapmıyorum.”

Tuğçe, Koray’ın lafını keserek konuşmaya dâhil oldu.

“Nasıl hiçbir şey yapmıyorsun? Gözlerimle gördüm. Cesedi bacaklarından tutmuş sürüklüyordun. Amacın ne Koray! Amacın ne!”

“Ne amacından bahsediyorsun sen? Ölü bir bedeni ne yapabilirim? Saçmalamayı kesin!”

“O zaman video kameradaki görüntüleri izleyelim. Ne halt ettiğini oradan görelim.”

Koray gitgide daha fazla şüpheci davranıyor, kızlara uyduracak bir yalan arıyordu. Onlara yapmak istediği şeyi asla söyleyemezdi. Söylerse ya kendini öldürmesi gerekir ya da onlardan uzaklaşmak zorunda kalırdı. İkisini de istemediğinden, kamerayı almak için ilerleyen Tuğçe’nin önünü kesti ve saçmaladığını fark etmesine rağmen söylenecek başka bir şey bulamadığından dolayı aklından geçen ilk kelimeleri utanarak söylemeye başladı.

“Tuğçe! O kadar gündür birlikteyiz, bana güveniniz nasıl olmaz? Bu saçmalık!”

Tuğçe sinirlenerek Koray’a karşılık verdi.

“Çekil önümden. Bir şeyler yapmadığını bu kadar iddia ediyorsan gönül rahatlığıyla kamerayı bana vermen gerekirdi.”

Tuğçe, Koray'ı önünden çekilmesi için kenara ittirdi ve kamerayı tam alacakken Koray'ın bağırmasıyla arkasına döndü. Koray düşündüğünden daha sinirli bir şekilde ona bakıyordu. Gözleri neredeyse ateş püskürtecek kadar kızarmıştı. Yanaklarından kulaklarına doğru yüzü gitgide kızarıırken diyeceklerini bir bir söylemeye çalışıyordu.

"Tuğçe eğer o kamerayı bana vermezsen kendimi öldürürüm!"

"Ne saçmalıyorsun? Ne haltlar karıştırıyorsun sen?"

"Çok ciddiym, ya bana o kamerayı verirsin ya da kendimi öldürürüm."

Koray arkasında bulunan mutfığa girdi ve elinde bir bıçakla geri döndü.

"Ciddi olduğumu söylemiştim Tuğçe! Ver şu kamerayı!"

Tuğçe, Beren'e kısa bir bakış attıktan tekrar önüne döndü ve konuşmaya başladı.

"Hayır, vermeyeceğim. Neler karıştırdığını söylemeden hiçbir şey vermeyeceğim!"

Koray elindeki bıçağı kalbine doğru götürdü ve sivri ucunu göğüs kafesine bastırmaya başladı.

"Veriyor musun? Ben olmadan hiçbir şey yapamazsınız! Ver dedim şunu!"

Beren daha fazla dayanamadı ve önüne gelen saçlarını geriye doğru atarak bağırarcasına bir sesle konuşmaya başladı.

"Tuğçe ver şu kamerayı, ne halt yiyorsa yesin!"

"Hayır, vermeyeceğim dedim! Bizden neler saklıyor öğrenmeliyiz."

"Görmüyor musun? Kendini öldürecek, ver dedim şunu."

Tuğçe yoğun baskı üzerine hiç istemese de kamerayı yavaş bir hareketle yere koydu ve Koray'a doğru sürükledi. Koray elindeki bıçağı yere atarak kamerayı yerden aldı ve birkaç yere bastıktan sonra kızlara tekrar geri verdi.

"Lütfen bana bir şey sormayın. Size söyleyebileceğim tek şey, ben kötü biri değilim. Her şey sizin için."

Tuğçe kamerayı verdiği için fazlasıyla sinirli, Beren ise Koray'ın neden böyle bir şey yaptığını anlayamadığından fazlasıyla şaşkındı. Şu ana kadar güvendikleri ve kendilerinden daha fazla bilgiye sahip olan tek kişi Koray'dı. Neden böyle bir şey yapmıştı? Cesedi nereye götürmeye çalışıyordu? Beren aklındaki sorularla kafayı yeme derecesine gelmişti. Her an başka bir olay oluyordu ve nedenini hiçbir zaman anlayamıyorlardı.

Koray, karşısında kendisine şaşkınlıkla bakan iki kıza utanırcasına bakıyor, kendisi hakkında akıllarından ne geçirdiklerini düşünmek dahi istemiyordu. Şimdi ya onunla konuşmayacaklardı ya da daha kötüsü, ona hiçbir zaman güvenmeyeceklerdi. Hangisini tercih edeceklerini fazlasıyla merak ediyordu. Birlikte geçirdikleri onca zaman, yakalanacağını hiç düşünmemişti. Her zaman başarılı olmuş, yapacaklarını gizlice yapıp kızlarla olan hayatına devam etmişti. Bugün hiç umınadığı bir anda yakalanmış ve utanç içerisinde ne yapacağını düşünmeye başlamıştı. Koray aklından geçirdiklerini Beren'in kendisine sorduğu soru ile bir kenara attı ve kızı dinlemeye başladı.

“Koray sana güvenmiştik. Neler yapıyorsun? Neler oluyor burada. Bize bir açıklama yapmak zorundasın.”

“Size söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. Daha fazlasını söylemem benim için hiç iyi olmayacaktır.”

“Neden iyi olmuyor? Neden bize söyleyemiyorsun? Cesetle ne işin vardı?”

“Sorduğun soruları cevaplandırırsam eğer, kendi hayatına son vermek zorunda kalırım. Lütfen soru sormayı kes! Ben olmasaydım bu zamana kadar bile gelemeyebilirdiniz.”

Beren, Koray sayesinde buralara kadar bir düzen içerisinde geldiklerini biliyordu. Koray'ın kendilerine çok fazla yardım ettiğinin de farkındaydı. Ne oluyordu? Koray neden tüm bunları yapıyordu? Kızlara yardım ettikten ve onların güvenlerini kazandıktan sonra neden gerçek yüzünü ya-

vaş yavaş göstermeye başlıyordu? En önemlisi, Koray kimdi? Tüm bu sorular Beren'in kafasını daha çok karıştırıyor, içinden çıkılmayacak bir labirente sürüklüyordu. Beren daha fazla sessiz kalmak istemedi ve Koray'a dönerek konuşmaya başladı.

"Neden o zaman bizimlesin? Neden güvenimizi kazandın, neden bize yardım ettin? Ne haltlar karıştırıyorsun? Sen kimsin Koray! Sen kimsin!"

"Ben, ben tüm bunları yapmak zorundaydım. Zorunda bırakıldım. Tüm bunları yapmasaydım ve sizlere gerçeklerden bahsetseydim eğer, kendimi öldürmek zorunda kalacaktım."

Tuğçe o sırada köşede tüm konuşulanları dinliyordu. Beren sesindeki kızgınlığı belli edercesine ses tonunu yükseltiyor, önemli olan yerleri vurgulayarak konuşuyordu.

"Anlamıyorum, neden kendini öldürmek zorunda kalıyorsun? Tüm bunlar ne demek oluyor? Bizim çektiğimiz acıları ve korkuları gördün. Biraz olsun yardım et. Bir şeyler bildiğin belli. Aklın almıyor Koray! Sen kimsin? Ne için bizimlesin? Kim gönderdi seni? Her şeyi anlatmanı bekliyorum. Her şeyi!"

"Anlatamam. Anlatırsam canıma kıymak zorunda kalırım."

Beren saçlarını geriye attı ve elini alnına götürerek ateşini kontrol etti. Kızgınlık gitgide ateşini yükseltiyordu. Beren, Koray'ın dediklerinden hiçbir şey anlayamıyor, ısrarla soru sormanın pek bir faydası olmayacağını biliyordu. Koray'ın ne işler çevirdiğini bulmaları gerekiyordu. Tuğçe sessizce durduğu köşesinde hızlıca doğruldu ve sert bakışlarını Koray'a doğrultarak konuşmaya başladı.

"Koray, bu saatten sonra sana daha fazla güvenemeyiz. Bizim yanımıza ne yapmaya geldiğini söylemediğin sürece bu böyle olacak. Senin bizimle olan ilişkin nedir? Kim seni gönderdi ve son kez soruyorum kimsin sen?"

“Anlatamamı.”

“Neden!”

“Benim ölmemi falan mı istiyorsunuz? Anlatırsam canıma kıymak zorunda kalacağım diyorum.”

“Bize olanları anlatmazsan seni kovacağız ve bizden haber alamayacaksın. Yani o seni gönderen insanlar için başarısız bir insan olacaksın.”

Koray kızlara son bir kez utanç içerisinde bakış attıktan sonra kafasını aşağı doğru eğdi. Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra sesindeki üzüntüyü belli edercesine konuşmaya başladı.

“İyi, peki, siz istediniz. Salona geçelim. Her şeyi anlatacağım.”

Beren ve Tuğçe, Koray’a baktıktan sonra hemen arkasından salona doğru ilerlediler ve tam karşısına oturdular. Meraklı gözlerle Koray’a bakıyorlardı. Koray ise bakışlardan rahatsız olup kafasını başka yöne çeviriyordu. Tuğçe daha fazla dayanamadı ve konuşmaya başladı.

“Seni dinliyoruz.”

Koray derin bir nefes alarak konuşmaya başladı. Söyleyeceği her söz ağzından zar zor çıkıyordu. Her söylediği kelime sonrası ara veriyor sesinin titrememesi için özen gösteriyordu.

“Nasıl anlatacağım, bilemiyorum. Söyleyeceklerimden sonra benim arkamdan neler diyeceğinizi merak ediyorum. Umarım güzel şeyler söylersiniz.” Derin bir nefes alarak devam etti. “Size söyleyeceklerimden sonra canıma kıymak zorunda kalacağım. Çünkü beni gönderen kişiler tarafından başarısız ilan edileceğim.” Kısa süre sessiz kaldı ve boğazını temizlemek için yutkundu, ardından konuşmasına devam etti. “Sizinle tanıştığımızdan beri ölen insanların cesetlerini, müdür ve annen hariç, ben alıyordum.”

Tuğçe ve Beren kısa bir şaşkınlık sonrası birbirlerine baktılar ve kafalarını tekrar ona döndürdüklerinde Koray’ın

cebinden bir şeyler çıkardığını gördüler. Koray cebinden şırınga ve ucuna takacağı uzunca bir iğne çıkardı. Şırınga ve iğneyi bir bütün haline getirirken konuşmaya başladı.

“Size söylediğim gibi cesetleri ben alıyordum. Bunun bir nedeni tabii ki var ama bunu size söyleyemeyeceğim. “

Tuğçe oturduğu koltuktan aniden kalktı ve konuşmaya başladı.

“Ne demek söyleyemeyeceğim? Söylemek zorundasın. Cesetlerle ne yapıyorsun?”

Koray, Tuğçe’nin sorusunu yanıtsız bıraktı ve ucuna uzunca bir iğne taktığı, içinde sarımsı bir sıvı bulunan şırıngayı kolunun üzerine bastırmaya başladı.

“Cesetleri almam, sizin güveninizi kazanmam, hepsi bir amaç içindi. Lütfen beni kötü biri olarak düşünmeyin. Sizi seviyorum. Umarım mutlaka bir yerde tekrar karşılaşırız.”

Beren ani bir hareketle koltuktan kalktı ve sesindeki korkuyu gizlemeden konuşmaya başladı.

“Koray ne yapıyorsun? Bunu yapmak zorunda değilsin. Elindekini bırak.”

“Yapmak zorundayım.”

Koray iğneyi etini delmesi için daha fazla bastırıyor, gözünden akan yaşa engel olamıyordu. İnce uzun iğne, derisini geçip damarına ulaştığında Koray tekrar konuşmaya başladı.

“Benim gibi başka kişiler de var. Okuldaki müdürü hatırlıyorsunuzdur, onu benim gibi başka birileri aldı. Uygun bir zamanda da beni almaya geleceklerdir. Boşuna başucumda beklemeyin. Umarım tekrar karşılaşırız.”

Koray damarına ulaşan iğnenin içindeki sarımsı sıvıyı damara zerk etmek için şırınganın tepesindeki itme çubuğunu başparmağıyla bastırdı ve sıvının bedeniyle buluşmasına izin verdi. O sırada Beren gözyaşlarını tutamayıp sessizce ağlamaya başladı. Koray’ın kendini öldürmesinin nedeni onlardı. Koray, bedenine yaydığı sarımsı sıvıyla gitgide halsizleşti-

yordu. Elleri titremeye ve cansızlaşmaya başlıyor, ağzından kanlar sızıyordu. Onun elindeki şırınganın yere düşmesiyle kendine gelen Beren, Koray'ın hemen yanına gitti ve yere düşerken alacağı darbeyi az da olsa yumuşatmaya çalıştı. Göz kapakları yavaşça kapanan Koray, sonsuzluğa doğru yola çıkıyordu. Son bir kez nefesini veren Koray, tamamen yere yığıldı ve hareketsiz kaldı.

Tuğçe, Koray'ın kendisine kıyacağına inanmamış sadece rol yaptığını zannediyordu. Her şey yaşanmış Koray artık aralarında değildi. Koray ölmüştü. Tuğçe hemen Koray'ın yanına gitti ve yere çömeldi. Ağlamaya başlayarak konuşmaya başladı.

“Biz de seni seviyoruz Koray, bizi sakın unutma.”

BÖLÜM 31

Beren ve Tuğçe yerde yatan Koray'ın başucunda oturuyor, gözyaşlarını tutmak için uğraşıyorlardı. Koray ile yaşadıkları o kadar çok olay vardı ki ister istemez bağlanmışlardı. Onun eksikliği kocaman bir boşluk bırakacaktı. Koray'ın ölümü iki kızı kötü etkilemiş ve ölümünden kendilerini sorumlu tutmalarına neden olmuştu. Tuğçe, Koray'ın kendini öldürmek konusunda dediklerine inanmamış, duygu sömürüsü yaptığını zannetmişti. Koray'ın ölümü iki kız için fazlasıyla şaşırtıcı ve çarpıcı olmuştu.

Koray'ın gözlerini sonsuzluk için kapatmadan önce dedikleri Beren'in aklını karıştırmaya yetmişti. Cesetleri aldığı ve kendisi gibi başka kişiler olduğunu söylemişti. Bunların bir açıklamasını yapmadan da intihar etmişti. Tüm bunların açıklamasını bulmak kolay olmayacak gibi duruyordu.

Tuğçe, Koray'ın başucundan kalkarak gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve ağlamaklı ses tonuyla Beren'e dönerek bir şeyler söyledi.

“Şimdi ne yapacağız?”

Beren, bakışlarını Koray'dan ayırmayarak kendisine sorulan soruyu cevaplandırdı.

“Bilmiyorum. Belki de anlatması için hiç zorlamayacaktık.”

“Haklısın ama artık çok geç.”

Beren, Koray'ın hemen yanındaki, az önce canına son vermesine neden olan şırıngayı aldı ve dibinde kalan sarımsı sıvıyı incelemeye başladı. Sıvı fazla akışkan değildi, doygun bir yapıya sahipti. Sarımsı sıvının vücutta nasıl bir tepkimeye yol açtığını ve bunun sonucunda nasıl öldürdüğünü merak etti. Yanında fazladan bir tane daha olsa hiç düşünmeden canına kıyacak kadar sıkılmıştı hayattan. Pes etmemesi gerektiğini çok iyi biliyor ama dayanacak gücü kalmadığından pes etmek daha cazip geliyordu. H.K.M'yi bulmak ve intikam almak istiyordu. Kısa bir sessizlik sonrası Beren oturduğu yerden aniden kalktı ve aklına önemli bir şey gelmişçesine konuşmaya başladı.

“Geçen gün konuştuğumuz konuyu hatırlıyor musun?”

“Hangi konu?”

“Cesetlerin ortadan kaybolması hakkında konuştuklarımız. Koray'ın dediğini hatırlıyor musun? Cesetleri Hastalık Kontrol Merkezi'nin aldığını ve uygun zamanı beklediklerini söylemişti.”

Tuğçe, Beren'in lafını keserek konuşmaya başladı.

“Yani Koray, H.K.M'de mi çalışıyordu? Tüm bunlar bize ipucu vermek için miydi? Bize uygun zamanı bekledikleri ve cesetleri H.K.M'nin aldığını söylemesi. Tüm bunlar bize yardımcı olmak içindi. Allah'ım ne yaptık biz?”

Beren kafasını onaylarcasına aşağı yukarı salladı ve yüzündeki tavır üzgün olduğunu çok açık bir şekilde ele veriyordu.

Tuğçe son kez Koray'a baktı ve Beren'e dönerek bir şeyler söyledi.

"Hadi gidelim buradan. Uygun zamanı bulduklarında Koray'ı almak için geleceklermiş. Boşuna beklemenin bir faydası yok."

Beren, Tuğçe'ye baktıktan hemen sonra cebindeki video kamerayı çıkarttı ve Koray'ı rahatlıkla çekebileceği bir yere yerleştirdi. Mutlaka geleceklerini söylemişti. Kim olduklarını görmek istiyordu. Kamerayı yerleştirdikten hemen sonra Tuğçe'ye baktı ve salondan çıkımları için işaret etti. Kamera çoktan olayları kayıt altına almaya başlamıştı. Beren odasına gitmek için koridora doğru yavaş adımlarla ilerliyordu. Koray'ın olayı, babasının koridorda olmasını aklından uçup götürmüştü. Adımlarını hızlandırdı ve az önce babasının durduğu yere gitti. Ceset ortalıkta yoktu. Çoktan birileri gelip almıştı. Beren babasını bir daha göremeyeceğini düşündükçe tüylerinin ürpermesine engel olamadı. Gözleri dolmuş, babasının az önce yattığı yere bakakalmıştı. Tuğçe, Beren'in kendine gelmesini istercesine yanına gitti ve konuşmaya başladı.

"Beren biliyorum ki çok üzgünsün ama şu an buradan gitmeliyiz."

Beren kendini toparlamak için gözyaşlarını sildi ve odasına doğru ilerlemeye başladı. Koray'ı salondaki sessizlikle yapayalnız bırakmıştı. Tüm bu yardımlarının nedeninin sadece ipucu vermek için olduğunu düşündükçe gözleri daha fazla doluyordu. Odasına girdi ve arkasından gelen Tuğçe'ye kapıyı kapamasını söyledi. Hava karanlıktı ve sabah olmasına daha çok vardı. Beren ortamdaki sessizlik sonucu sürekli kötü olayları düşünüyor ve psikolojisinin hiç iyi olmadığını farkına varıyordu. Annesi ve babası artık yoktu. Koca dünyada yalnızca kendisi ve Tuğçe kalmıştı. Birbirlerine destek olacağından Beren'in hiç şüphesi yoktu.

Tuğçe ve Beren odada geçirilen sessiz dakikalar sonra-

sında Koray'a neler olduğunu merak etmeye başlamışlardı. Uzunca bir zaman geçmişti, çoktan birilerinin cesedi alıp götürmeleri gerekiyordu. Beren daha fazla dayanamadı ve konuşmaya başladı.

“Gidip baksak mı?”

“Bence biraz daha beklemeliyiz.”

Beren oturduğu yatakta doğruldu ve tekrar beklemeye başladı. Salona koydukları video kameranin çekeceklerini çok merak ediyordu. Bu sefer H.K.M'yi yakalayacağından neredeyse emin olabiliyordu. Kamerayı oldukça gizli bir yere yerleştirmiş, gelecek insanların görmesini neredeyse imkânsız kılmıştı. Yaklaşık yarım saat daha bekleyen Beren, Tuğçe'ye dönerek konuşmaya başladı.

“Şimdi gidip bakalım?”

“Hayır dedim. Benim diyeceğim zaman gideriz.”

Beren, Tuğçe'nin kendisine emir vermesine fazlasıyla sinirlendi ve ayağa kalkarak ses tonunu yükseltti ve konuşmaya başladı.

“Sen burada dur! Ben gidiyorum.”

Beren hızlıca kapıya yöneldi ve kapının kolunu aşağı doğru indirerek açtı. Kapının önünde durarak son bir kez Tuğçe'ye baktı ve kendisine oldukça kızgın bir şekilde baktığını gördü.

“Bunda bu kadar kızacak ne var?”

Tuğçe, Beren'e yavaş yavaş yaklaşıyor, bakışlarındaki tuhaflıkla Beren'i geriyordu. Tuğçe üzerine yürüdükçe Beren kapıdan dışarıya çıkmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Tuğçe, Beren'e yeteri kadar yakınlaştı ve kısık bir sesle kulağına fısıldadı.

“Sana gitme diyorum.”

Tuğçe diyeceklerini dedikten hemen sonra kalktığı yatağa tekrar oturmak için geri döndü ve yürüdü. Beren ise o sırada odanın içerisine tekrar girmiş, kapının kulpunu tutmuş vaziyette, şaşkınlıkla Tuğçe'ye bakıyordu. Çok geçmeden başını dikleştirdi ve konuşmaya başladı.

“Gidiyorum, sen burada kal!”

Tuğçe kafasını ani bir şekilde Beren’e döndürdü ve kolunu havaya kaldırarak kapıya doğru uzattı. Kolunu uzattığı an kapı yüksek bir ses ile kapandı ve Tuğçe bakışlarını Beren’e çevirerek konuşmaya başladı.

“Sana gitme dedim!”

Beren, şaşkınlık ve korku içinde Tuğçe’ye bakıyor az önce olanlar için mantıklı bir açıklama arıyordu. Tuğçe az önce oturduğu yerden kapıyı kapatmış ve bakışları oldukça değişmişti. Bunu nasıl yaptığını anlayamayan Beren yavaş adımlarla kapıdan uzaklaştı ve Tuğçe’nin yanına giderek oturdu.

“Neler oluyor sana?”

Tuğçe az önceki halinden daha sakin gözüküyordu. Bakışları düzelmiş, eski halini almıştı. Başını tutuyor, ağrıyormuşçasına sıkıyordu.

“Bilmiyorum. Bir anda oldu. Nasıl yaptığımın farkında değilim.”

“Tuğçe az önce hiçbir temasta bulunmadan kapıyı kapadın. Bu da ne demek oluyor böyle?”

“Bilmiyorum dedim. Belki başka bir aşamanın etkisidir.”

“Sen daha 2. Aşamadasın, bu nasıl olur? İlerleyen aşamalarda böyle bir şey yok.”

“Belki de 7. aşama budur. Nereden bileceğiz? Koray 6. aşamadan sonrasını bilmiyoruz demişti.”

Tuğçe başını daha fazla sıkıyor ve ağrıdığını dile getiriyordu. Beren, Tuğçe’nin beş aşama birden nasıl atladığına anlam verememiş şaşkınlıkla arkadaşını inceliyordu. 7. aşama gerçekten de eşyaları hareket ettirmek miydi yoksa bu sadece bir başlangıç mıydı? Aklındaki soruları bir kenara atarak Tuğçe’ye baktı ve konuşmaya başladı.

“Şimdi gidip bakabilir miyiz?”

“Nereye?”

“Koray’a bakmaya gidecektik. Onu almaya gelmişler mi gelmemişler mi merak ediyorum. Video kamera her şeyi açıklayacak.”

Tuğçe oturduğu yerden yavaşça doğrularak kalktı ve Beren'e tutunarak kapıya doğru yürümeye başladı. Az önce olanlar sonrası yorgun düşmüştü. Beren elinden tuttuğu arkadaşı ile birlikte koridora çıktı ve salona gitmek için karanlık koridorda ilerlemeye başladı. Beren video kameradaki görüntüleri merak ediyordu. Bir an önce gidip bakmak ve H.K.M'nin kim veya kimler olduğunu öğrenmek istiyordu. Kısa bir yürüyüş sonrası salonun kapısına gelen Tuğçe ve Beren derin nefes alarak içeri girdiler ve ortalıkta kimsenin olmadığını gördüler.

Ceset tam tahmin ettikleri gibi ortalıkta yoktu. Birileri gelip onu almıştı. Cesedi alan kişi muhtemelen Koray gibi H.K.M'ye çalışıyordu. Tuğçe kısa süreliğine Koray'ın gitmeden önce yattığı yere bakakaldı ve ölümünün tek suçlusunun kendisi olduğunu düşündü. Söylemeyeceği şeyleri zorla söyletmeseydi, şu an hâlâ aralarında olacaktı. Kısa süren dalgınlık Beren'in konuşmasıyla son buldu.

"Tuğçe gelsene içeri. Video kameraya bakalım. Bizim için neler çekmiş."

Beren'in heyecanlı olduğu ses tonundan ve hareketlerinden oldukça belli oluyordu. Tuğçe sakın adımlarla arkadaşının yanına gitti ve koltuğa oturdu. Her şeyi öğrenmeye çok az kalmıştı. Her şey video kamera içerisinde kayıt altındaydı. Beren kamerayı sakladığı yerden aldı ve Tuğçe'nin yanına gidip oturdu. Kameranın arkasında bulunan bir tuşa bastığı an kamera parıldadı.

"Evet, bakalım makinemiz bizim için neler çekmiş."

Beren makinede tekrar birkaç tuşa bastı ve kafasını Tuğçe'ye döndürerek ekranı arkadaşına da gösterdi. Tuğçe olanları anlamamış, Beren'e boş gözlerle bakmaya başlamıştı. Beren kafasını tekrar makineye döndürdü ve dehşet içinde, üzerinde bulunan her tuşa basmaya başladı. Tuğçe neler olduğunu anlamaya çalışıyor ancak başaramıyordu. Kısa süren telaşlı anlar Beren'in konuşmasıyla son buldu.

"Kayıt silinmiş. Birisi kaydı silmiş!"

BÖLÜM 32

Tuğçe kısa süre Beren'in yüzüne bakakaldı ve ne diyeceğini bilemedi. Gerçekten H.K.M sandıklarından daha zeki ve profesyonelce hareket ediyordu. Kısa süre sonra telaşlı bir ses tonuyla ve büyümüş gözleriyle Beren'e döndü ve konuşmaya başladı.

"Ne demek kayıt silinmiş?"

"Yok işte, birisi kaydı silmiş. Sanırım H.K.M sandığımızdan daha zeki."

Tuğçe kızgınlıkla aniden ayağa fırladı ve az önce gerçekleşmiş olan olaylar yüzünden yorgun düşmesi sonucunda ayağa fırlamasıyla yere yığılması bir oldu. Beren yere yığılan arkadaşının yanına çömeldi ve yüzünü hafifçe tokatlamaya başladı.

"Tuğçe hey! İyi misin?"

Tuğçe kafasını sallıyor, iyi olduğunu işaret ediyor ama gözleri gitgide kayıyordu. Yorgun olan vücudunu uyku ele geçiriyor ve kazanan her zamanki gibi uyku oluyordu. Beren artık tek başınaydı. Koray yok, annesi yok, babası yok, anneannesi yok, hayatı boyunca tek sevdiği kişi Can yoktu. Yanında, dünyasında ona sahip çıkacak, destek olacak tek kişi Tuğçe vardı. Ona da bir şey olursa ayakta nasıl kalacağı hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Bir anda koca dünyada tek kalmıştı. Kendisini boşlukta hissediyor, içine giren zamansız ürpertilerden kurtulmak istiyordu. Gecenin karanlığı güneşin doğuşuyla az da olsa kalkıyor, yerini yeni doğmuş güneşin ışıklarına bırakıyordu. Yeni bir gün, yeni olaylar ve hayatlar demekti. Yavaşça Tuğçe'nin yanından kalktı ve koridordaki babasının, mutfaktaki annesinin, salondaki Koray'ın kanlarını temizlemek için banyoya ilerledi. Banyodan elinde bir kova su ve bezle çıktıktan hemen sonra koridorun kanlar içinde kalmış köşesine doğru ilerledi. Gözlerinden akan yaşla ve sağ elinde tuttuğu bezle yerdeki kanı silmeye başladı. Evin dört bir yanında kan olması dayanılamayacak bir koku ortaya çıkarmıştı.

Beren gözündeki yaşı sildi ve güçlü olmak için sırtını dikleştirdi. Koridordaki işi bittikten hemen sonra mutfığa gitti ve beyaz fayanslar üzerinde parıldayan kanları temizlemek için işe koyuldu. Ne kadar güçlü görünmeye çalışıyor olsa da bedeni artık dayanamıyor, içinde tuttuğu duygular yavaş yavaş kendini belli ediyordu. Fayanslarda bulunan kanların çoğu kurumuştu, çıkarmak için uzun uğraşlar veriyordu. Bezi yıkadığı kovanın içindeki su saf temiz rengini çoktan kırmızıya bırakmıştı. Beren bezi her yıkadığında gözünden akan yaş elinin tersiyle siliyor, işini ustalıkla yapmaya çalışıyordu. Uzun uğraşlar sonucu mutfaktaki işini bitirdikten hemen sonra salona gitti ve yerde hâlâ kurumamış olan kanları temizlemek için çömeldi. Koray yeni öldüğü için kanları hâlâ sıvı haldeydi. Annesi ve babasınınki gibi kurumuş değildi.

Kırmızı renkteki suya elindeki bezi daldırdı ve kısa süre sonra çıkarıp iyice sıktı. Kanları temizlemek ortaya koku yayılmasına neden oluyor ve mide bulantısı yaratıyordu.

Yaklaşık yarım saat süren temizliğin ardından Beren banyoya giderek ellerini temizledi ve tekrar salona dönerek yerde yatan Tuğçe'nin hemen karşısındaki koltuğa yerleşti. Uzun zaman sonra hayatı ilk kez bu kadar sakinleşmişti. Olaylar peş peşe ve durmaksızın gerçekleşiyordu. İçinde bulunduğu an kendisini garip hissetmesine neden oldu.

Beren saatler geçmesine rağmen oturduğu koltuktan hiç kalkmamış, rahatlığından ödün vermemişti. Olaysız geçen saatler onu oldukça rahatlatmış ve dinlenmesine yardımcı olmuştu. Odadaki sessizlik yerde uyuyan Tuğçe'nin inlemeleri ile bozuldu ve Beren, yanına giderek onunla konuşmaya başladı.

“Nasılsın? Neler oluyor sana? Kendini nasıl hissediyorsun?”

Tuğçe, Beren'in sorularını yanıtsız bırakıyor, zorlanarak doğrulmaya çalışıyordu. Beren arkadaşının güçlük çektiğinin farkına varır varmaz kollarından tuttu ve ayağa kalması için destek oldu. Tuğçe zorlanarak ayağa kalkabilmişti ancak Beren onu tutmayı bırakınca tekrar yere yığıldı ve ağlamaya başladı.

“Beren bacaklarım, bacaklarımı hissetmiyorum.”

Beren paniğe kapılmış ne yapacağını ne diyeceğini bilememişti. Onca saati olaysız geçirdiğine sevinışı bu dakikalar da son buluyordu.

“Tamam, sakinleş. Tekrar deneyelim.”

Beren yere çömeldi ve kollarından tutarak Tuğçe'ye ayağa kalkması için destek verdi. Tuğçe her hareketinde inliyor, acı çektiği yüzündeki ifadeden belli oluyordu. Beren arkadaşını bu halde gördüğü için çok üzgündü ve gözlerinden akacak yaşları tutmak için kendini zorluyordu. Tuğçe farkına varmadan bütün yükünü Beren'e veriyor ve arkadaşının zorlan-

masına neden oluyordu. Tuğçe uzun uğraşlar sonucu tekrar ayağa kalktı ve Beren konuşmaya başladı.

“Bırakıyorum seni, hazır mısın?”

“Hayır, bırakma, tekrar düşeceğim.”

“Hayır düşmeyeceksin! Eğer düşersen ben seni tutacağım.”

Beren, Tuğçe’nin bedeninden ellerini yavaşça çekmeye başlıyor, Tuğçe yere düşeceğinden korktuğu için titriyor, ne yapacağını bilemiyordu. Beren ellerini çektikten hemen sonra Tuğçe tekrar yere yığıldı ve bu sefer kafasını çok sert bir şekilde zemine çarptı. Canının acıdığı belli oluyordu ve Beren bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Beren hemen arkadaşının yanına çömeldi ve bir şeyler söylemeye başladı.

“Şimdi seni koltuğa oturtacağım.”

Tuğçe kafasını olumlu bir şekilde bir aşağı bir yukarı salladı ve Beren’e dikkatli olmasını söyledi. Az önceki düşüşü sırasında kafasını çok sert vurmuştu ve canı bir o kadar acımıştı. Beren, Tuğçe’yi koltuk altından destek vererek ayağa kaldırdı ve hemen arkalarında bulunan koltuğa inlemeler eşliğinde oturttu. Tuğçe’nin bacaklarının neden tutmadığına anlam verememişti. Bu hangi aşamaydı? Yavaş yavaş sonsuzluğa gittiğini düşünmek istemese de olanlar düşünmesi için onu zorluyor gibiydi. Tuğçe yüzündeki korku dolu ifadeyi belli ederek Beren ile konuşmaya başladı.

“Beren bana neler oluyor? Yoksa” -ağlamaya başlayarak- “ben de mi öleceğim?”

Tuğçe gözlerinden akan yaşa engel olamıyor içinde biriktirdiklerini dışarıya gözyaşı olarak akıtıyordu. Beren arkadaşının ölüp ölmeyeceği konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Ölmemesi için dua etmekten başka bir şansı yoktu. Eğer Tuğçe de yanından giderse artık dayanacak gücü kalmaz, koca dünyada ne yapacağını bilemezdi.

“Tuğçe sakın ol. Hayır, kötü bir şey olmuyor. Sadece bu sıralar çok yorgun düştük, belki ondan oluyordur. Dinlendikten sonra hiçbir şeyin kalmayacak.”

Beren, Tuğçe'nin motivasyonunu yüksek tutmaya ve mümkün olduğunca mutlu görünmeye çalışıyordu. Kısa süre dinlenen Beren, Tuğçe'nin yanından kalktı ve arkadaşına bir bardak su getirmek için mutfığa gitti. Mutfak kapısından içeri girer girmez sessizce ağlamaya başladı. Tuğçe'nin başına bir iş gelmesinden fazlasıyla korkuyordu. Onca zaman birlikte bir sürü olayın üstesinden gelmiş ve birbirlerine bağlanmışlardı. Gözyaşlarını sildi ve bir bardak su doldurarak salona gitti. Tuğçe koltukta yığılıp kalmış, bacaklarını hissedemediği için zamanla koltuktan aşağı kaymaya başlamıştı. Beren, arkadaşının durumunu gördükçe üzülüyor, gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. Tuğçe'nin moralini düzeltmek için elinden geldiği kadar eğlenceli ve mutlu görünmeye çalışıyordu.

“Hey! Fındık, kendini nasıl hissediyorsun?”

Tuğçe zorlanarak arkadaşına cevap verdi.

“Sence? Oradan nasıl görünüyorum?”

“Harika! Harika gözüküyorsun. İyi ki yanımdasın Tuğçe. İyi ki seni tanımışım.”

Beren, Tuğçe'nin yanına sığışarak arkadaşına sıkıca sarıldı ve öyle kaldı. Sarılmaları gereğinden fazla samimiydi. Tuğçe, Beren'i daha önce hiç bu kadar samimi görmediğinden dolayı normal gitmeyen bir şeyler olduğundan şüphelendi ama bozuntuya vermedi. Havanın sıcak olması sarılmaları için bir engel değildi.

Ortamı uzun bir sessizlik sarmıştı. Ortalıkta nefes alış seslerinden başka hiçbir şey duyulmuyordu. İlk defa bu kadar huzurluydular, samimiydiler. Her huzurlu oldukları an sonrası ortaya çıkan olumsuzluklar onları artık korkutmaya başlamıştı. Rahata ermeyi, huzurlu olmayı o kadar çok özlemişlerdi ki zaman içinde onlara bu kelimeler imkânsız gibi gelmeye başlamıştı.

Her zamanki gibi kızlar tam rahata kavuşmuşken yine olumsuzluklar kendini göstermeye başlamıştı. Tuğçe öksür-

mece hatta ögürmeye başlamıştı. Beren gelen sesler üzerine arkadaşının kolları arasından sıyrıldı ve Tuğçe'nin suratına baktı. Tuğçe ağzında çıkarması gereken bir şey varmış gibi ögürüyordu. Her ögürtü de annesini hatırlıyor, Tuğçe'ye de aynısı olacağından korkuyordu. Beren telaş yapmamaya çalışsa da başaramıyordu, elleri ayakları birbirine dolanıyordu. Hızlıca ayağa kalktı ve koltuktan kaymış olan Tuğçe'yi doğrultup konuşmaya başladı.

“Neler oluyor? Benimle konuş Tuğçe! Gözlerini sakın kapatma.”

Tuğçe zorlukla gözlerini açmaya çalışıyor, yorgun düşmüş bedenini ayakta tutmaya çalışıyordu. Tüm zorluklara rağmen gözlerini kapatmayacağına söz verircesine kafasını salladı. Kısa süren boş ögürtüler ve öksürmeler yerini kanlı anlara bırakıyordu. Tuğçe yavaş yavaş ağzından kanlar fışkırtıyor ve yerlere saçılmasına sebep oluyordu. Tuğçe her ögürdüğünde üstüne başına ağız dolusu kan püskürtüyordu. Beren ona her baktığında annesini görüyor ve dayanamayıp ağlamaya başlıyordu.

“Tuğçe, yok bir şey. Sakin ol. İyileşeceksin.”

Tuğçe sakın kalmaya çalışsa da beceremiyor, ağzından gelen kanlar midesini bulandırıyor. Beren, Tuğçe'nin son anlarına geldiğini gayet iyi bilse de arkadaşının motivasyonunu yüksek tutmaya çalışıyordu.

“Tuğçe gözlerini sakın kapatma!” -ağlarcasına ses tonuyla-
“Beni tek bırakma, yalvarırım.”

Tuğçe'nin göz kapakları sonsuzluğa doğru yavaş yavaş kapanıyordu. Aşamaları fazlasıyla hızlı atlamış, sonuna gelmişti. Hayat onun için bitmek üzereydi. Yaşamış olduğu onca güzel ve kötü anılar artık bir daha yaşanamazlığa doğru yolculuğa çıkıyordu. Gözlerini tam kapamadan önce Beren'e söyleyeceği son kelimeleri söylemek için yutkundu ve zorlanarak da olsa derin bir nefes alarak konuşmaya başladı.

“Beren, iyi olmayacağımı sen de biliyorsun. Artık veda-

laşma vakti geldi.” Öksürdü ve devam etti. “Seni sevdiğimi hiçbir zaman unutma. Yakın bir zaman sonra görüşeceğimizi biliyorum.” Derin bir nefes aldı. “Ölüm benim için ani oldu ve biliyorum ki bunun bir nedeni var. Görüyorum ki sen de sona yaklaşıyorsun.” Küçük bir gülümsemeye devam etti. “Gözlerinin altları çoktan morarmaya başlamış. Beni umarım unutmazsın.”

Tuğçe son kelimeleri sonrası derin bir nefes aldı ve gözlerini sonsuza dek kapadı. Beren artık tekti. Koca dünyada yalnız kalmıştı. Arkadaşları ve ailesini çok ani kaybetmişti. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bu zamana kadar tek destekçisi olan arkadaşı artık yanında değildi. Yerdeki ve arkadaşının üzerindeki kanlara aldırış etmeden Tuğçe’ye yakınlaştı, ona son kez sıkıca sarıldı.

Uzunca sarılma sonrası günün yorgunluğu ile uykuya teslim olmaya başlayan Beren, arkadaşının kucağından ayrılmıyor, sarılmaya devam ediyordu. Kısa süre sonra Beren uykuya tam anlamıyla teslim oldu ve kısa süre de olsa gerçeklikten uzaklaştı. Artık hayatında kimse yoktu. Hayatı boyunca başına gelecek olan her şeyle kendi mücadele edecekti. Beren gözlerinin kapanması sonrası içinde bir ürperme hissetti ve uykusunun baskın olmasından dolayı hiç aldırış etmedi. Tuğçe’nin kucağında uykuya daldı.

BÖLÜM 33

Beren, Tuğçe'nin kucağından yavaşça doğruldu ve koltukta dikleşerek oturdu. Arkadaşı yanında kanlar içindeydi. H.K.M belli ki henüz gelmemişti. Uygun bir zaman bulamamıştı. Beren, oturduğu koltuktan yavaşça kalktı ve salonun tozlanmış masasına tutunarak odanın içinde ilerlemeye başladı. Günlerdir yıkanmıyor olması onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Salonda birkaç adım attıktan hemen sonra Tuğçe'nin yanına gitti ve oturdu. Kendini daha iyi hissediyordu. Arkadaşının buz gibi ellerinden tutarak ağzında kelimeler geveledi.

“Seni sevdiğimi sakın unutma yol arkadaşım. Senin yolun buraya kadarmış. Sen yolun sonuna geldin ama benim karşımda devam etmem gereken ve üstünde nelerle karşılaşacağımı bilmediğim, upuzun bir yol var. Muhakkak bir gün tekrar kavuşacağız. Seni seviyorum.”

Son derece duygulu olan konuşmasından hemen sonra gözlerinden akan bir iki yaş elinin tersiyle sildi ve arkadaşının buz kesmiş yanaklarına öpücük kondurdu. Salonda sessizlik hüküm sürüyordu. Her şey bitmişti. Belki de yolun sonuna gelmişti. Bu hayatta Koray'sız, Tuğçe'siz ne kadar yaşayabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece karşısına çıkacak olumsuzluklara karşı dik duracaktı ama bunu bile yapamamaktan çok korkuyordu.

Aklındaki düşünceleri bir kenara atarken diğer odalardan birinden gelen sesle irkildi. Evde ondan başka hiç kimse olmadığını gayet iyi biliyordu. Sesin nereden geldiğini anlamış değildi. Tüyleri ürperdi ve koltukta doğrularak ayağa kalktı. Kendini savunmak için eline alabileceği herhangi bir şey yoktu. Sesin geldiği yöne gitmesi ve oraya bakması gerektiğini biliyordu. Kendini sakinleştirmek için açık kalan bir pencereden giren esintinin bir vazoyu düşürdüğünü düşündü ancak işe yaramadığını fark edince bunun zaman kaybından başka bir şey olmadığını anladı.

Tuğçe'ye göz ucuyla baktıktan hemen sonra bunun H.K.M'nin bir oyunu olduğunu düşündü. Cesedi alabilmek için Beren'i salondan uzaklaştırmaya çalışıyor olabilirlerdi. Ancak bunun ne kadar doğru olduğunu bilemiyordu. Evde kendi sağlığını tehdit eden bir şey varsa bunu ortadan kaldırmak zorundaydı. Yaşadığı çokça doğaüstü olay vardı ve artık her an, her zaman bir şeyler olacağını düşünmekten kendini alıkoyamıyordu.

“Hayatım neredesin?”

Beren bu sesi çok iyi tanıyordu ama bunun imkânsız olduğu biliyordu. Bu olamazdı. Bunun bilimsel bir açıklaması olamazdı. Bu ses onundu. Evet, bu ses annesinin sesiydi. Salondan hızlı adımlarla sesin geldiği odaya doğru ilerledi ve kendi odasına girdi. Annesi karşısında sapasağlam ayakta duruyordu. Bu imkânsızdı. Ağzı açık kalmış, mutluluk ve şaşkınlık karışımı hisler yaşıyordu. Bunun için bir açıklama

arıyordu.

“Ah! Tatlım seni ne kadar özledim bilemezsin.”

Beren aldırış etmeden annesinin yanına gitti ve kollarının altına girerek ona sıkıca sarıldı. Aklında çokça soru vardı ama konuşamıyordu. Birisi ağzını zorla kapatıyormuş gibi hissediyordu. Ağzını zor da olsa konuşmak için açtı ve kelimeleri kekeleyerek ağzından çıkardı.

“A-anne?”

“Efendim bebeğim?”

“S-sen nasıl oluyor da buradasın?”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

Beren olanları anlayamıyordu. Bu gerçek olamazdı. Annesi gözlerinin önünde ölmüştü. Kısa bir süre sonra annesine tekrar sarıldı ve kulağını onun göğüs kafesine bastırdı. Nefes alış veriş normaldi ama kalbi atmıyordu. Atış sesi yoktu. Bu yaşadıkları gerçek değildi. Hepsi rüyaydı!

Uyanması gerekiyordu. Şu an sarıldığı annesi gerçek değildi. O çoktan ölmüş, ölü bir kadındı. Tuğçe belki de gerçek yaşamda çoktan ortadan kaybolmuştu. Beren annesinden uzaklaştı ve yüzüne bakmaya başladı.

“Hey! Tatlım neden bana öyle bakıyorsun?”

“Sen gerçek değilsin.”

“Ne diyorsun sen?”

“Sen gerçek değilsin. Sen gerçek değilsin. Sen annem değilsin. Sen sadece rüyasın. Sen gerçek değilsin.”

Beren kulaklarını tıkadığı ellerini, karşısında duran annesinin dediklerini duymak istemeyerek sıkıca bastırıyordu. Söylediklerini bağırarak tekrarlıyor, hatta sayıklıyordu.

“Ben rüyadayım. Sen de rüyadasın. Sen gerçek annem değilsin.”

Şükran, Beren’e doğru yavaşça ilerliyor, neler olduğunu soruyor ve sürekli aynı şeyleri tekrarlıyordu. Beren annesi üzerine geldikçe geriye doğru adım atıyor, uzaklaşmasını söylüyordu. Annesinin gerçek olmadığını düşündükçe tüy-

leri ürperiyordu. O an bir rüyadaydı ve nasıl uyanacağını bilmiyordu. Yavaşça üzerine gelen annesini yavaşça ileri doğru itti ve onun yere düşüşünü izledi.

Şükran öfkeyle yere düşerken Beren'e her zamanki gibi neler olduğunu soruyor ama cevap alamıyordu. Yavaşça düştüğü yerden toparlanırken aniden tekrar yere düştü ve kafasını dolabın köşesine çarpmasıyla ortadan kaybolması bir oldu.

Beren annesinin gözlerinin önünde aniden yok oluşunu izledi ve ellerini kulaklarından aşağı indirerek az önce annesinin durduğu yere baktı. Annesi geçmişte olduğu gibi yine yok olmuştu. Birkaç dakika sonra kendine gelen Beren, salona koşar adım ilerleyerek Tuğçe'ye baktı. Arkadaşı hâlâ oradaydı, ortadan kaybolmamıştı. Rüyada olduğunu biliyordu. Gerçeklikte olsaydı çoktan arkadaşı yok olmuş, annesi yaşamıyor olurdu. Beren yavaşça yere çömeldi ve birkaç dakika hareketsiz kaldı. Uyanmanın bir yolunu arıyor ama bulamıyordu. Bu anı bir kere daha yaşamıştı ve o zaman nasıl uyanıldığını hatırlamaya çalışıyordu.

“Kendime zarar vermeliyim.”

Beren aniden ayağa kalktı ve aklından geçen fikri uygulamak için mutfığa gitti. Tıpkı geçmişte olduğu gibi kendine zarar verecekti. Mutfığa gittiğinde masanın üstündeki bıçağı aldı ve incelemeye başladı. Tırtıklı bir yapısı vardı ve gerçekte kendisini bıçaklayacak olsa çok fazla acı vereceğini düşündü. Bıçağı iki eliyle tuttu ve sivri tarafını karnına doğru dayadı. Yapması gereken sadece sertçe bastırmak ve tüm bu olanlardan kurtulmaktı. Rüyada olmasına rağmen bıçağın acı vermesinden kokuyordu ve bunu yapmak istemiyordu. Başka bir yol bilmiyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Gerçek dünyada yerinde olmayacağını bildiği için son bir kez Tuğçe'nin yanına gitti ve buz gibi olan yanaklarına öpücük kondurdu. Daha sonra derin bir nefes alarak bıçağı sertçe göğsünün derinliklerine sapladı.

BÖLÜM 34

“Hey, neredeyim ben?”

“Kimse yok mu?”

“Burası da neresi?”

“Hey! Kimse yok mu dedim!”

“Kahretsin! Sesimi duyan yok mu?”

Beren yerde baygın halde yatıyor, kafasındaki sorulara bir yanıt bulabilmek için çabalıyordu. Göz kapaklarını hafifçe araladığında karşılaştığı fazlasıyla parlak ortam, gözlerini tekrar kapamasına neden oldu. Kısa süre sonra gözlerini tekrar araladı ve bekledi, ortamdaki parlaklığa alıştı. Az önce bir rüyadaydı ve uyanabilmek için kendini bıçaklamıştı. Muhtemelen uyanabilmişti ama şu an neredeydi? Aklında binlerce soru vardı.

“Hey! Tuğçe neredesin?”

Beren yattığı yerden yavaşça doğruldu ve ayağa kalktı. Çevrisinde kimse yoktu. Duvarları, yerleri insanın gözünü alacak kadar beyaz ve penceresiz bir odada tek başına, çaresizce etrafa bakınıyordu. Odadaki beyazlığı bozan tek şey açık gri bir renge sahip metal bir kapıydı. Odanın tam ortasında bulunan kapı az da olsa parlaklığın azalmasına yardımcı oluyordu. Beren gözlerini ovuşturduktan hemen sonra dehşete kapılmış bir şekilde kapıya yöneldi ve önünde durdu. Kapının hemen üstünde kapalı, küçük bir pencere vardı. Ayaklarının üzerinde biraz yükseldi ve pencereye bakabilmek için çabaladı.

“Neredeyim ben? Çıkarın beni buradan!”

Beren karşısındaki metal kapıya tekmeler savuruyor, kapıdan çıkan davulu andıran ses boş odada yankılanıp duruyordu. Her tekme attığında bir şeyler söyleniyor, kendini oradan çıkarmaları için bağıırıyordu.

“Hey! Kimse yok mu?” -korkuya kapılmış bir ses tonuyla-
“Çıkarın beni buradan!”

Attığı her tekme sonrası bağıırışlar yanıtsız kalıyor, odanın içerisinde yankılanan sestten başka ses işitemiyordu. Bu büyük ve insanın gözünü alacak kadar beyazlar içinde odaya nasıl geldiğini hatırlayamıyordu. Hatırladığı tek şey Tuğçe'nin kucığında uyuyakaldığıydı. Gri metal kapıyı ileri geri sarsıyor, açılması için elinden geleni yapıyordu. Kapı görüldüğünden daha dayanıklıydı. Uzun uğraşlar sonucu yorgun düşen Beren, kapının hemen önünde yere çömeldi ve sırtını kapıya yaslayıp beklemeye başladı. Onu oraya koyan her kimse muhakkak gelip ona bakacağını düşündü ve gelecek olan kişiyi sessizce beklemeye başladı.

Yaklaşık yarım saat geçmesine rağmen ortalıkta ne ayak sesi ne de başka bir ses duyuluyordu. Koca bir odada tıklılıp kalmıştı. Buranın penceresi olmamasına rağmen nasıl bu kadar aydınlık olduğunu anlayamıyordu. Kısa bir süre sonra

yaslandığı kapının diğer tarafından ayak sesleri duyuldu. Beren hızlıca ayağa kalkıp parmaklarının üstünde yükseldi ve kapının üzerindeki küçük pencereye bakmaya başladı. Ayak sesleri yakınlaştıkça gelen kişinin yalnız olmadığı fısıldalamalardan anlaşılıyordu.

“Sence uyanmış mıdır? Her şeyi öğrenmek onun için ağır olacak.”

Beren onu almaya gelen insanların dediklerinden tek bir kelime dahi anlamamış, öğreneceği şeyleri merakla bekleme-ye başlamıştı. Birkaç ayak sessinden sonra kapı yüksek sesle çalındı ve bir erkek sesi yankılanmaya başladı.

“Uyandınız mı? Sizi almaya geldik.”

Beren dehşete kapılmış sesinin titrediğinin bile farkına varmadan, hissettiği korkuyu ve dehşeti belli ederek kapının diğer tarafında bulunan kişiye cevap verdi.

“E-evet uyandım.”

“Kapıyı açtığımızda bir delilik yapacak olursan hayatına hemen burada son vermek zorunda kalırız. Sakın bir delilik yapayım deme!”

“T-tamam.”

Konuşma sonrasında kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve Beren karşısında beyaz üniformalar giymiş, biri erkek diğeri kadın iki insanla karşılaştı. Kadının saçları atkuyruğu yapılmış, ön tarafları alnına yapışık bir vaziyetteyken adamın saçları üç numaraya vurulmuştu, kel denecek kadar kısaydı. Beren karşısında duran insanları kısa bir süre süzdükten sonra sessizliğini korudu. Kapının diğer tarafında duran kadın ve adam Beren’e doğru yaklaştılar ve onun tam yanında durdular. Kadın, Beren’e ellerini önünde birleştirmesini söylerken adam ise cebinden metal kelepçeyi andıran bir alet çıkardı. Beren titreyen ellerini önünde birleştirdi ve adamın elinde tuttuğu aleti kendi ellerine geçirmesine izin verdi.

“Hadi gidiyoruz küçük hanımefendi.”

Yanında duran adam ve kadın kollarına girdikten hemen

sonra yürümeye başladılar. Bulunduğu beyaz odanın kapısından dışarı çıktığında dışarının çok da parlak olmadığını fark etti. Karşılarında uzunca bir koridor vardı ve o koridor da yürümeye başlamışlardı. Koridorun duvarlarında çeşitli fotoğraflar ve ekranlar bulunuyordu. Koridorun her kavşak noktasında bulunan tabelalarda farklı ve değişik yer isimleri yazıyordu. Beren kollarından tutan insanlarla koridorda korku içinde yürümeye devam ediyor, onu nereye götüreceklerini merakla bekliyordu. O an nerede olduğuna dair en ufak bir fikri dahi yoktu.

Yürüdüğü uzun koridorun sonuna gelindiğinde metal basamaklara sahip merdivenlerden aşağı indiler ve yukarı kat- taki gibi karşılarında duran koridorda ilerlemeye başladılar. Kollarını tutan insanların nazik olduğu pek söylenemezdi. Beren'i sürekli çekiştiriyorlardı. Hızlıca ilerledikleri koridorda bir tabela dikkatini çekti ama tekrar okumasına fırsat kalmadan yanından geçip gittiler. Tabelada büyük harflerde "HASTALIK KONTROL MERKEZİ" yazdığına yemin edebilirdi. Tekrar bakabilme şansı olmadığından hızlıca yürümeye devam etti. Yanında onunla birlikte ilerleyen insanların neden bu kadar acele ettiklerine anlam veremedi. Koridorun sonuna gelindiğinde karşılarında duran, az önce gördüğünden daha büyük bir kapı açılmak için adeta sabırsızlanıyordu. Onu sol kolundan tutan kadın kapıya yanaştı ve bir şeylere tıkladı, kapı mekanik bir kadın sesiyle açıldı.

"Kod kabul edildi. Lütfen merkeze giriş yapınız."

Kapının açılmasından hemen sonra, kollarından tutan insanlar tekrar Beren'i çekiştirmeye başlamışlardı. Kapıdan içeri girer girmez Beren'in ilk dikkatini çeken, devasa büyüklükte yazılmış bir yazıydı.

"H.K.M"

Beren, H.K.M'de olduğuna inanamıyordu. O kadar aradığı yere nasıl geldiğine anlam veremiyordu. H.K.M düşündüğünden daha büyük ve daha donanımlıydı. Etrafta

yüzlerce küçük ekran, deney alanları, küçük tüpler, iğneler bulunuyordu. Hepsinin son teknolojiyle yapıldığı bariz belli oluyordu. Beren şaşkınlıktan açılan ağzını zar zor kapattı ve etrafındaki aletleri incelemeye başladı. Kollarından sürüklenmeye devam ediyor, gideceği yerin bu kadar uzun olacağını aklının ucundan dahi geçirmiyordu.

Merkez dedikleri yerde yüzlerce insan çalışıyordu. Hepsi kollarından tutan kadın ve adam gibi giyinmişti, saçları ve görünüşleri son derece benzerdi. Beren olacak şeyleri çok merak ediyor ve bir an önce gideceği yere ulaşmak istiyordu. Birkaç adım attıktan hemen sonra, kollarındaki insanlar onu bıraktı ve içinde yüzlerce insan bulunan devasa bir odada tek başına kaldı. Nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Arkasına döndü ve onu az önce buraya getiren insanlara seslendi.

“Hey! Nereye gidiyorsunuz? Ne yapacağım burada?”

Beren’in soruları yanıtsız kalıyor, adam ve kadın hızlıca ondan uzaklaşıyordu. Çevresindeki insanlar programlanmış gibi hareket ediyor, büyük bir ustalıkla işlerine devam ediyorlardı. Sağ tarafta bulunan kişiler deney tüpleriyle bir şeyler yaparken sol taraftakiler büyük ekranlarda bir yerlere tıklayıp dosyalar açıyorlardı. Beren kısa bir süre etrafını inceledi ve tam önüne dönecekken birinin kolunu tuttuğunu hissetti. Refleks olarak kolundan tutan kişinin suratına baktığında beyninden vurulmuşa döndü.

“Koray?”

Bu sefer kolundan tutan kişi tanıdığı ve bir gün önce öldüğünü düşündükleri Koray’dı. Beren onun nasıl olup da buraya tekrar canlı halde geldiğine inanamadı. Diğer insanlar gibi saçı üç numaraya vurulmuştu, beyaz bir üniforma giymişti.

“Koray neredeyim ben? Nereye götürüyorsun beni?”

Koray kafası eğik bir şekilde, konuştuğunu belli etmemeye çalışırcasına konuşmaya başladı.

“Korkmaman için seni ben devraldım. Hastalık Kontrol Merkezi’ndesin. Günlerdir aradığın yerde.”

“Senin burada ne işin var, sen ölmemiş miydin?”

Beren hem yürüyor hem de merak ettiği soruları peş peşe soruyordu. Koray, Beren’i kolundan çekiştiriyor, gidecekleri yere geç kalmış gibi davranıyordu.

“Hey, sana diyorum Koray, sen ölmemiş miydin? Bu nasıl olur?”

Koray aniden durdu ve Beren’i kendisine çevirerek sert bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Şunu görüyor musun?” Deney yapan insanların bulunduğu yerde büyük bir fanusun içinde yer alan sıvıyı gösterdi. “Sarı sıvıyı. Benim intihar ederken kullandığım sarımsı sıvı. İşte orada. O sıvı insanları öldürmüyor. Kısa süreliğine kalp atışını durduruyor ve öldü hissi veriyor. Daha sonra tekrar canlanıyorsun. Şimdi kes sesini ve yürü. Yoksa ikimiz de öleceğiz.”

Beren duyduklarını toparlamaya çalışıyor, delirmemek için kendini zor tutuyordu. Koray’ın kendisine enjekte ettiği sıvı öldürmüyor, kısa süreliğine organları işlevsiz bırakıyordu demek. Bu, hayatında duyduğu en garip ve en çılgınca şeydi. Koray’ın susması üzerine o da çenesini kapadı ve yürümesine devam etti. Deney yapan insanlardan gitgide uzaklaşıyor, karanlığa doğru adım atıyordu. Uzun bir yürüyüş sonrası tekrar bir kapıya geldiler ve kapının yanında duran tabelayı okuyan Beren dehşete kapıldı.

“Prof. SELÇUK YANDAŞ”

Nasıl oluyordu? Bir zamanlar doktoru olan insan burada mı çalışıyordu? Yoksa buranın sahibi gibi bir şey miydi? Kafası daha fazla karışıyordu, anlayamadığı şeyler oluyordu. Koray kapının önünde durduktan sonra kapının hemen yanındaki panele bir şeyler girdi ve kapı ötekinde olduğu gibi kadın sesiyle açıldı.

“İçeride sessiz olunuz. Lütfen içeri giriniz.”

Koray ve Beren yavaşça içeri girdiler ve az önce geçtikleri kapı büyük bir gürültüyle kapandı. İçeride kimse yoktu. Odada birkaç ekran, deney tüpleri, grimsi bir kapı ve merkezi izlemeye yardımcı olan devasa ekranlar bulunuyordu. Beren kolundan tutmaya devam eden Koray'a dönerek konuşmaya başladı.

"Tabelada Selçuk Yandaş yazıyordu. Bu benim doktorum. Ne işi var burada, neler oluyor?"

Koray, Beren'e sessiz olmasını, konuşacaksa kısık sesle konuşmasını söyledi ve Beren uyarılara uyarak tekrar konuşmaya başladı.

"Bu adamın burada ne işi var?"

"Sana nasıl anlatayım bilemiyorum. O buranın sahibi gibi bir şey. Senin anlayacağın müdür gibi. Tabii tek o değil. Onun gibi onlarca insan var burada. Şimdi sessiz ol, geliyor."

Beren sessizliğini korudu ve odanın içindeki kapının ardından gelen ayak seslerini dinlemeye başladı. Yavaş yavaş yaklaşıyordu. Küçükken doktoru olan adam nasıl olur da buranın yönetimini sağlayan kişi oluyordu, anlam veremiyordu. Kısa süre sonra metal kapı gıcırta ile açıldı ve içeri 60-65 yaşlarında, saçları beyazlamış, gözlüklü, beyaz üniformalı bir adam girdi. Beren ilk baktığında tanıyamasa da dikkatlice bakınca beyninin bir köşesinde bu adama ait bir anısı olduğunu hatırladı. Bu adam gerçekten de Selçuk Yandaş'tı. Oldukça yaşlanmıştı. Selçuk Bey odanın ortasına geldiğinde Beren'e uzunca bir süre baktıktan sonra koltuğuna doğru ilerledi ve oturdu.

"Koray, Beren'i bırakabilirsin."

Ses tonu fazla sert ve kalın çıkmıştı. Beren korkmuştu ve olacakları merak içinde bekliyordu. Koray, Selçuk Bey'in lafıyla hemen Beren'i bıraktı ve odanın bir köşesine gidip beklemeye başladı. Beren ise Koray'a neler oluyor burada der gibi bakış atıyor, Koray'ın dudaklarını büzmesi üzerine kafasını tekrar önüne döndürüyordu. Kısa süren sessizlik

sonrası Selçuk Bey koltuğunu arkasında duran Beren'e doğru çevirdi ve konuşmaya başladı.

"Ne kadar da büyümüşsün. Küçükken güzeldin, büyüyünce daha güzel olmuşsun."

Beren, Selçuk Bey'in neden böyle konuştuğunu anlamamış, az önceki sert adamın nereye gittiğini merak etmişti. Korkan ve utangaç bir ses tonuyla karşısında duran, bir zamanlar doktoru olan kişiye cevap verdi.

"T-teşekkür ederim efendim."

"İlk önce sakın olmanı istiyorum. Sana açıklayacağım ve göstereceğim çok şey var. Bunları duyunca tepkini korumanı istiyorum."

"T-tamam."

Selçuk Bey derin bir nefes aldı ve gözlüklerini düzelterek konuşmaya başladı.

"Bir hastalığa sahip olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Beren meraklı ve titreyen sesiyle cevap verdi.

"Evet biliyorum ama nedenini bilmiyorum."

"Her şeyin açıklaması var, lütfen sakın ol, derin bir nefes al."

Beren denileni yaptı ve derin bir nefes alıp hazır olduğunu belli ederek kafasını salladı. Selçuk Bey, Beren'in hazır olduğuna emin olduğunda konuşmaya başladı.

"Burada benim gibi yönetimde çalışan onlarca insan var ve ben bu insanların birçoğunu çok önceden tanıyorum. Benden 10-20 yaş büyük, hatta benim tanımadığım bazı yöneticiler bile var. Bu yaşananların sorumlularının çok geçmişte yaşadığı söyleniyor ve maalesef ki bizler de bu işin içindeyiz. Biz bu kişilerle bir tedavi yöntemi geliştirdik. İlk başlarda tedavi çok kullanılmadı ve biz de tedavinin kullanılması için bir şeyler yaptık."

Beren sinirli bir ses tonuyla karşısında duran adama karşılık verdi.

"Yoksa tedavi kullanılsın diye hastalığı... İnanmıyorum!"

Selçuk Bey nasıl söyleyeceğini düşündükten hemen sonra konuşmasına devam etti.

“Evet. Tedavi daha çok kullanılsın ve biz daha rahat bir yaşam sürelim diye dünyaya bir virüs yaydık. Yayıdığımız virüs bunları gerçekleştirecek kadar güçlü bir virüs değildi ancak zamanla mutasyona uğradı. İnsandan insana farklılık gösterdi. Dönülmeyecek bir yola soktu. Bu olanların hiçbirini biz de beklemedik. O yüzden Hastalık Kontrol Merkezi’ni kurduk. Burası yer altında, gizli bir yer. Fazlasıyla büyük ve donanımları çok iyi. Yıllardır bir tedavi arıyoruz ancak bulamıyoruz.”

Beren, Selçuk Bey’e bir adım yakınlaştı ve aklındaki soruları sormaya başladı.

“Bu aşamalar neyin nesi?”

“Bizim de bir fikrimiz yok. Uzun yıllar boyunca hastalıklı insanları izlediğimizde zamanla aşamaları geçtiğini ve durumlarının gitgide kötüleştiğini fark ettik. Dediğim gibi, tedavi bulmaya çalışıyoruz.”

Beren ağzında bir şeyler geveliyor, duyduklarını yavaşça sindirmeye çalışıyordu. Koray odanın bir köşesinden olanları izliyor ve sessizliğini koruyordu. Selçuk Bey, Beren’e bakarak konuşmaya başladı.

“Aklındaki bütün soruları sorabilirsin.”

“Tuğçe ve ben aşamaları çok hızlı atlادık. Tuğçe bütün aşamaları bir anda atladi ve öldü. Şunu da merak ediyorum: İnsanlar ölürken neden ağızlarından kan çıkarıyorlar?”

Selçuk Bey kısa bir süre düşündükten sonra Beren’in sorduğu bütün soruların cevaplarını vermek için konuşmaya başladı.

“Tuğçe ve sen benim hastamdınız. Size verdiğim ilaçları hatırlıyor musun? Onlar sizi farklı kılacak şekilde tasarlanmış ilaçlardı. Sizi en azimli ve en meraklı iki kişi yapacak ilaçlardı. O yüzden şu an Hastalık Kontrol Merkezi’ndesin. İnsanların ağzından kan gelmesinin sebebi aşamalardan kaynaklanıyor.

Zaten biliyorsun ki...”

Derin bir nefes aldı ve konuşmasına devam etti.

“1. aşama: Rüyalardan sıçrayarak uyanılır.

2. aşama: Rüya da görülen kişi ya da kişiler ertesı gün veya birkaç güne ölürler.

3. aşama: Aşırı sinirlilik ve kendinize zarar vermeye başlarsınız.

4. aşama: Rüyalarınızla gerçek yaşamınız birbirine karışır ve rüya da mısınız yoksa gerçek yaşamda mısınız, ayırt edemezsiniz.

5. aşama: Paranormal şeyler ve olmayan şeyleri görmeye başlarsınız.

6. aşama: Geleceği görmeye başlarsınız.

Ve sizin bilmediğiniz diğ er 7-8 ve 9. aşamalar var.

7. aşama: Beyninizin yavaş yavaş %100ü kullanılmaya başlanır.

8. aşama: Çok şiddetli olunmasa da insanlar delirmeye başlar.

9. aşama: İnsanlar çürümeye başlar.”

Tekrar derin bir nefes aldı ve konuşmasına devam etti.

Beren, Selçuk Bey konuştuğ uça şaşıyor ve daha fazlasını öğrenmek için tüm dikkatiyle onu dinliyordu.

“9. aşamaya gelen insanların iç organları yavaş yavaş iflas eder ve çürümeye başlar. Ağzından gelen kanlar ve koku bu yüzden kaynaklanıyor.”

Selçuk Bey, Beren’in şaşkınlığını yüz ifadesinden rahatlıkla anlayabiliyordu ancak kızın daha görmesi gereken çok fazla şey vardı. Oturduğu yerden kalktı ve Beren’e kendisini takip etmesini söyledi. Beren, odanın köşesinde duran Koray’a baktı ve onun da geldiğini gördü. Nereye gideceklerini ve ne ile karşılaşacaklarını merak ediyordu. Bir anda o kadar fazla şey öğrenmişti ki bunların tümünü kaldırmak çok fazlaydı. Hastalığın tedavi için yayılmış olması, daha sonra kontrol altından çıkıp tüm dünyayı ele geçirmesi... Bir

zaman sonra dünyadaki insan neslinin tükeneceği aklına geldikçe tüyleri ürperiyordu. Selçuk Bey'in odasından çıkılmış, dar ve karanlık koridorda ilerlemeye başlamışlardı. Bu koridor diğer koridorlar gibi geniş ve aydınlık değil, aksine kimsenin girmesinin istenmediği bir koridor gibiydi. Beren koridorda ilerlerken aniden durdu ve Koray'dan destek alarak ayakta kalmaya çalıştı. Koray, Beren'in kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı.

“Hey! Neler oluyor, iyi misin?”

“Midem bulanıyor ve canım acımaya başladı.”

Selçuk Bey arkasına döndüğünde Beren'in canının acıdığını görmüş ve bir şeyler söylemeye başlamıştı.

“Çabuk olalım, zamanımız daralıyor.”

“Ne zamanı?”

Selçuk Bey, Beren'in sorusunu cevapsız bırakıyor ve koridorda ilerlemeye devam ediyordu. Uzun süren koridorun sonuna gelindiğinde metal merdivenlerden aşağı indiler ve biraz yürüdükten sonra durdular. Selçuk Bey, Beren'e dönerek konuşmaya başladı.

“Birazdan göreceklerinden sonra sana açıklama yapacağım. Sadece telaş yapmamamı istiyorum. Anlaşıldı mı?”

Beren olabilecekleri merak ediyor, tutamayacağı bir söz vermek istemiyordu.

“Tamam, yapmayacağım.”

Selçuk Bey, Beren ve Koray tekrar yürümeye başladılar ve “Sadece Yetkili Kişiler” yazan bir kapının önünde durdular. Selçuk Bey kapının hemen yanında bulunan panele bir şeyler yazdıktan hemen sonra kapı kadın sesiyle açıldı ve kapı açılır açılmaz yüzlerine bir ışık ve rüzgâr çarptı.

“Yapay Dünya. Hoş geldiniz.”

Beren, yapay dünyanın ne demek olduğunu anlayamamıştı ama karşısında gördükleri gerçekten inanılmazdı. Yer altında kurulmuş başka bir şehir vardı. Gerçek bir dünyadan daha güzeldi. O içeri girer girmez kapıya yaklaşan insanlar

Beren'e tuhaf tuhaf bakıyordu. Beren içerideki insanların neden orada tutulduklarını öğrenmek istercesine Selçuk Bey'e baktı.

"Bunlar da kim böyle?"

"Hiçbir şeyden şüphelenmemeniz için yapılmış bir yer. Daha sonra ne işe yaradıklarını anlatacağım. İçeri girmeni ve bir göz atmanı istiyorum."

Beren içeri yavaşça adım attı ve derin bir nefes aldı. Ağaçların kokusu harikaydı. Yerler yemyeşil ve yumuşacıktı. Odanın içerisinde dolaşüyor ve orada yaşayan insanlara göz atıyordu. Bir anda dikkatini çeken şey kendisine bakmakta olan yaşlıca bir kadın oldu. Gözü onu bir yerden ısıırıyordu. Tanıdığına yemin edebilirdi. Birkaç adım daha yakınlaştı ve gözlerine inanamadı.

"Anneanne!"

Beren koşarak anneannesinin yanına gitti ve sıkıca sarıldı, ardından ağlamaya başladı. Kokusu hiç değişmemişti. Aynı eskisi gibi, mis gibi kokuyordu. Bir müddet sarılarak kaldı ve anneanesiyle konuşmak için doğruldu.

"Anneanne! Neler oluyor burada böyle? Sen, sen ölmemiş miydin?"

Beren'in anneanesi kısa bir süre torununa baktıktan sonra konuşmaya başladı.

"Seni ne kadar özlemişim bilemezsin. Burada ne yaptığımız konusunda hiçbir fikrim yok. Kendime geldiğimde burada olduğumu gördüm ve zamanla alıştım. Kimse neden burada olduğumuz hakkında bir açıklama yapmıyor."

Beren anneanesine tekrar sarıldı ve bu sefer dikkatini çeken uzun boylu kısa saçlı esmer bir çocuk oldu. Kısa bir süre çocuğa baktıktan sonra onun Can olduğunu anladı ve yanına koşarak konuşmaya çalıştı.

"Can! İnanamıyorum."

Can, Beren'i gördüğüne inanamıyor, ne yapacağını bilemiyordu, kısa bir süre sonra derin bir nefes aldı ve konuştu.

“Beren seni gördüğüme nasıl sevindim anlatamam. Tanıdık birisini görmek gerçekten güzel.” Sıkıca sarıldılar. “Ne yapıyorsun burada?”

“Sen nasıl geldiğini hatırlıyor musun buraya?”

“Hayır, hatırlamıyorum, en son hatırladığım okulda olduğum ve uyandığımda buradaydım.”

Beren olanları anlayamıyordu, öldüğünü düşündüğü insanlar nasıl olmuş da ölmemişti? Bunca zaman burada nasıl yaşamışlardı? Onu daldığı düşüncelerinden alıp götüren, bir ses oldu.

“Berenciğim.”

Bu sesi çok iyi tanıyordu. Bu ses annesinin arkadaşı olan Nermin Hanım’ın sesiydi. Kısa bir sohbetin ardından sıkıca sarıldılar ve Selçuk Bey’in artık yanına gelmesini söylemesi sonucunda ayrılmak zorunda kaldılar. Beren kendisine yapılacak olan açıklamayı fazlasıyla merak ediyordu. Bir gün içerisinde öğrendikleri çok fazlaydı. Selçuk Bey kapının dışında bekliyordu ve Beren yanına gelince kapıyı kapattı.

“Beren gördüklerine umarım sevinmişsinizdir.”

“Evet ama ne işleri var orada?”

“Her şeyi açıklayacağım, gel benimle.”

Selçuk Bey yürüyor, peşinden ise Koray ve Beren ilerliyordu. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece denileni yapıyordu. Uzun yürüyüş sonrası Beren tekrar dengesini kaybetti ve Koray’dan destek alarak kendini toparlamaya çalıştı. Midesi gereğinden fazla bulanıyordu, gitgide halsizleştiğini hissedebiliyordu. Yolun sonuna gelindiğinde az önce geçmiş olduğu deneylerin yapıldığı merkez bölümüne gelinmişti. Selçuk Bey, Koray’ın Beren’e göstermiş olduğu sarımsı sıvının yanında durdu ve konuşmaya başladı.

“Bunu görüyor musun?”

“Evet.”

“Bu sarımsı sıvı insana enjekte edildiğinde vücudundaki organları kısa süreliğine işlevsiz bırakıyor ve bir süre sonra

tekrar hayata döndürüyor. 2. aşamayı hatırlıyor musun? Rüyalarınızda gördüğünüz kişi veya kişiler ölüyor.”

Beren olanları anlamak istercesine yüzünü buruşturdu ve sesinde karın ağrısının acısını belirten bir tonla konuşmaya başladı.

“Evet, hatırlıyorum.”

“Bu gördüğün yüzlerce bilgisayardan ve ekranlardan sizin rüyalarınız inceleniyor. Hastalığın ve aşamaların devamlılığı için ise rüyanızda gördüğünüz kişileri sizin hayatından almamız gerekiyordu. Bu sıvıyı sizin rüyalarınızda gördüğünüz kişilere enjekte ederek onlara ölmüş süsü veriyorduk ve ceset hastanede veya morgdayken onları oradan aldırıyorduk.”

“Hastane görevlileri durumun farkına varmıyor muydu?”

“Elbette varıyorlardı ancak dünyadaki herkes hasta Beren, herkes. Bunu onun bir parçası sanıyorlardı.”

Beren bu kadar mükemmel tasarlanmış bir hastalığı sindiremiyordu. O kadar yıl insanların birbirinden nasıl şüphelenmediğini aklı almıyordu. Mide bulantısı daha da artmış, ayakta duracak gücü kalmamıştı. Selçuk Bey’e bakarak, zorlanarak da olsa soru sormaya devam etti.

“Peki annem, babam ve Tuğçe, onlar da yaşıyorlar mı?”

“Maalesef onlar hastalık sebebiyle öldüler.”

“Peki ölenlerin cesetlerini neden alıyorsunuz?”

“Kimsenin şüphelenmemesi için. İnsanlar hastalığın tüm dünyada olduğunu fark etmeden yaşıyorlar. Eğer kendi hastalıklarına sahip bir insanla karşılaşmış olsalar neler olurdu, tahmin bile etmek istemiyorum.”

Beren’in soracak sorusu kalmamış, kafasındaki bütün soru işaretleri yok olmuştu. Hastalık Kontrol Merkezi’nde olduğuna hâlâ inanamıyordu. Gitgide yorgun düşüyor ayakta durmakta zorlanıyordu. Çok geçmeden yere yığıldı ve Koray’ın bağıırışı duyduğu son sözler oldu.

Yaklaşık yarım saat sonra kendine gelen Beren, kendini içinde büyük ekranların, şırınga ve deney tüplerinin olduğu

beyaz bir odada yatarken buldu. Gözlerini yavaş yavaş araladığında üzerinin kan içinde kaldığını, ağzında da kan tadı olduğunu fark etti. Artık o da ölüme teslim olacaktı. Hastalık onun da çürümesine neden oluyordu. Tek sevindiği şey son bir kez olsun anneannesini ve H.K.M'yi görmüş olmasıydı.

Gözlerini tam anlamıyla açtığında tepesinde Selçuk Bey'i ve Koray'ı gördü. İkisi de meraklı gözlerle ona bakıyordu. Selçuk Bey bir şeyler diyordu ama Beren onları algılamakta güçlük çekiyordu. Öğürerek ağzından üzerine son kez kan fişkırtırken göz kapaklarını açık tutmakta zorlandı. Selçuk Bey başında deliler gibi bir şeyler diyor, Beren'i sarsıyordu. Kendisine gelmesini istercesine bağıırıyordu. Beren sonsuzluk için yola çıkmadan önce bir kez daha Koray'a baktı ve onun elini hafif de olsa sıktı. Beren son kez öğürdü ve kanların etrafa saçılmasına neden oldu. Ardından gözleri sonsuzluk için kapandı. Son duyduğu kelimeler Selçuk Bey'in söyledikleri oldu.

“Beren SOYDER.

Ölüm Tarihi: 18.06.2016

Saat: 02.45”

BÖLÜM 35

“Efendim iyi misiniz?”

“Nasıl iyi olabilirim?”

Etrafı saran ses bir anlık da olsa yerini sessizliğe bırakmıştı. Bu sessizlik insanı delirtiyor, beyinlerinden akan kan sesini bile hissedebilecekleri kıvama getiriyordu.

“Efendim kendinize gelin!”

Koray ona ne kadar kendisine gelmesini söylese de Selçuk Bey kimseyi dinlemiyor, karşısında yatan Beren’in cansız bedenine bakıyordu. Kendinden geçmişti. İnanamıyordu. En değerlileri ölmüştü. Bu imkânsızdı! Olamazdı! Selçuk Bey aniden yere çömeldi ve çalışanlarının yanında küçük düşmeyi göze alarak ağlamaya başladı.

“Gitti. Gitti. Koray, Beren gitti.”

Sesi titretilen ve bir o kadar da acı vericiydi. Gerçekten Beren’in öldüğüne üzgün gözüküyordu.

“Koray o bizim en değerlimizdi!”

Koray ise Selçuk Bey’in yanına çömelmiş doğrulması için ona sırtından destek veriyordu. Beren’i özel kılan ve koskoca doktoru bu hale getiren şey neydi? Koray bir yandan bu sorulara kendi içinde cevap ararken bir yandan da Selçuk Bey’i yerden kaldırmaya çalışıyordu.

“Hey! Ne bakıyorsunuz oradan öyle? Yardım etmeniz de Selçuk Bey’i yerden kaldırsak!”

Çalışan diğer doktorların yardımıyla Selçuk Bey zor da olsa yerden kalktı, son kez Beren’in yüzüne dokunarak, “Çok üzgünüz. Daha yapacağımız çok şey vardı,” dedi ve kod yardımı ile açılan kapıdan geçerek odasına giden koridorda ilerlemeye başladı. Koridor metal basamaklardan oluştuğundan, her adımla çıkan ses Selçuk Bey’i sinir etmiş ve yere daha yumuşak basmasını sağlamıştı. Odasına vardktan hemen sonra Selçuk Bey duvara asılı onlarca monitörün önünde duran sandalyeye oturdu ve kafasını masanın üzerine koyarak düşüncelere daldı.

Bunların hepsi onun suçuydu. Hastalık onun suçuydu. İnsanlığın bu durumu onun suçuydu. Bu işe tek başına kalkışmamış olsa bile bu onu içten içe kahrediyor ve pişmanlık duygusunun önüne geçemiyordu. Kafası uzun süre masa üzerinde kaldıktan sonra uyuyakaldı ve uzun bir süre uyanmadı.

Koray hâlâ Beren’in yanında duruyor, onun kustuğu kanları temizlemeye çalışıyordu. Herkesi odadan çıkarmıştı. Beren ile tek başınaydı. Bir yandan kanları temizliyor, diğer yandan ise kendi kendine konuşuyordu.

“Beren, seni bu kadar özel kılan nedir? Aklım almıyor! Sende olan ve bizde olmayan şey nedir!”

Koray içinden her bir kelimeyi tekrarlıyor ve kanları temizlemek için elindeki bez parçasını daha fazla bastırıyordu. Kurumuş kanları temizlemek onu fazlasıyla yormuş olsa da yapması gereken çok şey vardı. İlk olarak Beren’i Soğuk

Oda'ya götürüp bırakmalıydı. Soğuk Oda, morg gibi değildi. İnsan saatlerce içinde beklemiş olsa bile morgdaki gibi üşümüyordu. Yapması gereken ikinci şey ise Yapay Dünya denilen yere gidip olup bitenlere bakmaktı. Herhangi bir kavga veya başka bir şey olup olmadığına bakması gerekiyordu.

“Beren! Kalkman gerekiyor oradan. Hadi ama yapmamız gereken çok şey var seninle.”

Koray, onunla konuşmaya çalışsa bile kendisini duymayan Beren'in sedyesini yavaş yavaş Soğuk Oda'ya sürüyordu. Koridorun sessizliğinde aklına Tuğçe geldi ve yüzünden belli olan üzüntüsü neredeyse iki katına çıktı. Koray için Tuğçe ve Beren çok farklılardı. Bu iş için görevlendirilmeden önce böyle birileriyle tanışacağını ve onlara böylesine bağlanacağını hiç tahmin etmemişti. Her zamanki gibi bu görevde onun için sıradan bir görev olacaktı gibi düşünüyordu ama öyle olmamıştı. Babası ve annesinden sonra ilk defa birinin ölümüne bu kadar üzülmüştü. Koridorun sonundaki Soğuk Oda denilen yere gelen Koray, kapının önündeki parola ekranına altı haneli parolayı girdi, kapı açılır açılmaz yüzüne vuran o serin havayı aldığı an yüzündeki rahatlık çok rahat anlaşılıyordu. Beren'i taşıdığı sedyeyi odaya doğru ilerleterek düzgün bir yere bıraktı ve tekerleklerdeki kancaları indirerek sedyenin sabit kalmasını sağladı. Artık Beren ile işi bitmişti, Soğuk Oda'dan çıkıp Yapay Dünya denilen yere gitmesi gerekiyordu.

Metal koridorda ilerleyerek ilk olarak merkez noktaya geldiğinde, herkesin hiçbir şey olmamış gibi çalışmasına şaşırılmıştı. Aslında bu çok normal bir şeydi. Beren sadece o ve Selçuk Bey için bir anlam taşıyordu, geride kalan insanlar Beren'in yüzünü dahi görmemişlerdi. Koray, merkezden çıkış yaparak başka bir koridora girdi ve basamaklardan aşağı inerek Yapay Dünya'nın olduğu kata geldi. Burası diğer katlara göre daha sessiz ve korkutucuydu. Çünkü Yapay Dünya'ya

giriş yetkisi olan az kişi vardı. Yetkisi olmayan insanlar da bu kata inmeye ihtiyaç duymuyorlardı. Koray, Yapay Dünya'nın parola panelinin önüne geldiğinde durdu ve aklına parolayı bilmediği geldi. Yetkili kişilerden kastı tabii ki de profesörler ve doktorlardı. Koray hemen duvarda duran telsizi andıran cihaza tıklayarak Selçuk Bey'in Yapay Dünya katına inmesini ve parolayı girmesini istedi.

Selçuk Bey uykusundan uyandırıldığı için hafif kızgındı, bir o kadar da sersemlemişti. Kafasını masadan kaldırdığı an karşısında duran onlarca monitörün ışığı gözlerini kamaştırmıştı. Elleriyle gözlerini ovaladıktan hemen sonra Koray'ın yanına gitmek için odasından çıktı ve merkez noktadan geçerek merdivenden aşağı indi.

“Efendim rahatsız ediyorum ama biliyor...”

“Evet, biliyorum Koray, bu senin görevin!”

“Evet efendim.”

İki-üç sahte gülümseme içeren konuşma sonrası Selçuk Bey kapının parolasını girdi ve kapının açılmasıyla birlikte oradan uzaklaştı. Koray, Yapay Dünya'ya girdi ve etrafta yolunda gitmeyen bir şeyler olup olmadığına baktı. O an kötü bir şey yoktu. Herkes kendi halindeydi. Koray, Yapay Dünya'nın nasıl olur da bu kadar güzel, ferah ve rahatlatıcı bir yer olduğuna anlam veremiyordu. İçeride dışarı açılan bir pencere dahi yoktu ama nasıl bu kadar ferahtı, üstelik yapay bir dünya olmasına rağmen? Düşüncelere dalmış giderken Koray'ın yanına yaşlı bir kadın ve genç bir erkek çocuğu yakınlaştılar, ona sorular sormaya başladılar.

“Koray Bey, ben Beren'in anneannesiyim.”

“Hey! Ben de Can. Beren'in arkadaşı.”

Koray iki kişinin de yüzlerine baktı ve küçük bir gülümsemeyle, tek bir kelime dahi etmeden çıkışa yöneldi. Hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüyordu.

“Hey Koray! Sana soracaklarımız var.”

Koray kimseyi dinlemiyordu çünkü Beren hakkında soru

sorulacağını gayet iyi biliyordu. Beren'in anneannesi ve Can onun arkasından hızlı adımlarla ilerliyor, Koray'a sesleniyordu.

"Yoksa bir şey mi oldu?"

Koray aniden arkasını döndü ve üzgün gözüken iki kişiye sert bir şekilde cevap verdi.

"Beren öldü! Gidin şimdi başımdan."

Beren'in anneannesi bir anda beyninden vurulmuşa döndü ve durduğu yere çömelerek ağlamaya başladı. O sırada Koray ise çıkışa çoktan ulaşmış, kapıyı kapamaya çalışıyordu. Kapıyı kapattıktan hemen sonra kendi odasına gitti ve biraz dinlenmenin iyi olabileceğini düşündü. Yatağına uzandı ve uykuya dalabilmek için resmen yalvardı. Çünkü günlerdir uyuyamıyordu.

Saat çoktan gecenin ikisi olmuştu. Dışarıda hava zifiri karanlıktı. Her geçen gün yeni bir insan hastalık nedeniyle ölüyor ve yeni bir çocuk hastalıkla doğuyordu. Bu düşünceler aklına geldikçe Koray delirecekmiş gibi oluyordu. Sadece bir saat kalmıştı. Gece dörtte kalkacaktı ve Soğuk Oda'ya, Beren'in yanına gidecekti. Sabırsızlanıyordu. Ya olmadıysa düşüncesi beynini kemiriyordu. Biraz da korkuyordu. Saatin dört olmasına çok az kalmıştı.

Yavaşça oda kapısını açtı ve koridora çıktı. Gecenin bu saatinde odasından dışarıda olması tehlikeliydi. Çünkü genelde merkez noktasında çalışanlar haricinde dışarıda olanlara karşı herkesin tavrı farklı olurdu. Koray odasının kapısını koridora çıktıktan sonra yavaşça kapattı ve kameraların görüş açısına girmemek için kenarlardan yavaşça ilerlemeye başladı. Koridorun sonuna yaklaştığında ayak seslerinin geldiğini duydu ve koşar adım odasına geri döndü. Kulağını kapıya yaslayarak koridorda yürüyen insanların geçmesini bekledi. İnsanlar çoktan geçmişlerdi ama biraz daha beklemenin iyi olabileceğini düşündü ve yaklaşık beş dakika daha bekleyerek odasının kapısını hafifçe aralayıp koridora baktı. Koridor sessiz

ve boştu. Hemen kapısını tekrar kapattı ve sessiz adımlarla metal basamakları inmeye başladı. Soğuk Oda bir alt kattaydı ve olabildiğince sessiz olması gerekiyordu.

Stresli ve bir o kadar da gergin yolculuk sonucunda fazlasıyla terlemişti ama nihayet Soğuk Oda'ya gelmişti. Kapıdaki panele şifreyi girerek odaya giriş yaptı ve sedyede yatan Beren'in yanına ilerledi. Serin oda, terlemiş olmasından dolayı Koray'ı çok rahatlatmıştı. Sedyenin yanında durduktan hemen sonra Beren'in kulağına eğildi ve fısıldamaya başladı. "Hey Beren! Beni duyuyor musun?" Beren'den ses gelmiyordu. Kirpikleri dahi oynamamıştı. Koray tekrar şansını denedi. "Hey sana diyorum! Duyuyor musun?" Beren'den yine tepki yoktu. En sonunda cebinde bulunan şırınganın içerisine bir tüp ilaç boşalttı ve Beren'in damarına batırarak vücuduyla etkileşime girmesini sağladı.

Yaklaşık beş dakika sonra odanın içerisinde gıcırta sesini andıran bir ses yankılandı ve Koray arkasına baktığında derin bir "Oh!" çekti. Yüzü gülüyordu.

"Ah! Beren inanamıyorum, işe yaradı. Yaşıyorsun!"

BÖLÜM 36

Koray hem sevinçten hem de heyecandan ne yapacağını şaşırılmış, sağa sola dönüp duruyordu. Beren ise yattığı sedyede gözleri açık inliyor, yavaş yavaş kendini toparlamaya çalışıyordu. Ortalık sessizdi. Etraflarında onlarca ölü insan ve bir o kadar da sedye vardı. Gitgide ikisi de üşümeye başlamıştı. Sıcaklık morga göre yüksek, normale göre düşük seviyelerdeydi. Koray, Beren'in yattığı sedyede kendine yetecek kadar bir boşluk buldu ve oraya oturarak Beren'in elini tuttu.

Beren kendini hâlâ toparlayamamıştı, gözlerini alan sonsuz beyaz ışığa alışmaya çalışıyordu. Soğuk Oda dedikleri yer beyaz ışıklarla kaplı bir alandan farksızdı. Işığı yansıtan beyaz fayanslarla dolu tavandaki sarkık beyaz floresanlar tüm odayı yüzbinlerce ışık varmış gibi gösteriyordu. Beren kendini az da olsa toparlayıp sedyeden destek alarak oturur

pozisyona geçmeye çabaladı ancak başarılı olamadı. Vücudu çok bitkin düşmüştü. Koray'ın ona enjekte ettiği ilaç bedenini fazlasıyla sarsmıştı.

Koray, Beren'i sedyede doğrultmak için ona biraz destek oldu ve güçlkle de olsa nihayet Beren sedyede yatmıyor, artık oturuyordu. Koray, karşısında kafası karışmış halde durarak sadece etrafta olan biteni anlamaya çalışan Beren'e her şeyi anlatmak için yutkundu ve derin bir nefes alarak cümleye başladı.

“Biliyorum, şu an kafan oldukça karışık. Neler olup bittiğini az buçuk anlıyorsundur. Bayılmadan önce sana neler yaptığımı ve buna onay verdiğini hatırlıyorsundur.”

Beren gözleri bayık bir şekilde başını sallayıp onay verdi ve Koray konuşmasına devam etmek için sedyede biraz kendini toparladı.

“Sana verdiğim ilaç benim...”

Etrafı saran sessizlik kapıdan gelen “Kod Kabul Edildi!” sesiyle bozuldu. Biri Soğuk Oda'ya giriş yapıyordu ve çok az zamanları vardı. H.K.M'deki herkes Beren'in öldüğünü düşünürken tek bir kişinin bile onun yaşadığını öğrenmesi ikisi için de hiç iyi olmazdı. Kapılar ardı ardına açılıyor, ana kapıdan sonra gelen otomatik kapıların çıkardığı “pıs” sesleri gitgide yaklaşıyordu. Beren ve Koray kısa süren şaşkınlık ve donukluktan hemen sonra harekete geçmenin hiç de fena olmayacağını düşündüler. Koray sedyeden kalkarak kapıya yöneldi, tam o sırada ise kısık bir sesle Beren'e dönerek, “Çabuk sedyeye yat! Çabuk! Sakın gözlerini oynatma, yoksa biteriz,” dedi.

İkisinin de eli kolu birbirine dolanmıştı, ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Beren, Koray'ın dediklerini harfi harfine uygulamış, sedyeye cansız bir beden gibi yatmış ve gözlerini kapatmıştı. Koray ise kapının önünde bekliyor, sesleri dinliyordu. Çok geçmeden son kapı açıldı ve Koray karşısında kendisinden bir kademe üst rütbeli kişiyle sedyede yatan

bir doktor gördü. Olan bitenin anlaşılınması için Soğuk Oda'da daha önceden duran ölü insanların yanlarına gide- rek tek tek hepsine bakıyormuş gibi davranmaya başladı. O sırada kapıdan giren üst rütbeli kişi elinde sürdüğü sedyeyi Soğuk Oda'nın ortasına kadar getirmiş ve ona uygun olan bir yer seçmek için etrafa bakıyordu.

Soğuk Oda'da bir sedyelik dahi yer yoktu. Artık ölenler- den birisinin dışarı çıkarılması gerekliydi ancak yeni ölmüş bir kişinin direkt olarak H.K.M'den dışarı çıkarılması ya- saktı. Ölen kişi en az iki gün Soğuk Oda'da durmalıydı. Bu H.K.M'nin en katı kurallarından biriydi. Üst rütbeli kişi et- rafi süzerken konuşmaya başladı.

"Hey! Sanırım sen Koray oluyorsun. Sedyeye koyacak yer kalmamış. Birisinin dışarı çıkarılması gerek. En dışarıya. H.K.M'den dışarı."

Koray ölü bir kişinin başında bir şeylerle uğraşıyormuş gibi yapmaktan vazgeçerek arkasına döndü ve cevap verdi.

"Kimi dışarıya atabiliriz?"

"Bilmiyorum, etrafıma bir göz gezdireyim."

Üst rütbeye sahip kişi birkaç dakika etrafı süzdükten sonra Koray'ın az önce getirmiş ve oraya bırakmış olduğu Beren'in sedyesini göstererek, "İşte bunu atabiliriz," dedi, sedyeyi dı- şarı çıkarmak için Beren'in yanına yaklaşmaya başladı. Beren o sırada olup biteni anlamaya çalışıyor, nefes alış verişinin hızlanmasına engel olamıyordu. Adam Beren'in yanına gi- derse ve nefes alıp verdiğini anlarsa iş işten çoktan geçmiş olacaktı.

Koray engel olmak isteyerek ve bir o kadar da bunu bel- li etmemeye çalışarak adamın önüne atladı ve "O daha yeni geldi buraya, onu atmamız iyi olmayacaktır," dedi. Adam Koray'ın bu tür tepki vermesini anlayamamıştı, suratına sa- dece tuhaf tuhaf bakıyordu.

Adam çok ısrarcı birisine benziyordu ve Koray ne yapaca- ğını bilemiyordu. Eli ayağı birbirine dolanmıştı, Beren'in bu

odadan dışarı çıkmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

“Orada görmüş olduğunuz kız Selçuk Bey için oldukça önemli. Selçuk Bey ileride gelip kızı görmek ister ve burada göremezse neler olur, düşünmek dahi istemiyorum. Biliyorsunuz ki yeni ölmüş bir kişinin hemen H.K.M'den dışarı atılması yasak!”

Adama Koray'ın dedikleri biraz da olsa mantıklı gelmişti. Evet, o kız Selçuk Bey için önemliydi. H.K.M için bu kadar önemli olan kıza yakından bakmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündü ve Beren'in sedyesine doğru ilerlemeye başladı. Koray ise o sırada anlattıklarının boşuna olduğunu ve hiçbir işe yaramadığını düşündü. Daha fazla dayanamadı ve sert bir şekilde adama çıktı.

“Hey! Sen beni anlamıyorsun galiba. O kıza elini sürersen senin için iyi olmaz.”

Adam, Koray'a yandan bir bakış atarak ilerlemeye devam etti.

“Koray, kıza elimi falan sürmeyeceğim, sadece bu kadar önemli olan kızı yakından görmek istedim.”

Beren adamın dediklerini duymuş ve hızla alıp verdiği nefesini az da olsa sakinleştirmişti. Karnının inip kalktığının anlaşılmaması için ise adam tam yanına geldiğinde nefesini tutmanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Adam her adım attıkça kıza yaklaşıyor Koray ve Beren gitgide geriliyordu.

Adam, Beren'in yanına geldiğinde Beren tam da Koray'ın düşündüğü gibi nefesini tuttu ve göz kapaklarını oynatmamak için kendini zorladı. Adam, Beren'in yüzüne öyle dikkatli bakıyordu ki Koray yakalanacaklarını düşünmeden edemedi. Adam kızın yüzüne baktıktan hemen sonra ellerini onun ellerinin üzerine koydu ve gezdirmeye başladı. Bir anormallik vardı. Kız ölmesine rağmen soğuk değildi. Yüzündeki kafa karışıklığını anımsatan yüz ifadesiyle Koray'a döndü ve konuşmaya başladı.

“Bu kız hâlâ sıcak. Kaç saat oldu öleli?”

Koray ne diyeceğini bilemiyor, bir karşısında duran adama, bir de sedyede yatan Beren'e bakıp mantıklı bir cevap arıyordu.

“Çok fazla olmadı. Yukarıda olan olayları duymadınız mı? Henüz yeni yatıştı. Dediğim gibi, bu kız önemli.”

Adam tuhaf bakışlar attıktan hemen sonra olayı daha fazla kurcalamadı ve getirdiği sedyenin başına giderek konuşmaya başladı.

“O zaman bu kişiye bir yer bulalım. Hemen birini Soğuk Oda'dan atmamız.”

Koray etrafına kısa bir süre göz gezdirdikten hemen sonra gözüne çarpan ilk kişiyi göstererek, “Bunu dışarı çıkarabiliriz,” dedi ve yanına giderek o sedyeyi hareket ettirdi. Adam ise o sırada getirdiği sedyeyi az önce çıkan sedyenin yerine soktu.

Koray Soğuk Oda'dan sedye ile birlikte çıkmış, ölen insanların H.K.M'den dışarı atıldığı yer olan “SONSUZLUK ODASI” adındaki odaya gitmek için sessizliğin hâkim olduğu koridorda ilerliyordu. Beren Soğuk Oda'da adamla tek başına kalmıştı. Adamın Beren'e bir şeyler yapıp yapmadığı veya yaparsa ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve bu düşünceler beynini kemiriyordu. Adımlarını hızlandırarak Sonsuzluk Odası'nın olduğu yere gitti ve parolayı girerek odaya giriş yaptı. Elini çabuk tutmalıydı. Sedyedeki ölüyü Sonsuzluk Odası'ndaki kabine yerleştirdi, kabin kapağını kapadı ve kapaktaki birkaç tuşa bakarak ölünün H.K.M'den dışarı atılmasını sağladı.

Koray için bu işlem tüyler ürperticiydi. Kabin, içine yerleştirilen ölüyü tıpkı bir elektrik süpürgesi gibi içine çekiyordu. Sonsuzluk Odası'ndan hızlı adımlarla dışarı çıkarak koridorda ilerledi ve Soğuk Oda'nın kapısının önünde durdu, parolayı tuşlayıp içeri girdi.

Otomatik kapılar ardı ardına açılıyordu ve Koray nefes nefese, tüm kapılardan hızla geçiyordu. Son kapıya geldi ve

adamın Beren'e herhangi bir şey yapmadığını umarak kapının açılması için elini kollarını şekilden şekle soktu. Kapı açıldı ve Koray odaya giriş yaptı. Gözlerine inanamıyordu. Beren sedyede değil ayaktaydı ve adamdan kaçmaya çalışıyordu.

BÖLÜM 37

Beren adamdan kaçarken bir yandan sedyeleri itiyor diğer yandan ise, “Yardım edin!” diye bağıırıyordu. Koray, Beren’i o şekilde görür görmez hemen adamın üzerine atladı ve ikisi yerde birbirlerine vurmaya başladılar.

Koray, adamın suratına yumruk atarken o sırada Beren sakinleşmek için yere çömelmiş olanları sindirmeye çalışıyordu. Kendisine enjekte edilen ilacın etkisi daha yeni yeni geçerken başına gelen bu olayları sindirmekte zorlanıyordu. Odanın içerisindeki bağırışlar gitgide artıyor, adam Koray’a, Koray adama sürekli vuruyorlardı.

Koray adamı yerden kaldırıp duvara yapıştırıyor ve orada durması için uyarıda bulunurken adam Koray’ı tekrar yere doğru itiyordu. İkisi de yere düştükten hemen sonra Koray adamın üzerine çıktı, “Eğer tek bir hareket dahi edersen boy-

nunu kırarım!” dedi ve adam birkaç saniye hareketsiz kaldı. Koray konuşmasına devam etti.

“Ciddiyim seni öldürürüm!”

Koray karşısında yerde çömelmiş şaşkın gözlerle etrafına bakan Beren’e dönerek “Beren şu sedyelerden bir tane örtüyü atar mısın?” dedi ve Beren’in sedyelerin üzerinde duran beyaz örtülerden herhangi bir tanesini vermesini bekledi. Beren kendini toparlayarak en yakınındaki sedyeden bir örtü çekti ve Koray’a fırlattı.

Koray ise o sırada adamı sıkı sıkı tutuyor kımıldamasına dahi izin vermiyordu. Eline geçen örtüyü adamın kollarından ve bacaklarından geçirerek iyice sardı ve bağladı. Hiçbir yere kaçmaması için iki sedyenin arasına sürükleyerek bıraktı.

Koray, Beren’in yanına giderek ona sıkıca sarıldı ve uzun süre bırakmadı. Beren yeni yeni kendine geliyordu. Koray ise az önce bağladıkları adamı ne yapacaklarını düşünmekten kendini alamıyordu. Adam her şeyi öğrenmişti ve Selçuk Bey’e edeceği tek bir kelime Beren ile ikisinin sonu olabilirdi. Beren’i bıraktıktan hemen sonra oturduğu yerden kalktı ve arkadaşının elinden tutarak onunda kalkmasında yardımcı oldu. Yerde bağlı halde kendilerine sinirle bakan adama bakarak konuşmaya başladı.

“Beren şu adamı ne yapacağız? Her şeyi öğrendi.”

Beren yerde inleyen, çırpınan adama acırcasına bakarak Koray’a döndü ve kendinden oldukça emin bir tavırla cevap verdi.

“Öldürelim!”

Koray, Beren’in bu şekilde bir yanıt vereceğini hiç düşünmemişti. Çünkü Beren birinin canına kıyacak bir insan değildi.

“Emin misin?”

Odadaki konuşmalara devam edilirken bağlı şekilde duran adam her konuşma sonrası konuşmaya, bağırırmaya çalışı-

yor ancak ağızındaki örtü bunları yapmasına engel oluyordu. Adam kaçmak için sürünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Ölmek istemiyordu. Beren adama tekrar üzüntülü bir şekilde baktı ve Koray'a cevap verdi.

“Yaşadığımı fark edince beni öldürmeye çalıştı! Evet, ölmeli. Sonsuzluk Odası'ndan dışarıya atalım!”

Koray, Beren'in dediklerini kısa bir süre düşündü ve mantıklı olduğuna karar verdi. Adamı öldürüp atsalar kimsenin ruhu bile duymazdı çünkü H.K.M de çalışan kişi sayısı çok fazlaydı ve neredeyse kimse kimseyi tanıımıyordu. Koray adama gülünç bir bakış atarak konuşmaya başladı.

“Senin için yolun sonu. Bizim için ise daha yolun başlangıcı.”

Adam artık kurtulmanın imkânsız olduğunu anlamış, inlemekten vazgeçmişti. Koray ise adamın yanına gitmiş, ağızını açıp son bir söz söylemek isteyip istemediğini soruyordu. Adam ağızı açıldıktan sonra da sessiz kalmayı tercih etti. Bu onun aptallığıydı. Beren'i öldürmeye kalkmasaydı bunlar başına gelmeyecekti. Koray, elini kolunu çözdükten hemen sonra adamı odanın ortasına getirdi ve elindeki örtüyü onun kafasına doladı. Öldürmeden Sonsuzluk Odası'na atmanın mantıksız olacağını düşündü ve adamın son kez derin bir nefes almasına izin verdi. Birazdan nefes alamayacak ve çırpınmaya başlayacaktı.

Beren her ne kadar yaptıklarının yanlış olduğunu bilse de kendi yaşamı için başkalarının hayatına son vermenin daha mantıklı olacağını düşünüyordu. Adam odaya son bir bakış attı ve derin bir nefes alarak ölmeyi bekledi.

Koray'ın onun boğazına geçirdiği örtüyü sıkmaya başladığı an adam nefes almaya çalıştı ancak başarısız oldu. Koray örtüyü sıktıkça adamın gözleri büyüyordu, ellerini Koray'ın ellerine götürerek çırpınmaya başladı adam. İçindeki ölme isteğine engel olamıyordu. Her nefes almaya çalıştığında göz bebekleri büyüyor, inlemeyi andıran ses odada yankı-

lanıyordu. Yaklaşık üç dakika sonra adam artık ölmüş, göz kapakları sonsuzluk için kapanmıştı. Koray örtüyü adamın boğazından çekerek kafasını yavaşça yere bıraktı ve adama bakarak, “Böyle ölmeni kimse istemezdi,” dedi.

Tüylerinin ürpermesine engel olamayan Beren adamın cansız yüzüne bakıp duruyordu. Aniden gözünün önüne annesi ve babası geldi. Gözlerinden akan yaşa engel olamadı. Koray ise adamı sedyeye koymak için hazırlanıyordu. Adamı kucaklayarak bir sedyeye yatırdı ve üzerini beyaz bir örtüyle örterek Sonsuzluk Odası’na götürmek için hazır hale getirdi.

“Beren sen burada dur ve bir sedyeye yatarak üzerini kapa. Ben yokken birine yakalanmanı istemem.”

Beren denileni yaptı ve Koray’ın Sonsuzluk Odası’ndan gelmesini bekledi. Koray da aynı şekilde Sonsuzluk Odası’na gitmiş, adamı kabinin içerisine yerleştirip sonsuzluk için düğmeye basmıştı. Kabinin kapağı kapanmış ve içine yerleştirilen bedeni çoktan içine çekmişti. Kısa süren olayın ardından tekrar Soğuk Oda’ya geri gitti ve Beren’in yattığı sedyenin yanına giderek üzerini açtı.

“Şimdilik her şey yolunda. Hemen sana neler olup bittiğini anlatmalıyım, daha sonra neler yapacağımızı düşünelim.”

Beren sedyede doğrularak Koray’ın anlatacaklarını dinlemek için hazırlandı. Koray derin bir nefes alarak Beren’e neler olduğunu anlatmaya başladı.

“Bildiğin gibi en son H.K.M’yi geziyorduk ve Selçuk Bey’in görmediği sırada sana o sarı sıvıdan enjekte ettik. Hatırlıyor musun?”

Beren olayı tam hatırlamasa da kafasını evet anlamında salladı ve Koray’ın konuşmasına izin verdi.

“Sarı sıvıyı biliyorsun. Ben sizin evdeyken kendime enjekte etmişim ve kısa süre sonra ağzımdan kanlar gelerek ölmüştüm. Tabii tam anlamıyla ölmek değil. Kısa süreliğine kalp atışları duruyordu. O sıvıdan sana da enjekte ettiğimiz için şuan H.K.M tarafından ölmüş olarak biliniyorsun ama

atladığımız tek bir şey var: Sen özelsin Beren ve bunu bilen tek kişi Selçuk Bey! Nasıl olur da senin öldüğüne sadece şaşırır anlam veremiyorum. Elimizi çabuk tutmalıyız, olayı kavramadan ne yaparsak yapalım. Yoksa olay anlaşılırsa ikimizin de sonu Sonsuzluk Odası.”

Beren özel olduğunu biliyordu ancak diğer insanlar gibi ölmeyecek kadar özel olduğunu ve durumun bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordu. Koray’ın anlattıklarına bakılacak olursa gerçekten H.K.M için oldukça değerliydi. Selçuk Bey olayı anlamadan önce yapılması gereken çok şey vardı.

Beren düşüncelere daldığı sırada Koray’ın cebindeki beyaz, ince telsizden sesler gelmeye başladı. Telsizden gelen ses bir erkek sesiydi ve tanıdıktı. Bu ses Selçuk Bey’in sesiydi ve son derece sinirliydi.

“Koray! Hemen odama geliyorsun, hemen!”

BÖLÜM 38

Koray oldukça korkmuş, bir o kadar da meraklanmıştı. Selçuk Bey'in onu neden sinirli bir şekilde çağırmış olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Yoksa Beren'in hâlâ yaşadığını bir şekilde öğrenmiş olabilir miydi? Bu, Koray için yolun sonu olabilirdi. Hatta çok kötü bir son!

Elinden geldiğince yavaş adımlarla Selçuk Bey'in odasına gidiyor, koridorda daha önce hiç dikkat etmediği birtakım resim veya tablolara göz gezdiriyordu. Kendisi için kısa, Selçuk Bey için oldukça uzun süren zamanda nihayet odaya varmıştı ve kapıyı birkaç kez tıklattıktan hemen sonra odaya girdi.

Selçuk Bey tahmininin aksine sinirli değil, üzgün duruyordu. Nedeni çok net anlaşılıyordu. Nedeni kesinlikle Beren idi! Koray düşünceler içerisinde boğuşurken Selçuk Bey araya girdi.

“Koray şimdi ne yapacağız? H.K.M'deki çoğu insandan

rütbe olarak aşağı olsan da seninle konuşmak ve sende fikir almak beni istemsiz olarak rahatlatıyor. Burada en çok galiba sana güveniyorum. Bana sırtını dönmeyen veya arkamdan iş çevirmeyen tek insan galiba sensin. Sakın beni bu dediklerim için pişman etme. Gerçekten seni seviyorum.”

Koray olup biteni anlamamış, boş gözlerle odaya bakıyordu. Selçuk Bey'den bu tür sözler duymak neredeyse imkânsızdı. Şaşkınlıktan gözlerini boşluktan alamıyor cevap vermesi gerektiğini bildiği halde cevap veremiyordu. O an Beren yaşıyordu ve Selçuk Bey'in haberi olmadan çok büyük bir olaya kalkışmıştı.

“Çok teşekkür ederim efendim, bunları sizden duymak çok güzel.”

Oldukça komik görüldüğünün farkındaydı. Çünkü gereğinden fazla kibar konuşmuştu. Odaya kısa bir süre sessizlik hâkim oldu. Gördüğü tek kurtuluş yolu olan Beren'in ani ölümü sonucunda Selçuk Bey büyük bir şok yaşamış ve sarsıntıya uğraşmıştı. Hâlâ nasıl olup da öldüğüne anlam veremiyordu. Dışarıda binlerce insan yaptığı aptalca hata yüzünden ölürken öylece eli kolu bağlı kalıp Beren'den başka kurtuluş yolu düşünmemiş olması kendinden tekrar nefret etmesini sağlıyordu. Sessizliği bozan Koray oldu ve odadan çıkmak için Selçuk Bey'den izin istedi.

Koray odadan çıkış yaparak Soğuk Oda'da kendisini bekleyen Beren'in yanına hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Tekrar aynı koridorlardan geçti ve aynı resimlere, tabloları bakarak ilerledi. Dışarıyı çok özliyordu. Her ne kadar dışarıda geçirdiği zamanlar pek iyi olmasa da H.K.M'de ömrünü tüketmesinden katbekat daha iyi olduğunu düşündü. Özellikle Tuğçe'yi çok özliyordu. Koridorda ilerlerken yanan ışıkların çıkardığı sesle kendine geldi ve kafasında oluşan düş baloncuğunu saniyeler içinde yok etti. Odaklanması gereken çok önemli bir plan vardı ve bunu Beren ile paylaşması gerekiyordu. Soğuk Oda'nın önüne geldi ve kapının önündeki

panele parolayı yazarak içeri giriş yaptı. Beren'in donmamış olmasını dileyerek kapılardan teker teker geçti ve ana bölgeye girdi. Beren yatakta yatıyordu, Koray onun yanına yaklaşıp elini yüzüne doğru uzattı, nefes alıp almadığını kontrol etti. Neyse ki yaşıyordu. Uzun zaman sonra her şey nihayet yoluna girmişti ama yakında o yoluna giren her neyse yeniden bozulacak ve bu sefer toparlanamayacak büyüklükte olacaktı.

“Hey! Beren ben geldim, kalkmalısın, sana önemli bir plandan bahsedeceğim. Benim planımdan!”

Beren, Koray'ın bağıırışı üzerine kendine geldi ve yatakta titreyerek doğruldu. Artık dayanacak gücü kalmamıştı. Donmanın eşiğine gelmişti. Titrek bir ses tonuyla, “Nihayet gelebildin. Az kalsın donarak ölecektim. Bu sefer bana yapmış olduğun her ne ise işe yaramayacaktı,” dedi ve gülümsedi. Koray ise Beren konuşurken çoktan harekete geçmiş, kızın üzerini kapatacak herhangi bir şey bulmaya çalışıyordu. Onu odadan çıkaracaktı ama ilk yapması gereken üzerini kapatacak bir şey bulmalıydı.

Kısa süre sonra Koray odadaki dolaptan bir battaniye aldı ve hemen Beren'in yanına giderek kafasını kapatacak şekilde kızın üzerine örttü. Şimdi yapması gereken tek şey kameralara dikkat ederek Beren'i kendi odasına götürmekti. Bu fazlasıyla tehlikeliydi. Çünkü H.K.M'deki tüm kamera görüntüleri doğrudan Selçuk Bey'in odasındaki ekranlara aktarılıyordu. Eğer onları görürse neler olacağını çok iyi biliyordu. Vakit kaybı yaratacak hiçbir şeye zamanları yoktu, kız donmak üzereydi.

Koray, Beren'in kafasının güzelce örtülü olduğuna emin olduktan sonra onu kucağına aldı ve Soğuk Oda'dan çıkış yapmak için kapıya yöneldi. O sırada Beren halinden oldukça memnundu. Nihayet bu soğuk yerden kurtulacak ve sıcak bir yatakta yatacaktı. Kapılar ardı ardına açıldı ve Koray dışarıya çıktı. Kameraların görüş açısının olduğunca dışına çıkarak kendi odasına ilerlemeye başladı. İlk koridoru başarıyla

tamamlamışlardı, herhangi bir sorun yoktu. Şimdi ise önlerinde geriye kalan üç koridoru da başarıyla tamamlamaları ve kimseye yakalanmamaları gerekiyordu. Koridor Beren ve Koray için kötü bir anıyı hatırlatmaktan öteye gitmiyor, okulda kaldıkları o korkunç geceyi akıllarına getiriyordu. İkinci koridordan da başarıyla geçmişlerdi. Ne bir kişiyle ne de başka bir sorunla karşılaşmışlardı.

Beren gitgide Koray için ağırlaşıyor ve Koray aşağı düşmemesi için kızı sürekli kucağında kaldırıyordu. Nihayet beklenen basamaklara gelinmişti. Koray biraz dinlenebilmek için Beren'i kameranın görüş alanının dışında bir yere oturttu ve kendi de hemen onun yanına oturarak derince bir nefes aldı. Yaklaşık bir dakika sonra, ortamdaki sessizlik bir cızırtıyla bozuldu. Koray ve Beren ilk önce birbirlerine, daha sonra ise Koray'ın cebinde duran telsize baktılar. Ses telsizden geliyordu ve bu, Selçuk Bey'in sesiydi. Adam bu sefer gerçekten çok sinirliydi. Sanki ses tonuyla etrafa ateş saçıyordu.

“Koray derhal odama geliyorsun! Derhal! Umarım gördüklerim doğru değildir. Yoksa seni sadece öldürmekle kalmam, daha beterini yaparım!”

BÖLÜM 39

Telsizdeki ses kesilmiş, koridoru sessizlik kaplamıştı. Koray ve Beren için oradan kaçmaktan başka seçenek yoktu. Beren hâlâ ilacın etkisindeydi ve kendine gelmesi zaman alıyordu. Kaçmaları için bu oldukça büyük bir sorundu. Koray hızlıca kızı kucağına aldı ve basamaklardan çıkmaya başladı. Selçuk Bey muhtemelen onları kamerada görmüş ve Beren'in ölmediğini anlamıştı.

Beren neden oradan kaçtıklarına anlam veremeyerek etrafa bakınırken, Koray hızlıca terliyor derin nefes alıp koridor boyunca koşturuyordu. Selçuk Bey'in koruyuculara çoktan haber verdiğini hissedebiliyordu. H.K.M çok büyük bir yerdi ve merkez içerisinde çok fazla gizli giriş çıkış vardı. Bu, yakalanmamaları için Koray ve Beren'e büyük bir kolaylık sağlayacaktı. Koray'ın her adımında koridorda yankıla-

nan metalimsi ses artık kulaklarını tırmalar boyuta gelmişti. İçlerindeki yakalanma ve ölüm korkusu katlanarak artıyordu. Selçuk Bey onları yakalarsa öldürmekten daha beter edecekti ve bunu en iyi Koray biliyordu.

Uzun koşuşturma sonrası Koray kucağında taşıdığı Beren ile birlikte malzeme odası denilen yere geldi ve altı haneden oluşan parolayı panele girerek kapıları açtı. O sırada Beren hâlâ ilacın etkisindeydi ve etrafa bayık gözlerle bakmaya devam ediyordu. Koray bir an önce Beren'i kendisine getirmeliydi yoksa yakalanmaları çok da geç olmayacaktı.

Malzeme odasına girildikten hemen sonra Koray, Beren'i hızlıca yere oturttu ve raflarda bulunan birkaç ilacı deney tüpünü andıran şeffaf bir tüpte karıştırarak şırıngaya doldurdu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki yıllardır bu işi yaptığı çok belli oluyordu. Şırıngadaki havayı son bir kez boşalttıktan sonra yerde oturan Beren'in yanına yanaştı ve kızın kolunu açarak şırınganın ucundaki iğneyi damarına batırdı. İlacın yavaşça kızın damarlarındaki kanla buluşmasını sağladı.

Şırıngayı bir tarafa attıktan hemen sonra tekrar ilaçların olduğu rafların önüne gitti ve ceplerini çeşitli şırınga, malzeme ve ilaçlarla doldurarak tekrar yerde oturan kızın yanına gitti ve oturdu.

"Beren sana çok önemli bir şeyden bahsetmem gerekecek. Fazla vaktimiz yok. Hatta hiç vaktimiz yok. Selçuk denilen adam çoktan bizi bulmaları için yüzlerce adamını üzerimize salmıştır bile."

Beren o sırada kendini daha iyi hissetmeye başlamış, Koray'ın enjekte ettiği ilacın etkisinin bu kadar hızlı olacağını tahmin bile etmemişti. Yaslandığı duvardan yavaşça doğruldu ve Koray'a dönerek anlatacağı önemli konuyu dinlemeye başladı.

"Beren şu an sana bunu nasıl açıklasam bilemiyorum ama sen Selçuk Bey için aslında önemli falan değilsin. Daha doğrusu değilmişsin."

Beren duyduklarına anlam verememişti, Koray'ın yüzüne boş boş bakıyordu. Selçuk Bey için, daha doğrusu H.K.M için önemli ve özel biri olduğunu düşünüyordu. Kafasında oluşan düşünceleri bir kenara atıp Koray'a döndü ve "Nasıl yani, ne demek bu?" dedi. Koray ise kızın lafının bitmesini beklemeden konuşmaya başladı.

"Önemli değil derken en azından Selçuk Bey için önemli değilsin. Sen özelsin Beren, kesinlikle sende olup bizde olmayan bir şey var ve bu yüzden bu zamana kadar tüm H.K.M seni izliyor ve senin özel olduğunu düşünüyordu. Seni özel kılan şeyi bulmamız zaman alacak ama ilk önce sana açıklamam gereken ikinci önemli konuyu söylemem gerek."

Beren şaşkınlıkla Koray'a bakıyor ve daha fazlasını nasıl kaldırabileceğini düşünüyordu. Koray'ın yüzünden artık daha da hızla boşalan ter olayların fazlasıyla ciddi olduğunun bir göstergesiydi. Beren kendini toparladı ve Koray'a dönerek, "Peki neden buradan kaçıyoruz? Kaçmasaydık en fazla bana ne yapılabilirdi ki?" dedi ve sustu. O sırada Koray yine lafları kızın ağzına tıktırarak konuşmaya başladı.

"Beren, Selçuk Bey kendinde değil. O hasta ve bu diğer insanların hastalığından değil. Adamda dissosiyatif kimlik bozukluğu var. Bir diğer adı çoklu kişilik bozukluğu. Günler önce onun odasına giderken adamın kendi kendine konuştuğuna şahit oldum ve bunlar senin hakkında pek iç açıcı şeyler değildi."

Beren bir kez daha kendini boşluğa düşmüş gibi hissetti. Sadece oturduğu yerden, "Nasıl yani?" diyebildi.

"Bak Beren, adamda kişilik bozukluğu var. Yani bu adamda iki karakter var. Farklı iki kimlik. Bir yanı seni korumak isterken diğer yanı seni öldürmek istiyor ve resmen bunun için kendiyle tartışıyor. Sen özelsin, sende bir şey var ve bunu bulamadan seni tehlikeye atamam. Seni burada tutamam. Aklımda bir plan var, buradan kaçıyoruz ve hemen şimdi!"

Beren derin bir nefes aldı, yutkundu ve plan nedir der-

cesine Koray'a baktı. Koray ise nefes almadan konuşmasına devam etti.

"Planı anlatıyorum. İlk olarak malzeme odasından çıkıp Yapay Dünya'ya gidiyoruz. Yapay Dünya'daki herkesi oradan çıkartıyoruz. Onlar resmen sırf hastalığın devamlılığı olsun ve kimse tarafından anlaşılmamasın diye hapis hayatı yaşatılan insanlar. Kimsenin bunu onlara yapmaya hakları yok. Onları o çukurdan çıkarmamız lazım. Hem çok kişi olmuş oluruz hem de orada bulunan herkes H.K.M'den nefret ediyor."

Beren'in Yapay Dünya denilince aklına gelen ilk kişi anneannesi ve Can oluyordu. Çünkü onlar burada tanıdığı Koray'dan sonraki ilk kişilerdi. Yavaşça oturduğu yerden kalktı, kendini artık hazır hissediyordu. İlaç etkisini iyice göstermişti. Koray'a baktı ve çocuğun elinden tutarak onun da kalkmasını sağladı. Malzeme odasının kapısına doğru ilerlemeye başladılar. Planlarını yapabilmeleri için çok dikkatli olmalıydı. Çünkü her yer Selçuk Bey'in adamları tarafından kuşatılmış olabilirdi.

Koray kapıya geçti ve elini panelin üzerine koydu. Beren'e baktı derin bir nefes aldı.

"Hazır mısın? Başlıyoruz."

BÖLÜM 40

Koray'ın panele girdiği parolanın ardından kapı sessiz bir şekilde açıldı ve iki genç odadan çıkış yaptılar. Kapı onlar geçer geçmez tekrar kapanarak koridora sessizliğin hâkim olmasını sağladı. Şimdi yapmaları gereken Yapay Dünya'ya gidip oradaki insanları dışarı çıkarmaktı. Adımları oldukça hızlıydı, ara ara koşuyorlar, daha sonra duraksayıp sağa sola bakıp tekrar ilerliyorlardı. Her köşede bir kamera muhakkak vardı ve onlardan kaçmak neredeyse imkânsızdı. Koridorda ilerlerken uzaklardan gelen konuşma seslerini dikkatlice dinliyorlar ve birinin onları görmemesi için sessizce Yapay Dünya'nın bulunduğu kata inmeye çalışıyorlardı.

Yapay Dünya denilen yere nihayet ulaşmışlardı ve etrafta kimsenin olmaması şaşırtıcıydı. Şimdiye kadar tüm koruyucuların her tarafa yayılmış olması gerekiyordu. Koray, Yapay

Dünya'nın kapısının önüne gelerek parola panelinin önünde duraksadı.

“Beren parolayı sadece yetkililer biliyor. Herkesin buraya giriş yetkisi yok. Allah kahretsин!”

Koray ne yapacağını şaşırmış koridor boyunca bir sağa bir sola gitmekten başka bir şey yapmıyordu. Kapıyı açmaları ve içerideki insanları çıkarmaları gerekiyordu. Onları bırakıp hiçbir yere gidemezdi çünkü onlara ihtiyaçları vardı. Planları boyunca yardıma ihtiyaçları olabilirdi ve sayıca fazla olmak her zaman insanları daha güçlü gösterirdi. Beren ve Koray ne yapacaklarını düşünürken koridorun sonundan bir ses yükseldi ve iki genç sesin geldiği yöne bakınca bir doktorun oraya yaklaştığını gördüler. Saklanacak bir yer yoktu. Her yer kapalıydı. Girilebilecek bir oda yoktu.

Saniyeler içerisinde doktor kafasını kaldırdı ve karşısında tüm H.K.M'nin aradığı Beren'i, ardından da Koray'ı gördü. Tepkisi gayet normaldi. Adımlarını ne yavaşlatmış ne de hızlandırmıştı. Yüzündeki ifade bile değişmemişti. Gayet normal bir şekilde Koray'ın yanına geldi ve rahatsız edici derecedeki sakinliğiyle, “Hey, siz o aranan iki genç değil misiniz? Buradan kaçamayacaksınız,” dedi ve ardından cebindeki telsizi çıkartıp tuşlarına bastı.

Telsizi çıkardığını görür görmez Koray kadının kollarından tuttu ve ona durmasını söyledi. Her şey olması gerekenden sakin ve doğal gözüküyordu. Hiç tahmin ettikleri gibi değildi. Kadın elinde tuttuğu telsizin tuşlarına Koray'ın yüzüne baka baka, sakince bastı ve yüksek sesle, “Hey, aranan iki genç şu an karşımda, hemen Yapay Dünya katına gelin!” dedi. Koray neye uğradığına şaşırmıştı. Kadın oldukça sakin davranırken aniden bağırması hiç beklenmedik bir hareketti. Koray aniden kadının kollarını ters çevirdi ve yüzünü kendisine çevirerek, “Bu neydi şimdi?” dedi, kadının kollarını canı acıyacak şekilde döndürdü.

“Hemen Yapay Dünya’nın parolasını gireceksin ve biz de seni öldürmek zorunda kalmayacağız.”

Kadın yüzünü buruşturarak Koray’a baktı ve gülmeye başladı. “Kim, ben mi? Hiç güleceğim yoktu çocuklar, siz çok tatlısınız,” dedi. Kadın olması gerekenden fazla rahattı ve gerçekten ciddi olamıyordu. Koray ve Beren’in ciddi olduklarını göstermeleri gerekliydi. Koray, Beren’e malzeme odasından aldığı şırıngalardan birini cebinden çıkarmasını ve paketini açmasını söyledi. Kadın ise o sırada hâlâ gülüyor, karşısındakileri ciddiye almıyordu. Aniden durdu, “Bu arada, çocuklar, sadece beş dakikaya herkes başınıza uçuşacak, ben sizin yerinizde olsam kaçırdım,” dedi.

Beren, Koray’ın cebinden şırıngayı alıp hazır hale getirdi ve içine ilaç koymadan Koray’ın eline verdi. Koray son bir kez kadına, “Ya parolayı girersin ya da bu iğne sana girer,” dedi ve kadının gibi bir kahkaha attı. Kadın çocukların yüzüne baka baka, inatla, sinir edici şekilde gülüyor ve bunu yapmaktan asla vazgeçmiyordu. Zamanları az kalmıştı. Birazdan kadının dediği gibi herkes buraya doluşacaktı. Koray daha fazla vakit kaybetmemek için elinde tuttuğu şırıngayı kadının beline sapladı ve geri çıkardı. Kadın ise içindeki kendini koruma içgüdüleriyle öne atıldı ancak başarılı olamadı. Canı oldukça acımıştı ama yine de parolayı yazmamakta ınatçıydı.

“Ah çocuklar, anlamıyorsunuz. Açmayacağım! Sadece üç dakika sonra burada olacaklar.”

Koray bu sefer daha da acımasız bir şekilde şırıngayı kadının karnına sapladı ve kadın aynı şekilde kendini öne doğru atıp kasıldı. Koray durmaksızın kadına şırıngayı saplıyor ve parolayı girmesini söylüyordu. Ellerinden gelen tek şey buydu. Ellerindeki can acıtıcı tek şey şırıngaydı. Koray’ın şırıngayı defalarca batırmasından dolayı doktorun üzerindeki beyaz önlük gitgide kırmızı bir renge bürünüyordu. Koray son bir kez şırıngayı kadının karnından çıkardı ve saplamak için hazırlandı, o sırada kadın bağırdı.

“Tamam! Tamam! Yazacağımı, sakın ol! Seni kahrolası çocuk!”

Kadın kendini toparlamaya çalıştı ancak bu imkânsız denemek kadar güçtü. Çünkü karın bölgesi neredeyse tamamen kan olmuştu. Koray kadına destek olarak parolayı girmesini sağladı ve kapı büyük bir rüzgârla açıldı. Kadın ise güçsüz düşmüş yere yığılmıştı. Son kelimeleri, “Çocuklar sadece iki dakikanız kaldı. Size acıyorum,” oldu.

Koray, Beren’in elinden çekerek Yapay Dünya denilen yere girdiler. Beren’in buraya ikinci girişiydi ve metalden başka bir şey gördüğü için istemsiz olarak sevinmişti. İçeride ağaçlar ve yeşillik vardı. Neredeyse yıllardır H.K.M’deymiş gibi hissetti. Koray içeri girer girmez yüksek sesle herkesi etrafına çekmeye çalıştı ancak içerideki herkes Koray’a o kadar çok alışmıştı ki kimse çocuğun tek lafını bile umursamıyordu. Beren ise o sırada anneannesini ve Can’ı arıyordu. Belki onların bir desteği olabilirdi. Beren bu düşünceleri aklından geçirirken yanında yaşlı bir kadın belirdi. Yüzü çok tanıdıktı. Bu Beren’in anneannesiydi. Yaşlı kadın gözlerine inanamıyordu. En son Koray yanlarına gelip Beren’in öldüğünü söylemişti. Beren anneannesinin yanına yanaşarak, “Anneanne seni nasıl özlediğimi anlatamam ama şu an çok önemli bir konumuz var. Buradan kaçıyoruz ve buradaki herkesi çıkarmak zorundayız. Bize yardım etmen gerek hemen!” dedi ve derin bir nefes aldı.

Yaşlı kadın neye uğradığını şaşırmıştı, aylar sonra buradan çıkma fikri kulağa çok güzel geliyordu ama nasıl çıkacaklardı? Beren’e tam soru soracaktı ki kız, “Anneanne soru sorma, hemen herkesi topla, vaktimiz yok denemek kadar az,” dedi. Yaşlı kadın sesi yettiğince etrafa bağıırıyor herkesi toplamaya çalışıyordu. Koray ise insanların yanına gidip birebir konuşuyordu. Nihayet herkes kapının önünde buluşmuş oradan kaçmak için hazır bekliyordu. Koray en son Can’ı da kapının önüne getirerek Yapay Dünya’daki herkesi toplamıştı. Bu

oldukça zamanlarını almıştı. Belki de çoktan koruyucular kapının önüne gelmişlerdi. Koray arkasını dönerek “Dışarı çıkmak için hazırız. Dışarıda olaylar çok karışık, bu binadan çıkıp saklanacak bir yer bulmamız gerek. H.K.M den dışarı çıkar çıkmaz hiçbiriniz ailelerinizin yanına gitmeyeceksiniz yoksa insanlığın kafası çok karışacaktır,” dedi ve kapıyı yavaş yavaş açmaya başladı.

Görünüşe göre koridorda kimse yoktu ve Yapay Dünya’daki insanların yıllar sonra dışarıya çıkmalarındaki heyecan fısıldaşmalardan belli oluyordu. Beren herkese sessiz olmasını söyledikten sonra aralardan geçerek Koray’ın yanına gitti. Normal gitmeyen bir şeyler vardı. Doktor geleceklerini söylemişti ancak koridorda ölü yatan kendisinden başka kimse yoktu. Yavaş adımlarla herkes Yapay Dünya’dan çıkıyordu ve koridorda yankılanan ayak sesleri giderek artıyordu. Dakikalar sonra herkes Yapay Dünya’dan çıkış yaptı ve kapı kapandı. Artık hepsi koridordaydı ve sessizce ilerliyorlardı.

Dakikalar sonra kalın ve bir o kadar da katı ses tonuna sahip erkek sesi duyuldu. Herkes irkilerek arkaya döndü. Koray adamı göremiyordu. En arkada kalmıştı. Hemen herkesin arasından geçerek en öne doğru ilerledi ve adamın önünde durdu. Bu adam koruyucuların en başıydı ve oldukça katı bir adamdı. Koray’ın önüne geçerek, “Bu yaptığınız, hastalıktan önce ölmenize neden olacak,” dedi ve kalın sesiyle, “Herkes şunları ait olduğu çöplüğe atsin!” diye ekleyerek etrafındaki koruyuculara emir verdi. H.K.M’deki koruyucular Yapay Dünya’daki insanların üzerine yürüyor, insanlar geri geri gidiyordu. Olay gitgide büyüyecekmiş gibi duruyor ve yüzlerce insanın tekrar Yapay Dünya’ya geri sokulamayacağını koruyucular da bilmelerine rağmen emre uymak için sadece yürüyorlardı.

Koruyucular siyah giyimli ve ellerinde son derece gelişmiş elektronik silahlar olan adamlardı. Aralarında tek bir kadın dahi yoktu, H.K.M sadece koruyucu seçerken cinsiyetçi

davranıyordu. Koray aniden yüksek sesle bağırdı ve koridordaki sakinliği bozan ilk kişi oldu.

“Herkes alt kata! Herkes alt kata! Sakın durmayın sadece alt kata inin!”

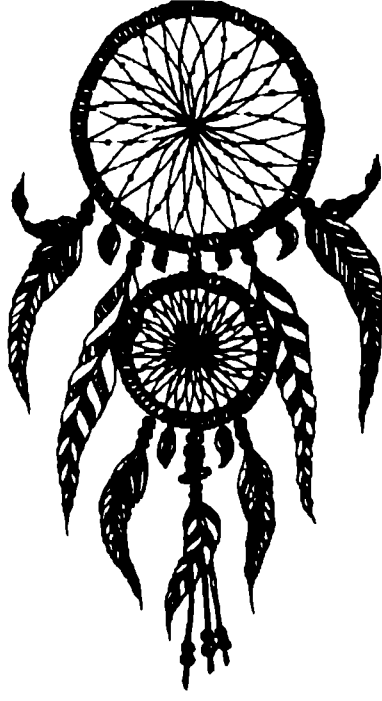
İnsanlar Koray’ın sesini bekliyormuşçasına harekete geçtiler ve yüzlerce insan aşağıya inen basamaklara koşmaya başladılar. O sırada koruyucular silahlarına sarılmış başları olan adamdan emir bekliyorlardı. Adam vur emri verse insanların çoğu kaçamadan ölecekti ki düşünülen oldu. Adam katı ve kalın sesiyle, “Vur!” diye emir verdi ve koridor saniyeler içinde cehenneme döndü. Herkes bağırarak kaçıyor, bazıları vuruluyordu, silah sesleri her yandaydı, mermiler duvarlara isabet ediyordu. Vurulan insanlar yere yığılıp kalıyor, aşağı inemeyenler sonsuza kadar H.K.M’de kalacak şekilde koruyucular tarafından esir alınıyordu.

Beren, Koray ve bir grup insan o savaş ortamından kurtulup aşağı kata indiler. Çok kayıp vermişlerdi ve bu durum Koray’ı fazlasıyla sarsmıştı. O insanların ölüm sebebi kendisinden başkası değildi. Yine de kalabalık bir grup kalmışlardı. Yukarı katta devam eden çatışma hâlâ sona ermemişti, insanların bağıris sesleri duyulmaktaydı.

Beren ise o karmaşa esnasında anneannesini kaybetmişti, etrafına bakınıp duruyordu. Kurtulan insanlar arasında anneannesi yoktu. Ya esir alınmıştı ya da vurulmuştu. Gözleri korkudan kocaman açılmış bir şekilde Koray’ın yanına giderek, “Koray, anneannem yok. Yukarıda kaldı, gidip onu almalıyım,” dedi. O sırada herkes koşar adım aşağı katlara inmeye devam ediyordu. Koray ise insanları gizli bir çıkış geçidinin olduğu odaya doğru götürüyordu. Aniden durdu ve Beren’e dönerek, “Beren şu an onu yapamazsın. Yukarı çıkarsan ölürsün. İnsanları görmüyor musun, nasıl korkudan kaçıyorlar? Bunların hiçbirini şu an durduramam. Ya yukarı çıkıp bizden koparsın ya da bizimle gelirsın!” dedi.

Beren’in akli fazlasıyla karışmıştı. Dört kat aşağı inmiş-

lerdi yukarı çıkıp anneannesine bakıp tekrar inerse grubu kaybedebilirdi. Anneannesini o şekilde bırakmaya içi rahat etmiyordu. Ya kendini düşünecekti ya da anneannesini. Doğru karar kendini düşünmekti. Çünkü bir ihtimal bu hastalığı yenebilirdi, çünkü o özeldi. Kendini riske atarsa tüm bu insanları riske atmış olurdu. Kafasındaki düşünceleri üzüntüyle birlikte bir kenara bırakarak adımlarını hızlandırdı ve gruba yetişti. Hâlâ akli anneannesindeydi. Onun için dua etmekten başka bir şey yapamıyor ve yaşadıklarının onu bu kadar duygusuz yaptığına inanamıyordu.

BÖLÜM 41

Sesler hâlâ kesilmemiş yukarı katlardan gelen bağırış ve çığlıklar artmaya devam ediyordu. Düşündüklerinden daha fazla kayıp vermişlerdi ve bunun bir karşılığı olmalıydı. Onlarca insan boşu boşuna can vermiş olmamalıydı. Güçlerinin sonuna kadar bir çözüm yolu bulabilmek için hiç durmadan çabalayacaklardı.

Koray önden ilerliyor, akli hâlâ annecanesinde olan Beren ise onun arkasından koşturuyordu. En önde ise karmaşadan kaçabilmeyi başarabilmiş yaklaşık yüz kişi bulunuyordu. Koridorda attıkları her adım sonrası yukarı katlardan gelen sesler azalıyor ve bu durum az da olsa Beren'in içini rahatlatıyordu. Yaklaşık beş dakika sonra gizli çıkışın olduğu kata gelinmişti ve herkes önlerinde duran kapıya bakıyordu. Koray ise arkadan adımlarını yavaşlatmış şekilde geliyor, nefesi-

ni kontrol altına almaya çalışıyordu. Hiç durmadan koşması ve korku dolu anlar yaşaması nefesini kontrol etmesine engel olmuştu. Derin derin nefes alıp kendine gelir gelmez, yüksek sesle, “Şimdi yapmamız gereken bu kapıdan geçmek. Kapıyı açtığımda herkes tek sıra halinde geçmeli. İçerisi oldukça dar. Elinizden geldiğince hızlı ilerlemeye çalışın ve yolu takip edin. Ben hemen arkanızda olacağım,” dedi ve kapıyı açmak için kalabalığın arasından geçti. Saniyeler sonra kapı gıcırtyla açıldı.

Kapı açılır açılmaz karşılarına çıkan ince uzun koridor, uzun zamandır kullanılmamış gözüküyordu. Çünkü oldukça tozluydu. Koray sırayla insanların kapıdan geçmesini sağlarken Beren ise yere çömelmiş, az da olsa dinlenmeye çalışıyordu. İnsanlar o kadar gergin ve korku dolu gözlerle bakıyorlardı ki Beren herhangi biriyle göz göze geldiğinde içi acıyordu.

Dakikalar sonra herkes koridordan geçmişti. Geriye sadece Beren ve Koray kalmışlardı. Koray, Beren’e bakarak, “Sıra sende. Bana güven, her şey güzel olacak,” dedi ve gülümse-di. Beren ise çok geçmeden gülümsemeye karşılık verdi ve kapıdan geçerek koridorda ilerlemeye başladı. Koray hemen arkasından koridora girdi ve kapıyı üzerlerine kapatarak ilerlemeye başladı.

Herkes fısıldaşarak ve ellerinden geldiğince hızlı ilerliyordu. Koridor hem pisti hem de kokuyordu. Dar olması ise bu iki durumu daha da çekilmez kılıyordu. Beren önündeki insanların ondan biraz uzaklaşmasını bekledi ve Koray’ın arkasından geldiğini tahmin ederek konuşmaya başladı.

“Buradan sonraki planımız nedir? Bu kadar insanı nereye götüreceğiz?”

Koray adımlarını hızlandırarak Beren’e yaklaştı ve cevap verdi.

“Yakınlarda depo gibi bir şey var. Merak etme, her şey güzel olacak. Bu işi başaracağız.”

Beren karşılık vermedi ve yürümeye devam etti.

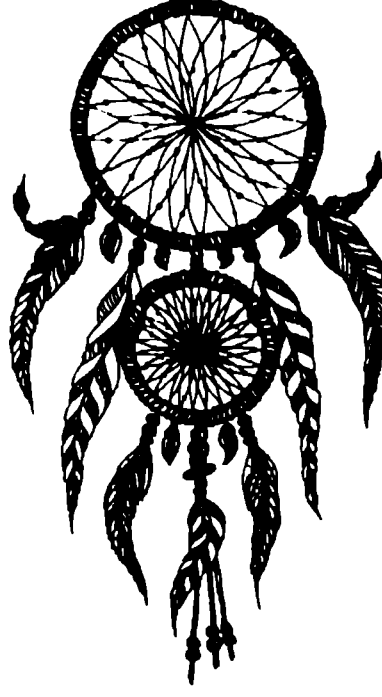
H.K.M'deki olay yatışmıştı, ölen insanlar dışarı atılırken yakalanan insanlar ise ölene kadar esir tutulmak üzere Yayı Dünya'ya geri sokulmuştu. Bu sefer kapının önüne iki üst düzey koruyucu konulmuştu. Böyle bir ihtimalin daha önce akıllarının ucundan geçmemiş olması Selçuk Bey'in sinirinin katlanarak artmasına sebep oluyordu. Bu kadar güvendiği Koray'ın bunu neden yaptığına anlam veremiyordu. H.K.M'nin her köşesine, her çıkış noktasına adamlar gönderilmişti ve binadan kimsenin çıkışına izin verilmeyecekti. Kim olursa olsun.

Beren, Koray ve diğer insanlar hâlâ yürüyor, koridorun sonuna ulaşmaya çalışıyorlardı. Koray kendinden oldukça emin konuşuyordu ancak en ufak ihmalin hepsinin sonunu getireceğinin farkındaydı. Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Yüzlerce insan onun yüzünden zaten ölmüştü ve daha fazlasına izin veremezdi. O, düşünceler içinde boğulurken, koridordaki insanlar aniden durdu ve Koray önünde ilerleyen Beren'e çarparak kendine geldi. Muhtemelen yolculukları bitmişti ve karşılarına bir kapı çıkmıştı. Koray'ın dar koridorda öne ilerleyip parmağını okutması ve parolayı girmesi gerekiyordu. Bunun vakit kaybı olduğunun farkındaydı ancak en önden gitmek aklının ucundan dahi geçmemişti. Herkesi sıkıştırarak oldukça dar olan koridorda ilerledi ve kapının önüne geldi.

O sırada kapının önünde H.K.M'nin yerleştirdiği koruyucuların olma ihtimali yüksekti ancak bu çıkış uzun yıllardır kullanılmadığı için unutulmuş da olabilirdi. Artık kapıyı açması ve nelerle karşılaşacağını görmesi gerekiyordu. Elini yavaşça tozlu panele uzattı ve tozları hızlıca kenara itti. Parmağını üzerine koyarak panelin aktifleşmesini sağladı. Ardından parolayı yazarak giriş tuşuna bastı. Kapı tüm ağırlığına rağmen açılırken içeriye dolan güneş ışıkları Koray'ın yüzünde gülümsemeye yol açtı. Yavaşça açılan kapıyı ileriye doğru iterek tamamen açılmasını sağladı.

Kafasını çıkardığında, dışarının oldukça sıcak olduğunu fark etti. Sanki aylardır dışarıya çıkmıyormuş gibi hissetmesinin nedenini anlamamıştı. O an kendisi böyle hissediyorsa, aylardır hatta yıllardır Yapay Dünya’da yaşayan insanların nasıl tepkiler vereceğini tahmin bile edemezdi. Yavaşça dışarıya adımlarını attı ve tam anlamıyla dışarıya çıktığında tok bir erkek sesi duyuldu.

“Hey sen! Nereye gittiğini sanıyorsun?”

BÖLÜM 42

Kısa süre sessizlikte herkes donakaldı. İhtimal olarak düşündükleri şey, o an yaşanıyordu ve Koray'ın bu durumda yapılması gerekenler hakkında hiçbir planı yoktu. Koruyucular iki kişilerdi ve ellerinde yine o son teknoloji silahlarından vardı. Koray yavaş adımlarla koruyucuların yanına doğru ilerlerken koridorda dışarıyı süzen yaklaşık yüz kişi korku dolu gözlerle Koray'a bakıyor ve olup biteni izliyorlardı. Beren daha fazla dayanamadı ve insanların arasından geçerek ön sıralara doğru ilerlemeye başladı. Bir yandan insanları itiyor, bir yandan da söylenip neden kimsenin ilerlemediğini soruyordu.

Önünden çektiği son iki kişi sonrası kapıya baktı ve Koray'la göz göze geldi. Hemen bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. Yakalanamazlardı, yüzlerce insanın ölüm nedeni

bu olamazdı. Beren yavaş ve sakın adımlarla arkasında duran insanların tekrar aralarına girdi ve Koray koruyucuları oyalarken fısıltıyla konuşmaya başladı.

“Herkes beni dinlesin. Sadece iki kişiler, biz ise yaklaşık yüz kişiyiz. Ellerindeki silahlar bizi korkutmamalı. Hazır mısınız? Hepimiz aynı anda, hiç beklemedikleri şekilde koşmaya başlıyoruz.”

Beren sakın adımlarla tekrar öne doğru ilerledi ve Koray’a göz kırptı. Her şey yolundaydı. Koray hâlâ koruyucuları oyalamaya ve beklenmedik bir an yaratmaya çalışıyordu. Çok geçmeden Beren arkasını döndü ve insanlara yüksek sesle, “Şimdi,” dedi ve yüze yakın kişi aynı anda çıkışa doğru koşmaya başladı. Herkes bir yandan bağıyor bir yandan ise koşuyordu. Ellerindeki silaha sarılmış koruyucular ise insanlara durmalarını söylüyor ve geri adım atıyorlardı. Koray adamların elinden kurtulmuş, Beren’i de yanına çekerek güvenli bir yere doğru koşmaya başlamıştı.

Koruyucular çok geçmeden ellerindeki silahları ateşlediler ve önde giden ilk iki kişi yere yığıldı. Koruyucular insanları uyarıyor, sonra tekrar silahları ateşleyip en öndekileri vuruyorlardı. Kısa süre içinde koridordaki herkes dışarı çıkmış, koruyucuların üstüne koşmaya başlamıştı. Yaklaşık yüz kişi, iki koruyucuyu saniyeler sonra yakalayıp ellerindeki silahları almış, kafalarına ateşlemişti. Koray olanlara inanamıyordu. Yine onlarca kayıp vermişlerdi ve sayıları gitgide azalıyordu. El kol hareketleriyle insanlara yanına gelmelerini işaret etti. Biraz sonra herkes artık yan yanaydı ve dışarıdaydı. İnsanlar ellerindeki silahları Koray’a uzattıktan sonra derin bir nefes aldılar ve yıllar sonra sahte olmayan bir gökyüzü görmenin keyfini çıkarmaya başladılar.

Koray elindeki silahlardan birini Beren’e verdi ve diğerini de kendi alarak arka cebine koydu. Artık ilerlemeleri gerekiyordu. Çok yakınlarda terkedilmiş bir depo olacaktı. Herkes ancak oraya sığabilirdi. Koray hemen arkasını döndü ve yük-

sek sesle, “Beni takip edin, yakınlarda bir depo olacak. Oraya gidiyoruz. Sakın gruptan ayrılmayın. Sakın!” dedi.

Etraf oldukça sessiz ve sıcaktı. Rüzgâr azıcık esse bile çoğu kişiyi rahatlatıyordu. Yürüdükleri yerdeki otlar fazlasıyla uzundu ve kollarına değdikçe istemsiz olarak kaşındırıyordu. Yanlarında ne su ne de yiyecek vardı ve bunu hiç düşünmemişlerdi. Etrafta yiyecek alınacak herhangi bir yer de yoktu. Olsa bile üzerlerindeki kıyafetlerle çok dikkat çekerlerdi. Yaklaşık on dakikalık yürüyüşün sonunda Koray’ın bahsettiği depoya gelinmişti ve Koray deponun paslanmış kapısını iterek içeriye girdi. İçerisi tahmin ettiğinden daha pis ve havasızdı. Mide bulandırıcı ve çok tanıdık bir koku vardı. Koray’ın beyninin bir köşesinde bu kokuyla anısı vardı ama çıkaramıyordu. Herkes depoya girdikten sonra Beren kapıyı kapadı ve depoyu sessizlik kapladı.

Koray etrafı kontrol etmek için depoda geziniyordu, onun ayak seslerinden başka çıt çıkmıyordu. Depoda başka bir kapı daha olduğunu fark eden Koray, ağır adımlarla yanına yaklaştığı kapıyı ayağıyla yavaşça ittirdi. Kokunun kaynağını bulmuştu. Evet, bu koku çok tanıdıktı çünkü depodaki odada cesetler vardı ve neredeyse hepsi çürümüştü. Hızlıca kapıyı kapattı ve insanların yanına doğru ilerleyerek konuşmaya başladı.

“Kokunun kaynağını buldum. Şu ilerideki odada birkaç ceset çürümüş ancak endişelenmeye gerek yok. Çok geçmeden buradan çıkacağız.”

Koray sustuğunda oluşan sessizliği Yapay Dünya’dan çıkan insanlardan birisinin öğürmesi bozdu. Öğüren kişiyi görebilmek için Koray ve Beren kalabalığın arasından geçti ve karşılarında duran genç adama bakmaya başladılar. Adam yere çömelmiş, karnını tutarak öğürüyordu ve her defasında ağzından kanlar fışkırıyordu. Belli ki aşamalar adamda hızlı gelişmişti ve genç yaşında hastalık sebebiyle ölecekti.

Koray, Beren’e bakıyor, Beren ise adama bakıyordu. İlk

defa gördüğü bir şey değildi ancak her bakışında aklına babası ve annesi geliyordu. Koray daha fazla dayanamadı ve adamın yanına giderek çömeldi. Kanların üzerine bulaşmaması için adamın arkasında durmayı tercih etti. Adam her öğürdüğünde ağzından çıkan kanlar ortaya inanılmaz bir koku saçıyor. iç organlarının çürüdüğü, kokudan çok rahat anlaşılabilirdi. Dakikalar sonra adamın üzerindeki kıyafet kanlarla kaplandı ve Koray ayağa kalkarak adamın yanından uzaklaştı.

Karşılarında can çekişen bir insan görmek Beren ve Koray'a kendilerini kötü hissettirse de ellerinden gelebilecek hiçbir şey yoktu. İkisinin de bildiği tek şey Beren'in özel olmasıydı. Koray tam bu düşünceleri aklından geçirirken aniden duraksadı ve Beren'e dönerek konuşmaya başladı.

"Beren aklımda işe yarayıp yaramayacağını bilmediğim bir fikir var. Adam şu an ölüyor. Denersek en fazla ne olabilir ki? Zaten ölüyor."

Beren kafasını yavaşça Koray'a çevirdi, aceleci bir ses tonuyla, "Aklındaki fikir ne?" dedi ve bakışlarını tekrar adama döndürdü. Koray ise derin bir nefes aldı ve Beren'in sorusunu cevaplandırdı.

"Beren sen özelsin. Bunun neden olduğunu öğrenebilmek için elimizdeki tek fırsat bu. Adam ne de olsa ölüyor. Seni bu kadar özel kılan şey muhtemelen ölmeyecek olman. Bunun başka bir açıklaması olamaz. Tamam, sen de hastalığın belli bir aşamasını atlattın ancak hastalık sende ilerlemiyor. Vücudun bir şekilde buna engel oluyor. Anlatmak istediğim şu ki kanından bir tüp alıp adama enjekte etsek ve nasıl tepki verdiğine baksak nasıl olur? Dediğim gibi, o zaten şu an ölüyor, dahası olamaz."

Beren, Koray'ın dediklerini kısa süre düşündü. Normal yaşantısında sürekli filmlerde gördüğü, insanların hayatını kanındaki özel bir madde sayesinde kurtaran başrol oyuncularını gibi bir şey gerçekten olabilir miydi? En önemlisi Koray'ın dediği gibi uzun zamandır kendisini iyi hissediyordu

ve hastalık yüzünden günlerdir kendisine bir şey olmamıştı. Düşünceleri bir kenara atarak kendinden emin şekilde, “Tamam, hadi deneyelim şunu,” dedi ve kolunu Koray’a uzattı, gözlerini yumdu.

Koray H.K.M’den çıkmadan önce malzeme odasından aldığı şırınganın paketini açtı ve sakince Beren’in koluna bastırmaya başladı. İğnenin ucu derinin altına girdiğinde Beren istemsiz olarak sıçradı ama sakinliğini koruyarak Koray’ın kan almasına izin verdi. Yaklaşık bir dakikanın sonunda Koray’ın elinde Beren’in kanıyla dolu bir tüp vardı ve yapması gereken tek şey bunu yerde kıvranan adamın damarından içeri bırakmaktı.

Yavaş ve sakin adımlarla, yerde öğürmekten yorgun düşmüş adamın yanına yanaştı ve çömeldi. O sırada Beren dâhil herkes Koray’ı izliyor, yapacakları şeyin işe yarayıp yaramayacağını heyecan içerisinde izliyordu. Koray adamın kıyafetini yavaşça yukarı çekti ve kolunu açtı. Elindeki şırıngayı adamın damarına batırmaya başladı. İğne içeri girdikçe, adam yüzünü şekilden şekle sokuyor ve kanın vücuduna yapacağı etkiyi korkuyla bekliyordu. Saniyeler sonra Koray şırınganın tepesinden bastırarak tüpteki kanın adamınkiyle karışmasını sağladı ve iğneyi geri çekerek ayağı kalktı. Yapacağı bir şey kalmamıştı. Sadece beklemeleri gerekiyordu.

Dakikalar geçmiyor, her dakika sanki bir saatmiş gibi yavaş ilerliyordu. Adam ise yerde yorgun düşmüş, baygın bir şekilde yatıyordu. Değişen herhangi bir şey yoktu. Adamın ağzından hâlâ kanlar sızmaya devam ediyordu.

Saatler yavaş da olsa geçmiş, herkes deponun bir kenarında uyuyakalmıştı. Koray ve Beren ise yerde baygın halde yatan adamın yanında duruyorlardı. Artık adamın ağzından kanlar çıkmıyordu, üzerindikiler ise kurumaya başlamıştı. Havanın kararması ve günün yorgunluğu ile Koray’ın göz kapakları kapanıyordu. Deponun içi hâlâ ceset kokuyordu ancak gidilebilecek herhangi bir yer yoktu. Buna katlanmak

zorundaydılar. Dakikalar sonra Koray'ın ardından Beren de uykuya teslim oldu ve sabaha kadar aralıksız uyudu.

Gün yavaş yavaş ağarmaya başlamıştı, deponun küçük camlarından içeri güneş ışıkları girmeye başlamıştı. Koray yüzüne yansıyan ışıkla birlikte uyandı ve uzunca esneyerek kendine geldi. Uyuyakaldığı yerden aniden sıçrayarak kalktı ve dün akşam tam yanlarında duran adama baktı. Adam yerinde yoktu. Hemen tam yanında uyuyan Beren'i sertçe dürttü ve "Beren, adam yok! Nereye gitmiş olabilir?" dedi. Tam o sırada biri uzaktan Koray'a seslendi.

"Hey, beni mi arıyorsunuz?"

Koray hemen arkasına döndü ve sesin geldiği yöne baktı. Önceki akşam yerde kıvranan adam hemen karşılarında, duvara yaslanmış bir şekilde duruyordu. Hâlâ bitkin gözükmese de rağmen konuşabilecek kadar iyiydi. Beren aniden ayağa kalktı ve Koray'ın gözünün içine baktı. Bu gerçek olabilir miydi? Gerçekten Beren'in kanı işe yarıyor muydu? Adama şaşkın gözlerle bakakalan Koray ise bunun gerçek olabilme ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu çok iyi biliyordu. Zor da olsa gözlerini Beren'e döndürdü ve yüksek bir sesle, "Beren inanamıyorum, bulduk! Senin neden bu kadar özel olduğunu bulduk!" dedi. Ardından tok bir sesle ekledi: "H.K.M'ye geri dönüyoruz, sadece sen ve ben."

FINAL

Depoda bulunan kalabalık karşılarında duran Koray’a kısa sürelğine bakakaldı. H.K.M’ye nasıl sadece ikisi geri dönebilirlerdi? Onlar ne olacaktı? Herkesin aklında onlarca soru varken Koray konuşarak tüm dikkati tekrar üzerine çekti.

“Biliyorum, farkındayım. Şu an herkes şaşkın ancak biz ikimiz H.K.M’ye gidip bu tedaviyi yaymak için çabalamalıyız. Hepimiz tekrar geri dönemeyiz. Tedavi tam anlamıyla geliştiğinde sizleri gelip buradan alacağız. Tek yapmanız gereken etrafta yiyecek bir şeyler bulmak.”

Konuşmasını sonlandırdıktan hemen sonra Beren’e baktı ve hazır olup olmadığını sordu. O an için herhangi bir sorun yoktu. Deponun kapısına doğru ilerledi ve kapıyı açıp dışa-

rıya çıktı. Son bir kez arkasında bıraktığı insanlara baktı ve Beren'in yanına gelmesini bekledi. İkisini oldukça zor saatler bekliyordu. İlk olarak H.K.M'ye giriş yapacaklardı ve ardından oradaki insanları ikna etmeye çalışacaklardı. En zorunun da Selçuk Bey'i buna inandırmak olduğunu gayet iyi biliyorlardı.

Depodan çoktan uzaklaşmışlar, çıktıkları kapıya doğru ilerliyorlardı. Kapının önünde öldürdükleri koruyucular hâlâ oradalar ve kafalarından akan kan tüm kum dolu alanı kaplamıştı. Hızlı adımlarla koruyucuların yanından geçerek kapıdan içeri girdiler ve dar koridorda ilerlemeye başladılar. İkisi de gerekenden fazla gergindi ve kalpleri göğüs kafesine o kadar çok baskı uyguluyordu ki bu canlarını acıtıyordu. Daha bir gün önce H.K.M'den kaçmak için onlarca insanın ölümüne sebep olmuşlardı. İkisi de düşünceler içinde boğulurken Beren fısıltıyla, "Herhangi bir planın var mı?" dedi ve koridorda ilerlemeye devam etti. Koray ise hemen onun önünde, olabildiğince hızlı adımlarla ilerliyordu. Beren'in aksine, yüksek sesle, "İlk olarak insanları ikna etmemiz gerekiyor. Tahminimce bizi gördükleri an kelepçeleyip bir odaya tıkacaklardır," dedi ve koridorun diğer ucundaki kapının önünde durarak parolayı girdi.

Koray, kapı gıcırtyla açıldıktan hemen sonra kafasını dışarı uzattı ve içeride birileri olup olmadığını kontrol etti. Görünüşe bakılırsa kimse yoktu. Olsa bile bir şeyi değiştirmezdi. Sonuçta amaçları oradaki insanları ikna etmektir. Adımlarını yavaşlatarak merkeze doğru ilerlediler. Selçuk Bey'in yanına gidip yaşananları anlatmaları gerekiyordu. Orada durabilmeleri için onun izin vermesi gerekliydi. Yaptıkları mantıksız olsa bile orada kalmak için izin aldıktan sonra Selçuk Bey'in işini rahatlıkla bitirebilirlerdi.

Beren ve Koray koridorlarda ilerliyorlar, metal basamaklardan hızlıca yukarıya çıkıp merkeze ulaşmaya çalışıyorlardı. Dört kat yukarı çıktıklarında Yapay Dünya önündeki çatış-

manın tüm izlerinin kaldırılmış olduğunu görünce şaşkınlıklarını gizleyemediler. Onlarca insanın cesedi, muhtemelen Sonsuzluk Odası'ndan dışarı gönderilmişti. Etrafta hâlâ tek bir insan bile yoktu. Kameralardan muhtemelen çoktan izlenmeye başlamışlardı. Son basamakları da çıktıklarında, artık merkezin olduğu kata ulaşmışlardı ve yapmaları gereken içeri girmekti.

Koray panele parolayı yazar yazmaz kapı açıldı ve karşılarında hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam eden insanları gördüklerinde birbirlerine bakıp dalga geçercesine gülümседiler. Kapıdan içeri adımlarını attıklarında çalışanların çoğunun dikkati üzerlerinde toplanmıştı. Hemen telsizlere sarılıp birilerini çağırdıklarını gayet net duyabiliyorlardı. Merkez uzun aradan sonra ilk defa bu kadar sessiz kalmıştı. Saniyeler sonra düşündükleri gibi etrafları onlarca korumayla çevrildi ve ikisi de ötekinin yüzüne baktı.

Kaçacak yerleri yoktu. Zaten amaçları da kaçmak değildi. Konuşmaları gereken kişi Selçuk Bey'di ve birinin onu çağırması gerekiyordu. Koray yüksek ve kendinden emin bir ses tonuyla etrafındaki koruyuculara, "Selçuk Bey'le konuşmamız gerekiyor. Hemen şimdi! Çok önemli bir konu," dedi ve yutkundu. Koruyucular söylenenleri pek önemsememiş, hâlâ karşılarında duran iki gence bakmaya devam ediyorlardı. Beren bir adım atarak sinirli bir ses tonuyla, "Duymuyor musunuz!" dedi ve Koray'ın yanına doğru ilerledi.

Koruyucular birinden emir almadan herhangi bir şey yapamıyorlardı ve günlerce kimse emir vermezse öylece durabilirlerdi. Çok geçmeden arkalardan bir ses işitildi ve bu ses herkesin beklediği kişinin sesiydi. Selçuk Bey'in.

"Kimleri görüyorum böyle? Ne kadar da cesursunuz. Yıllarca düzene sokmak için uğraştığımız şeyi dakikalar içinde mahvettiniz. Bunun cezasının ağır olduğunu bile bile tekrar geri gelmek gerçekten büyük cesaret ister. Sizi tebrik ediyorum çocuklar. Peki buraya gelmenizdeki amaç nedir? Yapay

Dünya'ya geri soktuğumuz insanları da mı götüreceksiniz?"

Adam yavaş adımlarla koruyucuların arasından geçerken karşısında duran Koray ve Beren'e bakıyordu, yüzündeki anlamsız tebessüm sinirleri bozmaktan başka bir işe yaramıyordu. Koray, adam üzerlerine doğru ilerlerken konuşmaya başladı.

"İnanması güç bir şey söyleyeceğim. Belki de siz bunu biliyordunuz ve bunun için Beren'e sürekli sen özelsin diyordunuz. Biz tedaviyi bulduk. En azından işe yaradığını düşündüğümüz bir yol var."

Selçuk Bey yüzünü ekşiterek Koray'a cevap verdi.

"Nasıl yani? Nasıl bir tedavi yolu buldunuz?"

Koray birkaç adım atarak adamın tam önünde durdu ve gayet sakin bir ses tonuyla, "Bunu tabii ki de hemen söylemeyeceğim. İlk olarak eski günlerdeki gibi bizi serbest bırakacaksın. Şu adamlarını üzerimizden çekeceksin," dedi ve çevresindeki koruyuculara göz ucuyla baktı. Selçuk Bey ise Koray'ın söylediklerinden sonra anlamsızca gülmeye başladı. Kahkaha atarak, "Peki bu dediğinize ben nereden inanacağım? Yaptığınız kolay affedilebilecek bir şey değil. Eğer özgürlük istiyorsanız bana söylediklerinizi kanıtlayın," dedi ve rahatsız edici kahkahasına son verdi. O sırada orada olduğu neredeyse unutulacak kadar sessizliğini koruyan Beren, kendinden emin bir şekilde, "Bize bir hasta ver ama mümkün olduğunca hastalığı ilerlemiş olsun ve ardından bu işi yapabileceğimiz boş bir oda," dedi ve susmaya devam etti.

Selçuk Bey elini kolunu şekilden şekle soktuktan hemen sonra koruyucuların biri harekete geçti ve merkezin kapısından dışarı çıkarak uzaklaştı. Belli ki hasta bir kişi getirecekti. Bir süre sonra kapı tekrar açıldı ve koruyucu tam tahmin ettikleri gibi, gözlerinin altı morarmış, oldukça bitkin görünen biriyle içeriye girdi. Ardından Selçuk Bey konuşmaya başladı.

"Hadi bakalım, gösterin şu tedavinin nasıl olduğunu."

Koray koruyucuya bakarak hastayı bırakmasını söyledi ve

hemen ardından Selçuk Bey'e dönerek, "Gözünüzün önünde bunu yapacağımızı düşünmüyorsunuz, değil mi? Bize boş bir oda verin ve biraz zaman. Olacakları görünce şaşıracaksınız," dedi ve hastanın kolundan tutarak destek olmaya çalıştı. Selçuk Bey ise uzun bir süre iki gencin yüzüne baktı ve boş bir odaya gitmelerine izin verdi. Hemen arkalarından da üç-beş tane koruyucu yolladı. Beren ve Koray sürekli göz hapsinde olmaktan fazlasıyla rahatsız oluyorlardı ancak bunun giderilmesi için yapacakları tek şey kollarından tuttukları hastayı iyileştirmekti. Atladıkları önemli bir konu vardı. Her kan her insana uyumlu değildi. Beren'in kanı direkt tedaviyi sağlamıyor, kanın içindeki özel bir madde vücudun iyileşmesini sağlıyordu. Depodaki adamın iyileşmesi şans eseri gibi bir şeydi. Çünkü kanı Beren'in grubuyla uyumluydu. Bu, kan grubu Beren'inkiyle uyuşmayan bir insanda deneirse hasta saniyeler içerisinde ölebilirdi. Bu yüzden tedavinin geliştirilmesi gerekiyordu. Kollarından tuttukları adamın kan grubunun Beren'e uyumlu olmasını dilemekten başka çareleri yoktu.

Yaklaşık on dakikalık yürüyüşün ardından boş bir odaya varılmıştı. Burası, Beren'in H.K.M'ye ilk getirildiğinde gözlerini açtığı odaya çok benzer bir yerdi. İçerisi fazlasıyla aydınlık ve beyazdı, göz alıcı derecede. İçeri giren Koray, Beren ve hastanın hemen ardından, koruyucular tarafından kapı kapatıldı. Odada sadece üç kişi vardı ve yapmaları gereken, Beren'den hemen kan alıp hastaya vermektir. Hastayı odadaki yatağa yatırmayı güçlükle başaran Koray, hemen cebinden aldığı şırınganın paketini açtı ve Beren'in yanına gitti.

"Hazır mısın? Biliyorsun ki kanlarınız uyumlu değilse adam saniyeler içinde ölecek."

Beren hazır olduğunu belirtmek için kafa salladı ve kolunu uzattı. Koray elindeki şırıngayı Beren'in koluna batırarak tüpün doluşunu izledi. Tüp saniyeler içinde kanla doldu ve Koray iğneyi Beren'in kolundan çekerek gülümsedi. Elinde tuttuğu pamuğumsu maddeyi koluna koyarak

bastırmasını söyledi. Beren denileni yaparken, Koray ise yatakta yatan, günler içinde hayatını kaybedecek olan adamın yanına gitti. Elinde tuttuğu şırıngaya bakarak adama, “Şansın varsa iyileşeceksin,” dedi, şırınganın ucundaki iğneyi adamın koluna sapladı ve saniyeler içinde tüpteki kanın adamınkine karışmasına izin verdi. O saatten sonra yapmaları gereken tek şey beklemektir. Beren yatağın yanına çömeldi ve kafasını günün yorgunluğuyla yatağa yaslayarak uykuya daldı. Koray ise adamın başucunda çoktan uykuya dalmıştı.

Saatler ilerliyor, kimseden ses çıkmıyordu. Beren ve Koray hâlâ uyuyor, adam ise yatakta hareket ediyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı, kendinde olmadığı anlaşıyordu. Odadaki sessizlik kapının kırılırcasına vurulmasıyla son buldu ve Koray sıçrayarak kendine geldi. Uyuyakaldığı yerden hızlıca kalkarak kapının önünde durdu. Yüksek sesle kapının önündekilere, “Ne var!” dedi ve sustu. Kapının arkasından oldukça boğuk ve kaba bir ses konuşmaya başladı.

“Ne durumdasınız? Neler oluyor içeride?”

“İşlemi uyguladık, bekliyoruz. Herhangi bir gelişme olursa size sesleniriz.”

Konuşmanın sonlanmasıyla oda tekrar sessizliğe büründü. Koray tüm bu yaşananlardan o kadar çok sıkılmıştı ki odadaki dört duvar üzerine geliyordu, nefesinin gitgide daraldığını hissedebiliyordu. Yavaş adımlarla odanın diğer ucuna gitti ve elini duvara koyarak başını eğdi. Sakinliğini koruması gerektiğini iyi biliyordu. Az kalmıştı. Her şey o an yatakta yatan adama bağlıydı. Eğer ölürse Selçuk Bey’in ikinci bir şansa izin vereceğinden şüpheliydi. Aklından bu düşünceler geçerken odada bir öğürtü sesi yankılandı ve Koray ani bir hareketle arkasına dönerek yataktaki adama baktı. Adam yatakta doğrulmuş, ağzından akan kanları tükürüyordu. Beren hemen yerden kalkarak Koray’a neler olduğunu sorarcasına bakış attı. Çok geçmeden Koray korku dolu ses tonuyla, “İşe yaramadı,” dedi ve adamın yanına giderek acısını dindirmek

için sırtından destek verdi. Adam o kadar halsiz düşmüştü ki öğürürken yatağa kafası çarpıyor, tekrar öğürebilmek için yataкта doğrulması gerekiyordu. Beren şaşkınlığı gizleyemedi, “Şimdi ne yapacağız. İşe yaramadıysa ne halt edeceğiz,” dedi.

Zaman geçip gidiyor, adam yavaşça ölüme teslim oluyordu. Odaya sinmiş çürümüş et kokusu Koray ve Beren’in midesini oldukça bulandırıyor. Tüm bu yaşananlar sırasında odanın kapısı tekrar kırılcasına çalındı ve katı erkek sesi yankılandı.

“Orada her şeyin yolunda olduğundan emin misiniz?”

Beren, Koray’a korku dolu gözlerle baktıktan hemen sonra hızlı adımlarla kapının önüne gitti, yüksek sesle, “İçeri girinelisiniz,” dedi ve kapı saniyeler içinde açıldı. İçeri giren koruyuculardan birkaçı Beren’e, birkaçı yatağın üzerindeki kanlara, diğer bir kısmı ise Koray’a bakmaya başlamıştı.

Koruyuculardan biri belinde asılı duran, telsizi andıran cihazı eline alarak birkaç şey söyledikten ve hemen cihazı yerine geri koyup Koray’ın yanına giderek onun önünde duran erkek cesedini kucakladı. Hiçbir şey sorulmaması Koray’ın ilgisini çekerken Beren’in korkmasına yol açmıştı. Koruyucular tek kelime dahi etmiyor ve yavaş adımlarla odadan çıkıyorlardı. Koray ve Beren neler olduğunu anlamak istersesine birbirlerine bakarken odaya Selçuk Bey’in girmesiyle bakışlarını ona çevirdiler. Adam odanın ortasına ilerledikten hemen sonra gayet sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Siz beni mi kandırıyorsunuz? Tedavi adına ben pek bir şey göremiyorum da!”

Koray eline bulaşmış kan lekelerini önlüğüne sürdükten sonra Selçuk Bey’in yanına ilerledi ve konuşmaya başladı.

“Haklısınız inanmamakta, haklısınız ama yalvarıyorum bir şans daha verin. Lütfen.”

“Ne şansı? Başka bir adam daha mı istiyorsun yoksa? Hepsini vereyim öldürün isterseniz?”

“Adamlar zaten ölüyor. Size yemin edebilirim ki bir te-

davi var ve bunu size gösterene kadar sadece bize hastalıklı insanları verin. Dedğim gibi, insanlar zaten ölüyor. En azından tedavinin gelişmesi için yardımcı olmuş olurlar.”

Selçuk Bey, Koray’ın yüzüne uzunca baktıktan sonra odadan çıkmak için kapıya ilerlemeye başladı. Koray adama sürekli lütfen diyor, cevap alamayınca arkasına dönüp Beren’e bakıyordu. Selçuk Bey kapının önünde durduktan sonra sert bir sesle, “Burada durun,” dedi ve kapıyı sertçe kapatarak odadan çıktı. Hemen ardından kapı yüksek bir sesle kilitlendi.

Koray ne yapacağını bilemiyor hem korkuyor hem de güçlü durması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Odanın bir köşesine giderek yere çömeldi, dizlerini karnına çekerek kollarını dizlerinin üstüne koydu. Elleri titriyordu. Neden titrediğine anlam veremiyordu. Ellerindeki şansın içine etmişlerdi. Şimdi neler olacağını düşünmek bile istemiyordu. Şansları varsa Selçuk Bey onları kafalarına sıkarak öldürürdü ya da en kötüsü canlı canlı Sonsuzluk Odası’ndan dışarı atardı. Canlı bir şekilde Sonsuzluk Odası’ndan dışarıya atılmak demek bedeninin yaklaşık olarak binlerce parçaya ayrılışını hissetmek demekti.

Beren aynı şekilde yere çömelmiş, kan kaplı yataktan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Dakikalar geçtikçe koku daha da katlanılmaz bir hal alıyordu. Beren çömeldiği yerde başını ovuşturuyor ağrısını az da olsa dindirmeye çalışıyordu. Yerde yavaşça sürünerek Koray’ın yanına gitti ve yanaştı.

“Sıkma canını, olacağı buymuş. Ben aslında kendimi çok şanslı hissediyorum.”

Koray, Beren’in dediklerini duyduktan sonra kafasını yerden kaldırdı ve kızın suratına bakarak şaşkın bir tavırla, “Nasıl yani? Böyle şans olmaz olsun,” dedi.

“Neden şanslıyım biliyor musun? Ne olursa olsun beni yalnız bırakmadın. Her zaman çok cesurca davrandın. Başkası olsaydı şimdiye kadar ölmüştüm.”

“Hadi ama Beren, kim olsa aynısını yapardı.”

Beren, Koray’ın elinden tuttu ve gülümseyerek, “Ama senin yaptığını yapmazdı.” dedi. Koray şaşkınlığını gizleyemedi ve Beren’e uzanarak sıkıca sarıldı. İkisi birbirine destek oluyordu. Beren olmasa Koray yapamazdı. Koray olmasa Beren yapamazdı. Onlar birbirlerinin en büyük yardımcılarıydı.

Odanın içi aniden kapı sesiyle yankılandı ve birbirlerinden uzaklaşarak kapıya odaklandılar. Kapı açıldı ve içeri yirmi yaşlarında genç bir kız girdi. Gözlerinin altı morarmıştı, saçları dağınıktı ve oldukça bitkin gözüktüyordu. Koray aniden yerinden kalktı ve yanına gittiği kızın koluna girdi. Kanlı çarşafları kenara atarak kızı yatağın temiz tarafına oturttu. Kız nefes almakta zorlanıyor ve aynı zamanda bir şeyler demeye çalışıyordu.

“Koray sen olmalısın. Selçuk Bey buraya gelmemi söyledi. Ne yapacaksınız bana?”

Koray kıza bakarak gülümsedi ve Beren’e bakarak, “Evet bir şansımız daha var,” dedi. Kız yüzünü ekşiterek, “Ne şans?” dedi ve ellerini karnına bastırarak ağrısını azaltmaya çalıştı. Koray kıza cevap vermedi ve elini önlüğünün cebine götürerek şırıngası kalıp kalmadığını kontrol etti. Şırınga kalmamıştı. Malzeme odasından aldığı tüm şırıngalar bitmişti. Hemen kapının önüne gitti ve kapıya vurdu.

“Hey! Orada birisi var mı?”

Kapının diğer tarafından ses gelmiyordu. Yatakta oturan kız gitgide kötüleşiyordu. Zamanları yoktu. Hemen şırınga bulup Beren’in kanını kızın vücuduna enjekte etmeliydiler. Koray demir kapıyı defalarca tekmeliyor, karşı tarafta birisinin olup olmadığını soruyordu. Soruları her seferinde cevapsız kaldığında ne yapacağını bilemedi. Durumu iyice ağırlaşan kız, kafasını dik tutmakta zorlanıyordu. Dakikalar sonra yüksek bir sesle ögürdü ve ağzında tuttuğu kanı yatağın üzerine çıkardı. Midesi iki kat kötü olmuş Beren, kokunun etrafa yayılmasının kaçınılmaz bir son olacağını gayet iyi biliyordu. Kız sürekli ögürüyor, çürümüş et kokan kanı yerlere

saçıyordu. Koray sürekli kapıyı tekmeliyor, birinin yanıt vermesini bekliyordu.

“Size diyorum, neredesiniz!”

Son kez tekmelediği kapı aniden açılınca, Koray dengesini kaybederek yere düştü.

“Bize hemen iki-üç tane şırınga getirmelisiniz. Çabuk olun! Çabuk!”

Kapının önündeki koruyucular birbirlerine baktıktan hemen sonra biri harekete geçti ve şırınga getirmek için kordorda koşar adım ilerlemeye başladı. Beren, Koray’ın yanına gelmiş, kafasını kapıdan dışarı çıkarmış, derin nefes almaya çalışıyordu. Odanın içi artık dayanılacak gibi değildi. Koku üzerlerine kadar sinmişti. Koruyucu yaklaşık beş dakika sonra elinde getirdiği üç şırıngayı Koray’a vererek uzaklaştı, ardından kapı tekrar kapanarak kilitlendi. Koray aceleci bir ses tonuyla Beren’e dönerek konuşmaya başladı.

“Çabuk aç kolunu. Vaktimiz daralıyor. Kız ölmeden yapalım şu işi.”

Koray şırıngayı paketinden çıkardı ancak ellerinin titremesi sonucunda iğneyi bir türlü Beren’in damarına batıramadı. Eli fazlasıyla titriyor ve iğnenin ucunu damara bir türlü denk getiremiyordu. Arkalarında kız sürekli kusuyor, zaman iki duvar arasında kalmışçasına Koray ve Beren’i sıkıştırıyordu. Beren, Koray’ın elinden tuttu ve “Ver şu şırıngayı bana!” dedi. Şırıngayı Koray’ın elinden aldığı gibi derin bir nefes alarak damarına sapladı. Daha sonra Koray’a bakarak, “Hadi al şu kanımı,” dedi. Koray şırınganın pistonunu yukarı çekerek tüpün kanla dolmasını bekledi.

Nihayet Beren’den kan almayı başarabilen Koray, şırıngayı ona vererek, “Kızın damarına enjekte etmen lazım. Elim titriyor, yapamıyorum,” dedi. Beren, Koray’ın söylediklerini hiç düşünmeden uyguladı ve yanına gittiği kızın kolunu açtı, damarını buldu, şırıngadaki kanın kızinkine karışmasına izin verdi. Kız saniyeler içinde gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Yatağın gıcirtısıyla kendine gelen Beren, kıza baktı ve gözlerini açtığını gördü. Hemen Koray'a seslenerek yanlarına gelmesini söyledi. Kız gözlerini açmış, ellerini yüzüne götürerek baygın halinden kurtulmaya çalışıyordu. Beren'in gözlerinin içindeki mutluluk tarif edilemezdi. İşe yaramıştı. Beren'in kanı kızinkiyle uyuşuyordu ve iyileşmesine yardımcı olmuştu. Beren kızın elinden tutarak yatakta dikleşmesini sağladı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Kız derin bir nefes aldı ve çatlayacak kadar ağrıyan başını ovuşturarak cevap verdi.

"Başım çok ağrıyor. Karnımın ağrısı ve mide bulantım azaldı."

Beren ve Koray bakiştılar ve birbirlerine gülümsediler. Gerçekten işe yaramıştı ve H.K.M'de kalabilme ihtimalleri artmıştı. Kısa süre kızın durumu hakkında konuşulduktan sonra Koray kapının önüne giderek tekrar tekmeler atmaya ve bağırmaya başladı. Kapı bu sefer daha hızlı açıldı ve Koray koruyuculara bakarak, "Hemen Selçuk Bey'i buraya çağırın!" dedi. Kapıdan uzaklaşarak kızın yanına gitti. Dakikalar içinde Selçuk Bey koşar adım içeri girdi ve kızın yanına giderek oturdu. Şaşkın gözlerle kızın her yerini inceliyordu. Son gördüğünde kız oldukça bitkindi, gözlerinin altı mordu. Beren'in özel olduğunu biliyordu ancak nasıl olmuştu da tedaviyi onlardan önce Koray ve Beren kendi kendilerine bulabilmişlerdi? Aklındaki sorulara yanıt bulamazken kekercesine konuşmaya başladı.

"Nasıl olur bu? Nasıl yapıyorsunuz bunu?"

Koray adamın suratına baktı ve gülümseyerek cevap verdi.

"İlk olarak bizi serbest bırakman gerekiyor."

"Tamam, tamam serbestsiniz ama hemen şimdi burada bana bunu nasıl yaptığınızı anlatacaksınız."

"Şimdi değil. Tedavi herkese uygulanamıyor. Bunu geliştirebilmemiz için bizi serbest bırakmalısın. Tedavi tam

anlamıyla bulunduğunda bunu zaten herkes bilecek. Sadece zamana ihtiyaç var.”

Adam, Koray’ın yüzüne uzun bir süre baktı, bir yandan burnunu tıkayarak odadaki kokudan oldukça rahatsız olduğunu belli etti. Beren’e bakarak, “Beren benimle odama gelirmisin? Seninle konuşacaklarım var,” dedi ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Beren neden Selçuk Bey’in kendisini çağırdığını anlamamış, Koray’ın yüzüne boş gözlerle bakmaya başlamıştı.

“Neden beni çağırıyor bu?”

“Hiçbir fikrim yok. Sen git, ben senin arkandan geleceğim. Çok dikkatli ol. O adam kendinde değil.”

Beren kafasını tamam anlamında sallayarak dışarı çıktı. Yalnızca bir gün odanın içinde kalması dışarıyı özlemesine yetmişti. Koridor boştu. Selçuk Bey çoktan odasına gitmişti ve Beren’i bekliyordu. Beren hem korkuyor hem de neler olacağını merak ediyordu. Koridorları hızlı adımlarla geçtikten sonra Selçuk Bey’in odasının önünde durdu ve kapıyı tıklatarak içeri girdi. Selçuk Bey masanın önündeki sandalyeye oturmuş, kafasını masanın üzerine koymuştu. Beren’in geldiğini duymadığı her halinden belliydi. Beren odanın ortasına gelerek konuşmaya başladı.

“İyi misiniz?”

Adam, irkilerek kendine geldi ve kafasını masadan güçlükle kaldıracıldı. Sandalyeyi Beren’e doğru döndürdü ve kızın yüzüne dalga geçercesine bakmaya başladı. Beren, adamı gördüğünde bir adım geriledi ve gitgide içini saran korku hissiyle mücadele etmeye başladı. Adamın gözlerinin altı morarmıştı, dudaklarının arasından kanlar sızıyordu. Bakışları oldukça korkunç ve iticiydi. Kafasını şekilden şekle sokarak Beren’e bakıyor ve kızın bakışlarından rahatsız olmasını istercesine uğraşıyordu. Adam dudağından sızan kanı dilinin ucuyla temizledikten sonra konuşmaya başladı.

“Sence iyi mi görüktüyorum Beren?”

Adam konuşurken hırlıyor, ağzının kokusu Beren'e kadar ulaşıyordu. Beren kapıya yanaştıkça adam ona daha çok yakınlaşıyordu. Beren titrek bir sesle, "İyi gözükmüyorsunuz. Çıkabilir miyim lütfen? Beni korkutuyorsunuz," dedi ve bir adım daha geriledi.

"Hayır Beren, çıkmayacaksın, bana tedaviyi uygulamadan bu odadan çıkamazsın."

"Ben nasıl yapıldığını bilmiyorum. Koray biliyor."

"Hadi ama Beren, bildiğini her ikimiz de biliyoruz. Yalan söylüyorsun."

Beren itiraz ettikçe adam üsteliyor konuşma aynı şekilde ilerlemeye devam ediyordu. Adamı Beren itiraz ettikçe sinirleniyor ve kızın üzerine yürümeye başlıyordu.

"Selçuk Bey iyi değilsiniz. Çıkmak istiyorum."

"Çıkmayacaksın. Çıkamayacaksın. Ya bana tedaviyi vereceksin ya da ikimiz burada öleceğiz."

Beren kapı kolunu yavaşça tuttu ve indirdi. Tam kapıyı açacakken adam kolunu tuttu ve onu kendine çekti. Beren ölesiye korkuyor, bacaklarının titremesine engel olamıyordu. Adam kızı tam önüne çektikten sonra ona burunları birbirine değecek kadar yakınlaştı ve "Yap hadi şunu," dedi ve çürümüş et kokan ağız kokusunu kızın yüzüne üfledi. Beren öğürmemek için zor tuttu ve adamdan kurtulmak için kolunu çekiştirdi. Adam o kadar güçlüydü ki kolunu çekiştirmek canını acıtmıştı. Adam sinir bozucu derecede yavaş hareket ediyordu. Beren kurtulmak istedikçe kendisine daha çok çekiyor, kızın canını daha çok acıtarak sabrının taşıdığını belli ediyordu. Beren sert bir ses tonuyla, "Bırak şu kolumu! Şu an cesetten farkın yok! Acıyorum sana!" dedi ve adamın gözlerinin içine baktı. Adam kızın gözlerine bakarak gülümsedi ve kızı odanın diğer köşesine iterek yere düşürdü.

Beren düştüğü an yerden doğrulmak için yanındaki masadan destek aldı ve ayağa kalktı. O sırada adam tekrar yanına gelmiş ve onu tekrar odanın diğer tarafına savurmak için ko-

lundan tutmuştu. Saniyeler içerisinde Beren tekrar yerdeydi ve tüm gücünü toplayarak ayağı kalktı. Adamı yanına yanaşırken Beren'e bağılıyor, kaçmamasını söylüyordu. Beren ise ona yaklaşmamasını söylüyor, adam dinlemedikçe odada kendini savunmak için kullanabileceği bir şey arıyordu. Masanın üzerindeki monitörlerden başka bir seçeneği olmadığını fark etti ve monitöre uzandı, aygıtı tüm gücüyle çekti.

“Yaklaşma! Yaklaşma yoksa kafanı ezerim!”

Adam kızı dinlemiyor, hâlâ üzerine yürümeye devam ediyordu. Beren adam yaklaştıkça önünde duran sandalyeyi adama doğru itiyor, az da olsa kendini savunmaya çalışıyordu. Odanın içine tam anlamıyla kaos hâkimdi. Ortalık dağılmıştı, yerde birkaç damla kan vardı. Beren elindeki monitörü baş hizasına kadar kaldırdı ve kendisine yaklaşan Selçuk Bey'e son kez bağırdı.

“Sana diyorum, yaklaşma!”

Adam tam kızın üzerine atlayacağı sırada odanın kapısı açıldı ve Koray içeri girdi. Koray'a bakan Selçuk Bey gülümseyerek, “Tedaviyi istiyorum. Sadece tedaviyi. Yoksa ikiniz de öleceksiniz,” diyerek Beren'in üstüne atladı. Beren elindeki monitörü onun sırtına vursa da adam pes etmiyor, kızın boğazına bastırıyordu. Koray olan biteni bir süre korku dolu gözlerle izledikten sonra, cebinden çıkardığı şırıngayı elinde düzelterek adamın arkasında durdu.

“Çek o ellerini kızın üzerinden.”

Adam şırınganın ucundaki iğnenin derisinde uyandırdığı hisle ellerini Beren'den çekti, kafasını yavaşça arkaya döndürerek Koray'a baktı. Koray, adam kendisine bakar bakmaz iğneyi onun boğazına sapladı ve öylece bıraktı. Adam boğazındaki şırıngayla birlikte yere yığıldı ve nefes almak istedikçe ağzından çıkan hırıltıyla birlikte inlemeye başladı. Dakikalar içinde, acı çeke çeke gözlerini kapattı. Beren yerden doğrularak duvar dibine oturdu. Koray ise onun yanına giderek kıza sarıldı. Sakinleşmesini bekledi. Karşılarında adam ölü bir şe-

kilde yatıyor, boynundaki şıngının açtığı delikten sızan kan yeri kaplıyordu. Koray, Beren'e "Daha iyi mısın?" dedi ve kızın suratına baktı. Beren ise evet anlamında kafasını salladı.

Koray yavaşça kızın yanından kalktı ve yerde yatan adamın boynundaki şıngıyı sert bir şekilde çekerek adamın avucuna koydu. H.K.M'deki insanların Selçuk Bey'i öldürdüklerini düşünmesi istedikleri en son şeydi. Koray odanın kapısını açarak içeri birkaç koruyucu yollanmasını istedi. Bu istek, merkezdeki insanların dikkatini çekmiş, onlara nedenini merak ettirmişti. Koruyucuların yanı sıra, odaya H.K.M'deki başka yöneticilerin de gelmesiyle Koray bir açıklama yapma gereksinimi duydu ve konuşmaya başladı.

"Selçuk Bey hastalığın son evresindeydi ve bizi odasına çağırıp üstüme saldırdı. Kendinde değildi. Sağa sola saldırıyordu. Odağın dağınık olmasından anlamışsınızdır. En son iyice delirerek cebimdeki şıngıyı aldı ve boğazına sapladı. Hepimiz zaten hasta değil miyiz? Elbet öleceğiz."

Yöneticiler kısa süre birbirine baktıktan sonra, aralarından biri konuşmaya başladı.

"Uzun zamandır Selçuk Bey'de değişiklikler vardı. Bunu biz de sezmiştik. Görevden alınması için toplantılar yapılyordu ancak gerek kalmadı. Yapacak bir şey yok. Hastalık bizim suçumuz. Sonumuzun bu olmasına şaşırmamalı. Koruyucular, Selçuk Bey'i uygun bir şekilde hazırlayıp Sonsuzluk Odası'na götürün!"

Dört koruyucu harekete geçerek ilk önce Selçuk Bey'i beyaz bir torbaya yerleştirdi ve ardından cesedi yerden kaldırarak hızlı adımlarla odadan çıktı. O sırada, gelen yöneticilerin arasındaki tek kadın, Koray'ın yanına giderek, "Selçuk birkaç saat önce bir tedavi bulunmuş olabileceğini ve bunu sizin yaptığınızı söylemişti. Bu ne kadar doğru?" dedi. Koray ise kadına gülümseyerek, "Evet bulduk ve Selçuk Bey'e ispatladık. Tek yapmamız gereken bu tedaviyi geliştirmek ve hastalıklı insanlara iletmek," dedi. Kadın, Koray'a gülümse-

yerek, “Zaman kaybetmeseniz iyi olacak. Size her kapıyı açan kartlardan verdireceğim. Bundan sonraki göreviniz hastalığa karşı gelen en hızlı tedaviyi bulmak.” dedi ve odadan dışarı çıktı.

-1 AY SONRA-

“Heyecanlı mısın? Bugün deneylere başlıyoruz. Gerekli olan her şey H.K.M’ye sağlandı. Tek yapmamız gereken senin kanındaki o özel maddeyi bularak tüm kan gruplarına uygun hale getirmek.”

“Galiba şu an heyecanlandım.”

Beren ve Koray, H.K.M’nin koridorlarında ilerliyor, bıryandan da giydikleri önlükleri düzeltiyorlardı. Büyük bir araştırma merkezinin kapısının önünde durduklarında yöneticilerin onlara verdikleri özel kartı panele okutarak merkeze giriş yaptılar. İçerisi kalabalık değildi çünkü büyük araştırma merkezinde sadece belirli kişiler bulunuyordu. Koray, Beren’in elinden tutarak bir sedyenin üzerine yatırdı. Koluna iğne ve birkaç ince hortum bağlayarak kanının küçük bir hazneye doluşunu izledi. İkisi de uzun zamandır hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Sürekli birbirlerine bakıyor ve gülümsüyorlardı. Beren’in kanı hazneye dolarken Koray’ın telsizinden bir ses yükseldi.

“Efendim. Depodaki insanların H.K.M’ye girişi sağlandı.”

Depoda bıraktıkları insanların da artık güvende olduğundan emin olduktan sonra önlerinde deneylere başlamak için hiçbir engel yoktu. Yapmaları gereken basit ama çok önemliydi. Beren kanını verdikten sonra kolundaki iğneyi çıkarak ayağı kalktı. Üzerinde deney için gerekli olan tüm malzemelerin bulunduğu masaya yaklaştı ve Koray’a baktı. Koray ise tüm heyecanı ile konuşmaya başladı.

“İnsanlığı kurtarmaya hazır mısın?”

Beren uzunca bir nefes aldı ve gülümseyerek cevap verdi.

“Hiç olmadığımı kadar!”

TEŞEKKÜR *üzümlü kek*

Cümleye nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Bir kurgu oluşturmak ve bunu hayal dünyanızla harmanlayıp kâğıda dökmek gerçekten kolay bir iş değil ama yanınızda her zaman size destek olan, sürekli başaracağınızı söyleyip tam vazgeçmek üzereyken buna inanmanızı sağlayan birileri varsa ortada zor olan hiçbir şey kalmıyor. Şu an elinizde tuttuğunuz bu kitabı yazarken desteğini hiçbir zaman esirgemeyen annem Nihal Ugar'a; başaracağımı ve hayallerime kavuşacağımı söyleyip her zaman destek olan ablalarım Elif Kutluerler'e, Gamze Tetik'e, Gaye Ugar'a ve Büşra Ugar'a; editörlüğümü yaptığı için Mert Doğruer'e; sözleşmeyi imzaladığım günden bu yana yanımda oldukları için Epsilon Yayınevi'ne çok teşekkür ederim.

En önemlisi siz okuyucularım, kitabı yazmaya başladığım andan itibaren yanımda olup, yorumlarınız ve mesajlarınızla ne kadar güzel bir şey yaptığımı bana hatırlattığınız için çok teşekkür ederim! İyi ki varsınız.

